

บทนำ

เมียม่ามะลอ

ดี๊ คึกก็คอนโดฯ กรุงเทพฯ เวลา 18.30 น.

“คนไข้ไม่สามารถจำเรื่องราวในอดีตได้ หรือที่ทางการแพทย์เรียกว่า ภาวะสูญเสียความทรงจำ ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการที่สมองได้รับความกระทบกระเทือน หรือจิตใจได้รับการบีบคั้นอย่างรุนแรง จนทำให้คนไข้ต้องการลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่กลับลืมเรื่องอื่นๆ ร่วมไปด้วย ซึ่งหมอยังไม่สามารถให้คำตอบได้ว่าคนไข้จะสูญเสียความทรงจำแบบถาวรหรือชั่วคราว ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเวลาและสภาพจิตใจของคนไข้เอง”

นั่นคือคำวินิจฉัยของแพทย์เมื่อหกชั่วโมงที่แล้ว ก่อนหน้าที่ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของห้องชุดสุดหรูแห่งนี้จะรับตัวหญิงสาวที่เขาช่วยเอาไว้ออกจากโรงพยาบาล หลังจากที่พบเธอนอนหมดสติอยู่ข้างรถของเขาเมื่อสองวันก่อน ในสภาพเลือดอาบใบหน้าจนต้องเย็บแผลที่ขมับไปสองเข็ม ครั้นเมื่อเธอฟื้นขึ้นมาครั้งแรก สิ่งที่ทำให้ทั้งเขาและหมอต้องอึ้งไปก็คือ เธอจำชื่อของตัวเองและสาเหตุที่ทำให้ได้รับบาดเจ็บไม่ได้

“แปลก” ชายหนุ่มพึมพำเบาๆ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มทอดมองใบหน้าที่ซีดเซียวของคนทีนอนหลับสนิท ยุคสมัยที่สื่อโซเชียลครอบคลุมไปทั่วทุกหัวระแหง แต่กลับไม่มีข่าวตามหาตัวคนหายที่มีใบหน้าเหมือนหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียงของเขาเลยสักข่าว

ดูจากผิวพรรณ การแต่งกาย และเครื่องประดับที่เธอสวมใส่ในวันนั้น บอกให้รู้ว่าเธอไม่ใช่หญิงสาวชาวบ้านธรรมดา ถ้าจะให้สันนิษฐานเบื้องต้นเมื่อเกิดเรื่องทำนองนี้ขึ้นก็คือ เธอถูกทำร้ายเพื่อจะ

ชิงของมีค่า แต่คำถามก็มีอยู่ว่า ทำไมของพวกนั้นถึงไม่ถูกเอาไป
กลางสังหารณ์บ้างอย่างบอกกับเขาว่ามันต้องมีอะไรที่มากกว่านั้น

แจ้งตำรวจ น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด แต่จนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่
ไม่ได้ทำ มันเหมือนมีอะไรบางอย่างมาหยุดการกระทำนั้นของเขาเอาไว้

ครี๊ด...ครี๊ด...

โทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงสั้น มือหนาหยิบขึ้นมาดู
หน้าจอ เมื่อเห็นชื่อของคนโทรมา ร่างสูงใหญ่กว่าหนึ่งร้อยแปดสิบห้า
เซนติเมตรก็เดินไปยังระเบียงห้อง ก่อนจะสไลด์หน้าจอเพื่อรับสาย

“ครับแม่”

“ตารอง ทำไมยังไม่กลับอีกลูก พรุ่งนี้เข้าลูกมีนัดกับแม่นะ”
คนเป็นแม่ส่งเสียงดูๆ มาตามสาย เพราะลูกชายตัวดีรับปากว่าจะไป
พบเพื่อนของแม่ด้วยกัน แต่จนป่านนี้แล้วก็ยังไม่ยอมกลับมาบ้านเสียที

คิ้วหนาสีน้ำตาลเข้มของหนุ่มลูกเลี้ยงวัยสามสิบสามปีเลิกขี้นนิตๆ
มุมปากหยักยักยิ้มน้อยๆ ก่อนจะเปล่งน้ำเสียงอ่อนโยนออกมา “ผมยัง
จัดการธุระไม่เสร็จเลยครับ”

“ธุระของลูกเสร็จแล้ว ไม่ต้องมาโกหกแม่” คนเป็นแม่ดักคอ
เพราะก่อนหน้านี้ได้โทรศัพท์ไปสอบถามตารางเวลาประชุมของลูกชาย
จากหลายๆ เรียบร้อยแล้ว ถึงแม้ลูกชายจะเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของ
บริษัทผู้ผลิตและแปรรูปผลิตภัณฑ์นมยักษ์ใหญ่ แต่ก็ไม่เคยเข้าไป
ยุ่งเกี่ยวในส่วนของการบริหาร ปล่อยให้ผู้ถือหุ้นคนอื่นจัดการไป ส่วน
เขาจะชุกตัวอยู่แต่ในฟาร์มโคนม ดูแลเรื่องน้ำนมดิบป้อนโรงงาน และ
จะเข้าร่วมประชุมเพื่อรับฟังผลการดำเนินงานเดือนละครั้งเท่านั้น

“ธุระเรื่องงานเสร็จแล้ว แต่ตอนนี้ผมกำลังทำธุระส่วนตัวอยู่ครับ”

“ธุระส่วนตัวอะไรกัน สำคัญกว่าเรื่องของแม่อย่างนั้นหรือ”
คนเป็นแม่ตัดพ้อ หมายเรียกร้องความสนใจจากลูกชาย

“โอ้ แม่ครับ” ชายหนุ่มคราง “สำหรับผมแล้ว ในโลกนี้ไม่มีอะไร

สำคัญมากกว่าแม่อีกแล้วละครับ”

คนเป็นแม่ยิ้มกริ่ม อารมณ์ดีขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินถ้อยคำหวานหูของลูกชาย ประโยคต่อมาที่ออกจากปากจึงอ่อนหวานไม่แพ้กัน “งั้นก็รีบกลับมาวันนี้เลยนะจ๊ะ แม่จะรอ”

“ขอเป็นพรุ่งนี้เหยนๆ นะครับ ส่วนนัดของแม่ก็เลื่อนออกไปอีกสักสองวัน” ลูกชายต่อรอง

“ไม่ได้จ้ะ” คนเป็นแม่สวนกลับมาทันที “แม่เป็นคนนัด แล้วลูกจะให้แม่เอาเหตุผลอะไรไปบอกเลื่อน อีกอย่าง พรุ่งนี้เป็นวันเกิดหนูเมย์ แม่อยากให้ลูกเอาของขวัญไปมอบให้กับน้องด้วยตัวเอง เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะยังไงลูกก็ต้องกลับมาวันนี้ นี่คือคำสั่ง”

ลูกชายถอนหายใจเฮือก นึกอยู่แล้วเชื่อว่าแม่จะต้องมีแผนวันก่อนก็หนูนิก มาวันนี้ก็หนูเมย์ แต่เพราะรายแรกมีคนรักอยู่แล้ว จึงถูกตัดออกจากการเป็นตัวเลือก ตอนนี้นายหญิงคาร่าจึงหันป้ามาที่หนูเมย์ซึ่งเป็นลูกสาวของเพื่อนอีกคนแทน นี่ขนาดมีหลานเล็กๆ ที่แสนจะน่ารักถึงสามคนเข้าไปแล้ว และคนที่สี่ซึ่งอยู่ในห้องของสะใภ้เล็กก็กำลังจะลืมตาขึ้นมาดูโลกในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า นายหญิงคนเก่งก็ยังอุตส่าห์มีเวลาหาเมียให้เขาอีก เห็นที่ตราบิตที่เขายังไม่มีเมียเป็นของตัวเอง นายหญิงใหญ่แห่งไรจิโรซิติก็คงไม่ยอมรามือเป็นแน่

เมื่อคิดถึงเมีย คนที่ยังไม่คิดจะมีห่วงผูกคอกก็ต้องถอนหายใจทั้งอีกรอบ ใจว่าเขาจะเป็นพระอิฐพระปูน ไม่มีความรู้สึกรู้สึอะไร แต่เขาเลือกที่จะระบายออกแบบไม่ผูกมัดมากกว่า ด้วยรูปลักษณ์ภายนอกที่ไม่เป็นสองรองใคร และทรัพย์สินสมบัติมูลค่ามหาศาลที่อยู่ในครอบครองก็สามารถดึงดูดุดาดารา นางแบบ นางงามที่สะอาดและปลอดภัยให้มานอนระหวายอยู่บนเตียงของเขาได้แบบไม่ซ้ำหน้าแล้ว และทุกครั้งที่เขานึกถึงเธอ เขาก็ตักตวงความสุขเหล่านั้นจนอึด แต่ถ้าจะให้มีแบบถาวร เขาก็ยังไม่เจอผู้หญิงคนไหนที่อยากมอบทุกอย่างในชีวิตให้

“ແຕກๆ ะ”

เสียงไอแห้งๆ เรียกให้คนที่กำลังใช้ความคิดอยู่หันมอง นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มหรือแคบลงเล็กน้อยก่อนจะค่อยๆ เป็นประกายขึ้นเมื่อคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ มุมปากหยักยกยิ้มบางๆ ไม่รอช้าที่จะบอกความคิดนั้นแก่คนเป็นแม่

“แล้วถ้าผมบอกแม่ว่า ตอนนี่เมียผมกำลังไม่สบายอยู่ล่ะครับ”

“ลูกพูดว่าอะไรนะ!”

น้ำเสียงแหลมๆ ที่บ่งบอกถึงความตกใจส่งผลให้ใบหน้าหล่อเหลาเหยเกิดด้วยความแสบแก้วหูจนต้องดึงโทรศัพท์ที่แนบอยู่ออก ชายหนุ่มเป่าลมออกจากปากแรงๆ ก่อนจะเอากลับมาแนบหูอีกครั้ง

“ตาราง เมื่อกี้แม่ไม่ได้ฟังผิดไปใช่ไหม ลูกบอกว่าเมียของลูกกำลังไม่สบาย นี่ลูกแอบไปมีเมียอยู่ที่กรุงเทพฯ ี่ไหนหรือ บอกแม่มาเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

“ใจเย็นๆ ก่อนครับแม่ เอาเป็นว่า เมียของผมแข็งแรงพร้อมเดินทางเมื่อไร ผมจะพาไปกราบแม่ล่ะครับ ตอนนี่ผมต้องวางสายก่อนรักแม่ล่ะครับ”

ปลายนิ้วแกร่งกดตัดสัญญาณเมื่อพูดจบ และก่อนที่จะเก็บเครื่องมือถือสารรุ่นทันสมัยลงกระเป๋ากางเกงก็ไม่ลืมที่จะปิดเครื่องเพื่อป้องกันการถูกซั๊กใช้จากคนเป็นแม่และคนอื่นๆ ที่อีกไม่กี่นาทีข้างหน้าก็คงรู้เรื่องที่เขาซุกซนอย่างแน่นอน นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มหันมองคนบนเตียงที่กำลังปรือตามองมาที่เขา ร่างสูงใหญ่ค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้พร้อมกับเรียวยากหยักได้รูปคลี่ยิ้มอ่อนโยน

“ตื่นแล้วหรือครับ ‘ที่รัก’ ”

คนถูกเรียกว่า ‘ที่รัก’ นิ่งหน้าเมื่อรู้สึกเจ็บร้าวบริเวณแผลถูกเย็บริมฝีปากซีดเขียวขยับเล็กน้อยก่อนจะค่อยๆ เปล่งเสียงแหบแห้งออกมา “ที่รัก?”

“ใช่ ‘ที่รัก’ ” ชายหนุ่มยิ้ม “รู้สึกยังไงบ้าง ยังเจ็บแผลอยู่ไหม”
“คุณเรียกฉันว่าที่รักหรือคะ” เสียงหวานเอ่ยถามแผ่วเบาและ
เนิบนาบ

“ใช่ครับ” ชายหนุ่มตอบรับพร้อมกับรอยยิ้มบางๆ

“ฉัน...ฉันจำอะไรไม่ได้”

คำพูดของเธอทำให้นายหัวหนุ่มลุกเสียวซังกไปเล็กน้อย ก่อนที่
มุมปากหยักจะค่อยๆ ยกโค้งเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“จำไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร แต่รู้ไว้ก็พอว่า...” มือหนาเอื้อมไปเกลี่ย
เส้นผมที่ระกรอบหน้าหวานของเธอออกอย่างอ่อนโยน “คุณเป็นภรรยา
ของ นายหัวคนาวิน จิโรชติ และชื่อของคุณก็คือ ‘พวงชมพู’ ”

1

สะใภ้รองของตระกูลจิโรซติ

คีแกนนอนมองมารดาที่กำลังเดินวนไปมาอยู่ตรงเชิงบันได โดยมี ป้าสายใจเดินตามหลังพร้อมก้มปัดในมือคอยโบกลมเพื่อไล่ความร้อนของอากาศให้ ซึ่งแน่นอนว่า ความร้อนเหล่านั้นไม่อาจเทียบได้กับความร้อนรุ่มในอกของนายหญิงใหญ่แห่งจิโรซติ เพราะสังเกตได้จากอาการถอนหายใจทั้งเฮือกแล้วเฮือกเล่า คีแกนนอนส่ายหน้าน้อยๆ ถอนหายใจเบาๆ หัวคิ้วหนาสีน้ำตาลเข้มเล็กขึ้นนิดๆ ก่อนจะหันมาประสานกับนัยน์ตากลมแป้วของภรรยาคนสวยที่ยืนอยู่ข้างๆ

“พี่ใหญ่ไปพูดกับคุณแม่สิคะ เดินวนไปมาแบบนี้เกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว อากาศอบอ้าวแบบนี้เดี๋ยวจะเป็นลมเอานะคะ” พุดน้ำบุศย์เอ่ยกับสามีมืดด้วยความเป็นห่วงมารดาของเขาที่เธอรักเคารพไม่ต่างจากมารดาของตัวเอง

“คุณแม่ไม่หยุดเดินหรือคะหนูพูด จนกว่าเจ้ารองมันจะมาถึง” คีแกนนอนบอกกับภรรยาคนสวยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“หนูพูดไม่อยากจะเชื่อเลยคะ ว่าคุณรองจะแอบไปมีภรรยาซ่อนอยู่ที่กรุงเทพฯ” คิ้วเรียวสวยของอดีตสาวน้อยจอมชนชมวดเข้าหากัน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าหล่อเหลาของสามี ดวงตากลมโตทรีแคบเล็กน้อย “พี่ใหญ่แน่ใจนะคะว่าไม่รู้เห็นด้วย”

“โอ้ หนูพูดขำ” คีแกนครางลึกที่อยู่ๆ ก็ถูกแม่ของลูกมองด้วยสายตาดำจับผิด “พี่ไม่รู้เรื่องด้วยจริงๆ และพี่ก็ไม่เคยมีความลับกับหนูพูดแม่แต่เน็ดเดียวนะคะ”

“ให้มันจริงเถอะคะ” พุดน้ำบุศย์ตวัดค้อนใส่พ่อบของลูกไปหนึ่งที “ดูอย่างคุณแม่สามสิคะ กว่าทุกคนจะรู้ว่าก่อเรื่องใหญ่เอาไว้ก็เกือบสองปี

แน่ะ แล้วนี่คุณรองก็เป็นไปอีกคน หนูพูดละสงสารคุณแม่จริงๆ เลยค่ะ”

คือแกเนยกมือขึ้นโอบบ่าอบบางของคนที่ส่งสารเอาไว้ ระหว่างนั้นก็ไต่ยืนเสียงบ่นงึมงำของมารดา

“หึ! ตารองนะตารอง ไม่น่าทำกับแม่แบบนี้เลย แล้วแม่จะเอาหน้าที่ไหนไปเจอเพื่อน ทำไมนะ ทำไมไม่เอานิสัยดีๆ ของตาใหญ่มาใช้ แต่ดันไปเอานิสัยแย่ๆ ของตาสามา ลูกคนนี่ ไม่รู้จะดัดนิสัยยังไงแล้วเนี่ย”

“ไต่ยืนซัดใหม่คะคนดี” คือแกเนอ่ยถามคนในอ้อมแขนพร้อมกับรอยยิ้มขำ เมื่อไต่ยืนมารดาพูดพฤติกรรมร้ายกาจในอดีตของน้องชายคนเล็กมาก่อนแคะ เปรียบเทียบกับนิสัยดีๆ ของพี่ชายคนโตอย่างเขา ซึ่งเป็นการยืนยันให้พุดน้ำบุศย์ไต่ยืนว่าสามีของเธอนั้นแสนจะน่ารัก

“ค่ะ” พุดน้ำบุศย์ว่าดวงแขนเสลากอดรอบเอวสอบของคือแกเนเอาไว้แล้วถอนหายใจเบาๆ “ไม่รู้ว่าคุณแม่จะถูกใจภรรยาของคุณรองหรือเปล่านะคะ”

“คุณแม่ไม่ใจร้ายกับผู้หญิงที่ลูกชายรักหรอก แต่ที่เห็นท่าทางอารมณ์เสียอยู่ตอนนี้ก็คงเป็นเพราะโมโหที่เจ้ารองมันมีเมียโดยไม่บอกมากกว่า”

“แล้วก็เรื่องลูกสาวของเพื่อนคุณแม่ด้วยค่ะ” พุดน้ำบุศย์ต่อให้ซึ่งคือแกเนก็พยักหน้าเห็นด้วย

ระหว่างนั้น เสียงรถของคนที่ถูกคนรอกอยก็แว่วดังมาให้ไต่ยืนทั้งสองหันไปมองถนนที่ทอดยาวไปไกลสุดลูกหูลูกตา แล้วก็เห็นรถเฟอร์วิลสีด่าอยู่ไกลๆ

“นั่น รถคุณรองมาแล้วค่ะ”

เสียงของพุดน้ำบุศย์ทำให้คนที่รอกอยการมาของลูกชายคนรองอยู่หยุดเดินก่อนจะหันขวับไปมอง กระทั่งรถของตัวต้นเหตุที่ทำให้อารมณ์ขุ่นมัวแล่นเข้ามาใกล้ นายหญิงใหญ่แห่งไร่จิรัชติจึงเชิดหน้าขึ้นก่อนจะสาวเท้าขึ้นบันไดบ้านด้วยท่าทางคล้ายไม่สนใจ ปล่อยให้คือแกเน

และพุดน้ำบุศย์รอรบน้องชายและน้องสะใภ้

หลังจากได้รับการแนะนำให้รู้จักกับสมาชิกใหม่ของครอบครัวเรียบร้อยแล้ว พุดน้ำบุศย์ก็จูงมือน้องสะใภ้พาเดินไปที่ห้องนั่งเล่นด้วยกัน ในขณะที่คิแกเดินเข้าไปใกล้น้องชายแล้วตบ่าหาเบาๆ

“เตรียมตัวมาพร้อมแล้วใช่ไหม”

คนเป็นน้องตอบคำถามของพี่ชายด้วยการยกยิ้มบางๆ ตรงมุมปาก

นายหญิงใหญ่แห่งไร่จิโรซติแสรมองไปทางอื่นเมื่อลูกชายคนรองเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นพร้อมกับหญิงสาวร่างบอบบาง โดยอ้อมแขนของนายหญิงคาร่ามีร่างขาวจ้ำม่ำของ เด็กชายฉฉอน จิโรซติวัยห้าเดือน ลูกชายคนเล็กของคิแกและพุดน้ำบุศย์นอนดูนมจากขวดอยู่ วันนี้เป็นวันจันทร์ บ้านที่แสนจะอบอุ่นจึงเงียบกว่าปกติ เพราะหนูน้อยผักนึ่งที่ชอบส่งเสียงเจื้อยแจ้วตลอดเวลาไปโรงเรียน

“ผมกลับมาแล้วครับ” คนาวินเอ่ยทักมารดาพร้อมกับรอยยิ้ม ก่อนจะหันมาทางคนตัวเล็กที่ยืนอยู่ข้างๆ มือหนาและอบอุ่นคว่ำมือเรียวเล็กและนุ่มนวลของเธอมากุมไว้ เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมาประสานสายตาด้วยกิ้งขี้ม่ออันโยนไปให้ “ชมพู่ครับ สุภาพสตรีแสนสวยที่นั่งอยู่ตรงหน้าคุณคือนายหญิงคาร่า คุณแม่ของผม”

หญิงสาวที่เพิ่งได้สามีมาเพียงแค่วันสุดลมหายใจเข้าปอด ยาวลึกเพื่อลดอาการประหม่า ถึงแม้จะยังจำอะไรไม่ได้ แต่เธอก็รู้ว่าควรจะปฏิบัติตัวอย่างไรต่อมารดาของสามี ร่างบอบบางขยับเข้าไปใกล้ก่อนจะค่อยๆ ย่อตัวลง คลานเข้าเข้าไปกราบลงที่ตักของนายหญิงใหญ่แห่งไร่จิโรซติ ส่งผลให้ใบหน้าอ่อนกว่าวัยของเจ้าของตักคลายความเรียบตึงลงเมื่อเห็นท่าทางอ่อนน้อมของอีกฝ่าย

“ชื่อชมพู่เธอ” นายหญิงคาร่าเอ่ยถาม แม้จะได้ยินที่ลูกชาย

บอกแล้วก็ตาม

“ค่ะ” หญิงสาวตอบรับเบาๆ

“ขึ้นมาข้างบนเถอะ”

เมื่อได้ยินคำพูดของมารดา คนาวินก็เข้ามาช่วยพยุงหญิงสาวให้ลุกขึ้น พาไปนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกัน

“ว่าไงพ่อตัวดี ไปพาลูกสาวเขามาแบบนี้ ไม่กลัวพ่อเขาตามมา ยิงบาลเอารี” นายหญิงคาร่าหันมาเล่นงานลูกชายที่ชอบทำตัวมีความลับ ผิดพี่ผิดน้อง เพราะสองคนนั้นแสดงออกชัดเจน ไม่ว่าจะแสนดีมีเหตุผลอย่างตีเกน หรือร้ายกาจเอาแต่ใจอย่างคริสตี้ ในขณะที่คนาวินเป็นส่วนผสมระหว่างพี่ชายและน้องชายได้อย่างลงตัวและน่าปวดหัวที่สุด!

“เรื่องนั้นแม่ไม่ต้องห่วงหรอกครับ ชมพูเป็นเด็กกำพร้า ไม่มีญาติที่ไหน” คนาวินบอกประวัติของคนตัวเล็กที่เขาปั้นแต่งขึ้นมาเอง

และมันก็ส่งผลให้คนเป็นแม่ชะงักอึ้งไป นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มซึ่งเป็นต้นฉบับของลูกหลานหันมองหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างกายลูกชายด้วยแววตาที่อ่อนแอแสงลง บังเกิดความสงสัยขึ้นมาในหัวใจ เช่นเดียวกับพุดน้ำบุศย์ที่รู้สึกไม่ต่างกัน ในขณะที่ตีเกนหรือตามองน้องชายเพื่อหาพิรุณ ซึ่งคนถูกมองก็ไม่พลั้งเผลอแสดงออกมาให้เห็นแม้แต่นิดเดียว

นายหญิงคาร่าถอนหายใจออกมาแผ่วเบา ก่อนจะยกร่างจ้ำม่ำของหลานชายที่คล้ายริมฝีปากสีแดงเรือออกจากจุกนมหลังจากดื่มไปจนหมดขวดแล้วขึ้นพาดบา ใช้มือลูบแผ่นหลังเล็กๆ เบาๆ เพื่อกล่อมให้หลับ เพราะหนุ่มน้อยชอบนอนท่านี้

“ว่าแต่ ไม่สบายเป็นอะไรถึงกับต้องเข้าโรงพยาบาล” นายหญิงคาร่าเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

“อุบัติเหตุครับ หัวแตกเย็บไปสองเข็ม สมองได้รับความกระทบกระเทือน ตอนนี้ชมพูก็เลยจำอะไรไม่ค่อยได้” คนาวินบอกแค่นั้น เพื่อ

ให้สอดคล้องกับเรื่องที่เขาเล่าให้หญิงสาวฟัง

นายหญิงคาร่ามองขมับที่มีผ้าปิดแผลแปะอยู่ของลูกสะใภ้คนใหม่ แล้วพยกหน้าเบาๆ “แม่จะพาหลานไปนอน เราก็พาเมียไปพักเถอะ เพิ่งออกจากโรงพยาบาลแล้วยังต้องเดินทางไกลอีก คงเหนื่อย”

คำพูดที่แสดงถึงความห่วงใยของนายหญิงคาร่าส่งผลให้คนที่ ลุ้นอยู่ต่างก็ถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก พุดน้ำบุศย์เงยหน้าขึ้น สบตากับคิแกนพร้อมกักรอยยิ้มบางๆ

“เดี๋ยวหนูพุดไปดูคุณแม่กับตาหนูนะคะ”

พุดน้ำบุศย์กระซิบบอกคิแกน เมื่อพ่อของลูกพยกหน้าพร้อมกักรอยยิ้มอ่อนโยนมาให้ คุณแม่ลูกสองก็หันไปยิ้มให้กับน้องชายของสามี และน้องสะใภ้ก่อนจะเดินแยกไป

นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของพี่ชายคนโตจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของน้องชายเพื่อจับผิด แต่ก็ไม่พบพิรุณใดๆ จากใบหน้าที่คล้ายคลึงกับเขาคิแกนไม่บังเก้ใจเชื่อสิ่งที่น้องชายพยายามแสดงให้ทุกคนเห็นอยู่ตอนนี้ คนาวินเป็นเลื้อร้ายที่ซ่อนพิษสงเอาไว้ภายใต้หน้ากากสุภาพบุรุษแสนอ่อนโยน สัญชาตญาณของพี่ชายคนโตไม่เคยผิดพลาด และเขาก็จะต้องรู้ให้ได้!

“ภรรยาของคุณรอน่ารักดีนะคะ แต่ก็มีชีวิตที่น่าสงสารมาก” พุดน้ำบุศย์พุด ขณะที่สายตาจับจ้องทุกอิริยาบถของแม่สามี

“และแม่ก็ไม่ควรซ้ำเติมด้วยการทำตัวเป็นแม่สามีใจร้ายซะใหม่จ๊ะ” นายหญิงคาร่าเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ขยับผ้าคลุมผืนเล็กห่มร่างขาวอวบของหลานชายตัวน้อยที่นอนหลับสนิทด้วยท่าประจำคือนอนคว่ำกระดกกัน จากนั้นตบเบาๆ ลงบนก้นนุ่มนิ่มนั้น “และแม่ก็ต้องยอมรับผู้หญิงที่ลูกชายเลือกแล้วด้วย หนูพุดจะบอกแม่แบบนี้ซะใหม่”

“หนูพุดรู้ว่าคุณแม่มีเหตุผล เป็นแม่สามีที่แสนดีและก็น่ารักที่สุด

ในโลก” พุดน้ำบุศย์บอกเสียงหวาน

“นั่นเป็นเพราะแม่ได้ลูกสะใภ้ที่ถูกต้องต่างหากล่ะ”

นายหญิงคาร่าเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าแสนน่ารักของลูกสะใภ้ที่เลือกเองกับมือ จากเด็กสาวแก่นแก้ว แสบซน ม้าดีดกะโหลกที่หาเรื่องให้คนรอบข้างต้องปวดหัวไม่เว้นแต่ละวัน โดยเฉพาะคิแกนที่โดนหนักกว่าใครถึงขั้นกระดุกซีโครงราวเลยทีเดียว กลายเป็นภรรยาที่เดินเคียงข้างสามีได้อย่างภาคภูมิใจ ให้กำเนิดลูกน้อยที่แสนจะน่ารัก เป็นสะใภ้ที่ได้ตั้งใจทุกอย่าง เช่นเดียวกับเข็มหอมที่ตอนนี้กำลังอุ้มท้องทายาทคนที่สี่ของตระกูลจิโรซติ ส่วนสะใภ้ที่เพิ่งได้มาล่าสุด ก็คงต้องดูกันต่อไป

ช่วงบ่าย คิแกนไปรับลูกสาวจากโรงเรียนอนุบาล เมื่อกลับถึงบ้านและได้รับการแนะนำให้รู้จักกับสมาชิกใหม่ของครอบครัว เพียงไม่นานนางฟ้าตัวน้อยแห่งโรจิโรซติก็เริ่มสนิทสนมกับอาสะใภ้คนสวย จนถึงขั้นนัดแนะจะนอนด้วยกันเลยทีเดียว พุดน้ำบุศย์ได้ยินคำพูดเจื้อยแจ้วของลูกสาวตัวน้อยจึงรีบห้าม เพราะพวงชมพูยังไม่หายดี ไม่อยากให้เจ้าตัวยุ่งไปรบกวน

ในขณะที่พวงชมพูกำลังดีใจอยู่เชียวที่หนูน้อยอาสาจะนอนเป็นเพื่อน แต่เมื่อพุดน้ำบุศย์ไม่อนุญาตด้วยเหตุผลว่าแม่หนูน้อยนอนดินกินพื้นทีบนเตียงไปทุกซอกทุกมุม เกรงว่าจะฟาดแขนขามาโดนเธอเข้า พวงชมพูจึงไม่กล้าเอ่ยขอ

จากการพูดคุยนโตะอาหารทำให้พวงชมพูได้รู้ว่า นอกจากคนาวินจะมีพี่ชายแล้ว เขายังมีน้องชายอีกหนึ่งคน ชื่อคริสตี้ อาศัยอยู่ที่เกาะสมุยกับภรรยาชื่อเข็มหอมและลูกสาวชื่อเด็กหญิงอันดาหรือน้องซิม และตอนนี้เข็มหอมก็กำลังอุ้มท้องลูกคนที่สองด้วย สิ่งที่พวงชมพูรับรู้ได้ขณะฟังทุกคนคุยกันก็คือ นายหญิงคาร่าต้องการจะมี

หลานให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ และมันก็ทำให้พวงชมพูรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ รวากับจะจับใช้ขึ้นมา

กระทั่งมือเย็นผ่านพ้นไปจนถึงเวลาเข้านอน พวงชมพูได้แต่ มองตามแม่หนูน้อยผักกูดที่ถูกคนเป็นพ่ออุ้มพาตบตาละห้อย โดยมี พุดน้ำบุศย์อุ้มลูกชายเดินตามหลัง ครั้นเพลอสบตากับคนที่รั้งตำแหน่ง สามีของตัวเองก็ต้องรีบหลุบตามองตำแหน่งที่ เมื่อได้ยินเขาเอ่ยราตรีสวัสดิ์ มารดา เธอก็ทำตามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ก่อนจะเดินตามร่างสูงใหญ่ เข้าไปในห้องนอนของเขาด้วยหัวใจที่เต้นแรง

หญิงสาวยืนนิ่งๆ กังๆ อยู่กลางห้อง ทำตัวไม่ถูกเมื่อต้องมาอยู่กับ เขาในห้องนอนมิดชิดแบบนี้ ถึงแม้จะเคยอยู่ด้วยกันสองต่อสองมาแล้ว แต่เพราะตอนนั้นเธอยังรู้สึกมีนๆ งงๆ ครึ่งหลับครึ่งตื่น สติสติงไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไร จึงทำให้ไม่รู้สึกเกร็งเหมือนตอนนั้น

“คืนนี้คุณใส่ชุดนอนของผมไปก่อน ไว้พรุ่งนี้ผมจะพาไปหาซื้อ เสื้อผ้าและกีของใช้จำเป็น”

หญิงสาวยื่นมือออกมาจับชุดนอนจากมือของชายหนุ่ม นัยน์ตา คู่หวานหันมองไปรอบห้อง เห็นประตูอยู่มุมขวา จึงเดาได้ว่าเป็นห้องน้ำ ร่างบอบบางจึงขยับเดินเข้าไปใกล้ แต่ไปได้เพียงแค่นี้ก็ก้าวที่ถูกเขาเรียก เอาไว้

“เดี๋ยวก่อน ผมลืมไป รอแป็บหนึ่งนะ”

พุดจบเขาก็เดินออกไปจากห้อง ไม่นานก็กลับเข้ามา ร่างบางที่ นั่งรออยู่บนเตียงรีบลุกขึ้นทันที แล้ววินาทีถัดมาผิวแก้มนวลเนียน ก็มีอันต้องร้อนระอุอย่างห้ามไม่อยู่ เมื่อเห็นของบางอย่างในมือของ เขาที่กำลังยื่นส่งมาให้เธอ

ชุดชั้นใน!

สายตาของเขามองตรงมายังก้อนเนื้ออวบอิมสองก้อนซึ่งซุกซ่อน อยู่ภายใต้เสื้อยืดคอกกลมสีขาว ทำให้ใบหน้าหวานของคนเป็นเจ้าของ

เพื่อร้อนมากขึ้นไปอีก พยายามเบียดกายให้พ้นจากสายตาสำรวจของเขา

“ผมไปขอมมาจากหนูพูด เป็นของใหม่ คุณน่าจะใส่ได้ พี่ชายผมชอบซื้อให้เมีย หนูพูดก็เลยมีเยอะ อ้อ...” เขาแบมืออีกข้างหนึ่งออก “หนูพูดให้ปัสเตอร์ปิดแผลกันน้ำมาด้วย เดี่ยวผมปิดให้นะ”

ฝ่ามือหนากดบ่าเล็กให้คนเป็นเจ้าของนั่งลงที่เดิมอีกครั้ง แล้วค่อยๆ แกะผ้าปิดแผลออกจากขมับของเธอเบาๆ จัดการติดปัสเตอร์กันน้ำลงไปแทนที่ เรียบร้อยแล้วก็ยิ้มให้กับผลงานของตัวเอง

“ขอบคุณค่ะ”

เสียงหวานอุบอิบเบาๆ ร่างบางริบลุ่ขึ้นจากเตียง หมุนตัวหันหลังให้เขาทันที สองเท้าเล็กๆ ก้าวไปยังห้องนำด้วยความรวดเร็ว เมื่อประตูปิดลง มือสั้นๆ ก็ยกขึ้นกุมหน้าอกที่กำลังเต้นแรงเอาไว้ ริมฝีปากอ้อมเหม็นเข้าหากันแน่น ไม่เข้าใจความรู้สึกของตัวเองเลยจริงๆ ว่าทำไมต้องตื่นตื่นขนาดนี้ด้วย ในเมื่อเขาเป็นสามีของเธอ สามีภรรยาต้องทำมากกว่าการมองหน้ากันอยู่แล้ว แต่ทำไมเธอถึงได้เกิดอาการที่บรรยายไม่ถูกแบบนี้ หรือเป็นเพราะสมองของเธอได้รับการกระทบกระเทือนหนักมากจนถึงขั้นลืมนึกความรู้สึกที่มีต่อสามีของตัวเองไปด้วย

‘เธอจะตื่นตื่นเวลาอยู่ใกล้เขาไปทำไมกัน เขาเป็นสามีของเธอนะ พวงชมพู’

หญิงสาวได้แต่ย่ำเตือนตัวเองในใจ แต่ก็มีคำถามมากมายหลังไหลเข้ามาในสมองให้ต้องขนลุกเกรียว

‘สามีภรรยาเขาทำอะไรกัน กอดจูบกันใช่ไหม แล้วก็...กันใช่ไหม ไม่นะ! ไม่ๆ ะ ะ ะ ะ’

เธอยังไม่พร้อมที่จะทำแบบนั้นกับเขา!

หญิงสาวสะบัดศีรษะเพื่อไล่คำถามชวนวาบหวามเหล่านั้นออกไป ก๊อ...ก๊อ...ก๊อ...

เสียงเคาะประตูทำให้เธอสะดุ้งโหยงก่อนที่เสียงทุ้มนุ่มของเขา

จะดังตามมา

“คุณยังไม่หายดี ไม่ควรอาบน้ำนาน”

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดยาวลึก จัดการถอดเสื้อผ้าออกจากร่างกายเรียบร้อยแล้วก็พาตัวเองไปยืนอยู่ใต้ฝักบัวขนาดใหญ่ เวลาแต่ละวินาทีช่างผ่านไปเร็วเหลือเกินในความรู้สึก และเธอก็ไม่สามารถถ่วงเวลาอยู่ในห้องน้ำได้ทั้งคืน มือเล็กปิดฝักบัวเมื่อชำระร่างกายหมดทุกส่วนแล้ว พยายามทำทุกอย่างให้ช้า แต่สุดท้ายเธอก็ต้องเปิดประตูห้องน้ำออกมาหลังจากแต่งตัวเสร็จ ร่างบอบบางในชุดนอนผู้ชายค่อยๆ ก้าวออกมาจากห้องน้ำ

คนที่นั่งอ่านเอกสารอยู่บนโซฟาปลายเตียงหันมองคนตัวเล็กแวบหนึ่ง ก่อนจะวางเอกสารในมือลงแล้วลุกขึ้นเดินเข้าไปใกล้หญิงสาว มือข้างหนึ่งของเขายื่นมากุมมือเล็กเย็นๆ ของเธอ ส่วนอีกข้างก็ดึงเอาผ้าขนหนูที่พาดอยู่บนบ่าเล็กไปถือไว้เอง เธอเพิ่งสังเกตว่าเขาใส่ชุดนอนเรียบร้อยแล้ว กลืนกายเขาก็หอมสะอาด เขาคงไปอาบน้ำที่ห้องอื่นมา

ร่างบางถูกรั้งให้นั่งลงบนเตียงกว้างก่อนที่ร่างสูงใหญ่ของเขาจะนั่งยองๆ ลงบนส้นเท้า แล้วทำในสิ่งที่เธอคาดไม่ถึง นัยน์ตาคู่หวานเบิกบานนิดๆ ขณะมองตามมือใหญ่ของเขาที่กำลังพับแขนเสื้อชุดนอนที่ยาวรุ่มร่ามให้ ต่อด้วยขากางเกงที่ก่อนหน้านี้เธอต้องดึงเอาไว้ตลอดเพราะความยาวที่เกินขาล้นๆ ของเธอไปมาก

ความอ่อนโยนของเขาทำให้อาการประหม่าที่เธอกำลังเผชิญอยู่ค่อยๆ ลดลง พวงชมพูระบายลมหายใจออกมาแผ่วเบา เมื่อเขาไม่ได้พูดหรือแสดงท่าทางอย่างที่เธอนึกกลัว

“ยังเจ็บแผลหรือว่าปวดหัวอยู่หรือเปล่า” เขาเงยหน้าขึ้นมาถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนหลังจากที่จัดการกับความยาวของชุดนอนให้เธอเรียบร้อยแล้ว

ความใกล้ชิดในตอนนี้นำให้เธอได้มีโอกาสสำรวจใบหน้าของเขา

อย่างชัดเจน ผมของเขากลับเป็นสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำ สีเดียวกับคิ้วหนาที่พาดเฉียงอยู่เหนือขนตาสีน้ำตาลเข้มคมกริบ จมูกโด่งเป็นสันชัดเจนรับกับริมฝีปากหยักสวยได้รูป ปลายหางบึกบึนมีไรเคราจางๆ ส่งให้ใบหน้าของเขาหล่อเหลาคมเข้มชวนให้คนมองเคลิบเคลิ้มได้ไม่ยาก

อาการนิ่งเงียบของเธอทำให้เขาต้องยื่นมือออกมาอังที่หน้าผากกลมมนเบาๆ และมันก็เรียกสติของเธอให้กลับมา หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ

“ทำไมเงียบ หรือว่ายังเจ็บแผลอยู่”

“ไม่แล้วค่ะ ไม่เจ็บแล้ว” ใบหน้าหวานส่ายไปมาเบาๆ

“เมื่อก็กินข้าวอิ่มไหม ผมเห็นคุณกินนิดเดียวเอง เอาจี๊ดกว่าเดียวผมไปเอานมอุ่นๆ มาให้ดื่มสักแก้ว จะได้หลับสบายขึ้น”

พุดจบคนตัวโตก็ลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วเดินออกจากห้อง โดยมีขนตาคู่หวานมองตามไปด้วยความรู้สึกอบอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก เรียวกปากอิมคลียิ้มนิดๆ

ก่อนจะมาถึงนี้ เขาบอกกับเธอว่า ตั้งแต่ครั้งแรกที่รู้จักกันจนถึงวันที่ตัดสินใจใช้ชีวิตคู่อยู่ด้วยกัน เขายังไม่เคยพาเธอมาพบมารดาและญาติพี่น้องของเขา สาเหตุมาจากเธอเองที่ต้องการให้เป็นแบบนี้ เพราะเธอต้องการมั่นใจในตัวเขาให้มากกว่านี้ จึงอยากใช้ชีวิตคู่อยู่ด้วยกันสองคนไปก่อน ซึ่งเขาก็ตามใจเธอมาตลอด แต่เมื่อเธอเกิดอุบัติเหตุจนทำให้ล้มเลือนเรื่องราวในอดีตไป เขาก็ไม่อาจปล่อยให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอเป็นเหมือนเดิมอีก เขาต้องการรับผิดชอบชีวิตของเธอ ครั้งนี้จึงต้องพาเธอกลับมาด้วย

“คุณต้องการรับผิดชอบแค่นั้นหรือ แล้วความรักล่ะคะ คุณมีให้ฉันหรือเปล่า”

เสียงหวานพึมพำออกมาแผ่วเบา ก่อนที่บานประตูจะถูกเปิดออก เมื่อเขากลับเข้ามาหญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองร่างสูงใหญ่ที่กำลังเดินเข้ามา

ใกล้พร้อมไปกับแก้วนม รอยยิ้มอ่อนโยนของเขาคือความรู้สึกรอบอุ้มยิ่งนัก

“นมจากฟาร์มของผมเอง”

“ขอบคุณค่ะ” เธอรับแก้วนมมาประคองไว้ด้วยสองมือ น้ำนมสีขาวขุ่นยังอุ่นๆ อยู่

คณาวินยืนมองหญิงสาวดีมนมจนหมด แล้วดึงแก้วออกจากมือของเธอเบาๆ พาไปวางไว้บนโต๊ะ เรียบร้อยแล้วก็จัดการปิดไฟเพดานห้อง เหลือไว้เพียงแสงสว่างสีนวลจากโคมไฟเล็กๆ หัวเตียงเท่านั้น เมื่อถึงเวลาที่ต้องนอนร่วมเตียงกับเขาจริงๆ หญิงสาวก็เกิดอาการใจสั่นขึ้นมาอีกแล้ว

“เอ่อ คุณง่วงแล้วหรือคะ” เธอพยายามชวนคุยเพื่อลดอาการประหม่า

“รู้สึกเพลียนิดหน่อย คงเป็นเพราะขับรถไกล” ชายหนุ่มค่อยๆ สอดขายาวๆ ของตัวเองเข้าไปใต้ผ้าห่มผืนหนา แล้วตบเบาๆ ลงบนที่นอนด้านข้าง “มานอนเถอะ พรุ่งนี้เรายังมีอะไรที่ต้องทำอีกเยอะ”

หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าปอดยาวลึก ก่อนจะค่อยๆ คลานขึ้นเตียง ทั้งตัวลงนอนเคียงข้างกับเขา เว้นระยะห่างเอาไว้พอประมาณ เพื่อไม่ให้เขาเข้าใจผิดคิดว่าเธอรังเกียจ ที่สำคัญก็เพื่อไม่ให้เขาได้ยินเสียงหัวใจที่กำลังเต้นโครมครามของเธอ แต่ทว่าไม่กี่วินาทีถัดมาร่างเล็กก็ต้องสะดุ้งน้อยๆ เมื่ออยู่ๆ เขาก็ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมให้จนถึงอก

“ดี๊ๆ อากาศที่นี่จะเย็นมาก”

หญิงสาวหลับตานิ่ง กลืนลมหายใจเอาไว้หลายวินาที ก่อนจะค่อยๆ ผ่อนออกมาอย่างช้าๆ กระทั่งเวลาผ่านไปสักพักเธอก็ได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอของเธอ เปลือกตาของเธอค่อยๆ เปิดขึ้น ใบหน้าหวานค่อยๆ หันมาด้านข้างที่มีใบหน้าของเขายู่ในระดับเดียวกัน แสงสว่างที่ถึงแม้จะไม่มาก แต่ก็เพียงพอให้เธอเห็นซีกหน้าหล่อเหลาของเขา หญิงสาวนอนมองเขาอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งหลับไปในที่สุด

เมื่อลมหายใจของเธอสม่ำเสมอ คนที่เธอคิดว่าหลับไปแล้วก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น ร่างหนาค่อยๆ พลิกตัวนอนตะแคงข้าง นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มเรียบนิ่งจนยากจะคาดเดาความรู้สึกมองสำรวจไปทั่วดวงหน้าหวาน มองนิ่งอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งหลับไปจริงๆ

๖ ชั่วโมงใหม่มาเยือน สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ภายในบ้านเรือนไทยประยุกต์หลังงามถูกปลุกให้มีชีวิตชีวาขึ้นด้วยเสียงร้องเพลงเจื้อยแจ้วของลูกสาวสุดรักสุดหวงของนายหัวคิแกน ซึ่งเป็นเรื่องปกติของทุกคนภายในบ้านที่จะต้องฟังเสียงแหลมๆ ของแม่หนูน้อยเป็นประจำ

พวงชมพูลืมตาขึ้น เปลือกตาบางกะพริบซ้ำๆ สองสามที เมื่อสมองเริ่มประมวลเหตุการณ์ทุกอย่างได้แล้วอาการสะลึมสะลือก็หายเป็นปกติทั้ง นัยน์ตาทหวานหันมองด้านข้างก็พบว่ามันว่างเปล่า ครั้นหันมองนาฬิกาหัวเตียงก็ต้องตกใจ

“หกโมงครึ่งแล้วเธอเนี่ย” เสียงหวานพึมพำเบาๆ ร่างบางริบลุกขึ้นจากที่นอน แล้วก็ต้องชะงักอยู่หน้าโซฟาปลายเตียงเมื่อสายตาสะดุดเข้ากับเสื้อผ้าทั้งชั้นในและชั้นนอกวางอยู่ พวงแก้มเนียนใสเจือสีระเรื่อขึ้นมาทันที

“ตื่นแล้วเธอ” เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้นพร้อมกับร่างสูงใหญ่เดินผ่านประตูที่เชื่อมต่อกับระเบียงเข้ามา เมื่อเธอสบตาด้วยเขาจึงเอ่ยต่อ “ไปอาบน้ำเถอะ จะได้ออกไปกินข้าว เสร็จแล้วผมจะพาไปซื้อของก่อนกลับฟาร์ม”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าตอบรับเบาๆ ก่อนจะรีบเดินเข้าไปในห้องน้ำ

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ทั้งสองก็พากันมาที่ห้องอาหาร สมาชิกทุกคนของครอบครัวมาทันเกือบครบแล้ว ขาดแต่นายหญิงคาร่ากับแม่หนูน้อย ผักบุงที่ลงไปใส่บาตรด้วยกัน พวงชมพูทักทายคิแกนและพุดน้ำบุศย์

ลักพักแม่หนูน้อยผักบุ้งในชุดนักเรียนอนุบาลสีชมพูลายสกอตก็เดินเข้ามาในห้องอาหารพร้อมกับคนเป็นย่า แม่หนูน้อยส่งยิ้มน่ารักให้กับอารองและอาสะไ้คนสวยก่อนเอ่ยทักเสียงใส

“อรุณสวัสดิ์ค่า อารอง อาชมพู”

พวงชมพูส่งยิ้มหวานให้พร้อมกับทักทายแม่หนูน้อยและมารดาของสามี ซึ่งนายหญิงคาราก็ทักทายกลับด้วยใบหน้าและน้ำเสียงที่อ่อนโยนกว่าเมื่อวาน เพราะยอมเปิดใจรับหญิงสาวมาเป็นสะใภ้แล้ว แม้ลึกๆ จะหนักใจอยู่บ้างที่ต้องหาเหตุผลไปปฏิเสธลูกสาวของเพื่อน แต่ในเมื่อข่าวสารกลายเป็นข่าวสุกแล้วก็ต้องปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามทางของมัน

ทั้งหมดเริ่มลงมือรับประทานอาหารเช้า ระหว่างนั้นคนาภินาสาพาแม่หนูน้อยผักบุ้งไปส่งโรงเรียน เพราะเป็นทางผ่านไปห้างสรรพสินค้าที่จะพาพวงชมพูไปซื้อของพอดี

ครึ่งชั่วโมงต่อมาหลังจากที่ทุกคนอึดท้องกันแล้ว คีแกนและพุดน้ำบุศย์ก็เดินมาส่งลูกสาวขึ้นรถของน้องชาย แม่หนูน้อยผักบุ้งถูกคุณพ่อรูปหล่อและคุณแม่คนสวยหอมแก้มกันคนละข้างก่อนจะถูกคนเป็นพ่ออุ้มขึ้นไปนั่งบนรถไฟร์วีลคันใหญ่ของอารอง เมื่อประตูรถปิดลงแม่หนูน้อยผักบุ้งก็ยื่นหน้าออกมานอกกระจกรถ ส่งเสียงเรียกย่าจ๋าที่ยืนอุ้มน้องผอมมองลงมาจากบนเรือนพร้อมกับโบกมือส่งจ๊ับไปให้

“หนูบุ้งไปโรงเรียนก่อนนะจ๊ะย่าจ๋า” เสียงแหลมเล็กหวานจ้อยตะโกนบอก

“จ๋า ตั้งใจเรียนนะลูก ตอนเย็นย่าจะเตรียมขนมอร่อยๆ ไว้รอ” นายหญิงคาร่าตอบกลับหลานสาวสุดที่รักด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

เมื่อรถของน้องชายเคลื่อนห่างไปแล้ว คีแกนก็หันมาทางภรรยาคนสวย ลำแขนแข็งแรงรวบเอาบางของเมียรักมากอดไว้แล้วเอ่ย

เสียงนุ่มระคนอออดอ่อน

“ขอเติมพลังหน่อย จะได้มีแรงทำงาน”

พุดน้ำบุศย์ตัวตัดค้อนให้พ่อของลูกไปหนึ่งทีด้วยความหมั่นไส้ แต่ก็ยอมเอียงพวงแก้มแดงๆ ให้หอมอย่างไม่เกียจจน คนที่กำลังมองแก้มสีสวยของเมียรักอยู่จึงไม่รอช้า ผังจมูกโด่งลงไปแล้วสูดกลิ่นหอมเข้าเต็มปอด

“ชื่นใจ” เสียงทุ้มนุ่มอุบอิบชิดแก้มนิ่มหอมกรุ่นกลิ่นแป้งเด็ก ก่อนจะกระซิบเสียงพราว “คืนนี้พี่จะมาทำยอดเพิ่มนะคะ เจ้ารองกับเจ้าสามมันจะได้ตามไม่ทัน”

พุดน้ำบุศย์หน้าร้อนวาบ ริมฝีปากอิมชยับจะแย้ง แต่ก็ถูกคนเห็นหอมแก้มเร็วๆ ทั้งชายและสาวอีกหลายทีก่อนจะผละไปขึ้นรถด้วยความรวดเร็ว คุณแม่ลูกสองจึงได้แต่เม้มปากแน่น ยืนมองด้วยความรู้สึกขัดเคืองระคนวาทวามในอก เมื่อคิดถึงวิธีทำยอดเพิ่มของนายหัวจอมเห็น

“คนเก่งของอารองท่องโกโก้ถึงฮอนกฮุกได้หรือยังคะ” ระหว่างที่รถแล่นไปตามถนน คนาวินก็เอ่ยถามคนตัวจ้อยที่นั่งอยู่เบาะหลังด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“จ๊ีบๆ ค่ะ อารองขา โกโก้ถึงฮอนกฮุกหนูนั่งท่องได้ก่อนเข้าโรงเรียนอีกค่า” แม่หนูน้อยชะเง้อกโปกหน้าทีแสนจะน่ารักของตัวเองมาคุยโอ้

คนาวินหัวเราะเบาๆ ในขณะที่พวงชมพูคลี่ยิ้มเอ็นดูในท่าทางแก่นเซี้ยวแฝงความฉลาดแกมโกงของหนูน้อย

“แล้วเอ็งถึงเซตล่ะคะ” คนาวินถามต่อ

“เอ บี ซี ดี อี เอฟ...” แม่หนูน้อยตอบคำถามของคุณอารูปหล่อด้วยการท่องพยัญชนะภาษาอังกฤษเป็นทำนองเพลงให้ฟังจนจบ ต่อด้วย

ศัพท์ภาษาอังกฤษสารพัดสัตว์ที่ท่องจำจนขึ้นใจ เพราะแม่หนูพูดสอนให้ตั้งแต่จำความได้ ทักษะภาษาอังกฤษของแม่หนูน้อยจึงไปไกลกว่าเพื่อนรุ่นเดียวกัน อีกทั้งยังกล้าแสดงออกจนได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนทำกิจกรรมอยู่บ่อยๆ เรียกว่าได้เลือดกล้าของพ่อใหญ่กับแม่หนูพูดมาเต็มๆ

พวงชมพูมียิ้มน้อยๆ นั่งฟังสองอาหลานพูดคุยหยอกล้อกันด้วยความสนิทสนมไปตลอดทางจนถึงโรงเรียนอนุบาลของหนูน้อย เมื่อส่งหลานสาวถึงมือคุณครูเรียบร้อยแล้ว คนาวินก็พาหญิงสาวไปยังห้างสรรพสินค้าเพื่อซื้อของใช้จำเป็น

ระหว่างที่ทั้งสองกำลังเลือกซื้อเสื้อผ้าอยู่นั้นก็ได้เจอกับรินดาญาติผู้น้องของต้นกล้า ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของคนาวิน ความสนิทสนมระหว่างคนาวินกับต้นกล้าที่มีมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมทำให้รินดาคุ้นเคยกับคนาวินไปด้วย

“พี่รองกลับจากกรุงเทพฯ เมื่อไรคะ แล้ว...” รินดาหันมองหญิงสาวที่ยืนเยื้องอยู่ด้านหลังของชายหนุ่ม ประกายแห่งความสงสัยฉายชัดออกมาจากดวงตาคู่สวย

“กลับมาเมื่อวานครับ” นายหัวหนุ่มตอบก่อนจะคว้ามือเรียวยาวของหญิงสาวข้างกายมากุมแล้วเอ่ยแนะนำ “นี่ชมพู เป็นภรรยาของพี่ ชมพูครับ นี่น้องริน น้องสาวของต้นกล้า เพื่อนสนิทของผม”

เจ้าของมือที่คนาวินกุมอยู่ส่งยิ้มเป็นมิตรให้แก่น้องสาวของเพื่อนสนิทสามมี ขณะที่อีกฝ่ายมีสีหน้าตกใจ ถึงแม่เจ้าตัวจะปรับให้เป็นปกติได้อย่างรวดเร็ว แต่พวงชมพูก็หันได้เห็น

“สวัสดิ์ค่ะ” พวงชมพูทักทายขึ้นก่อน

“สวัสดิ์ค่ะ” รินดาทักทายกลับ ริมฝีปากอิมเมิ้มเข้าหากันเล็กน้อย ขณะเงยหน้าขึ้นมองไปหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่ม “พี่รองแต่งงานเมื่อไรคะ ไม่เห็นบอกรินเลย”

“ยังไม่ได้จัดงานแต่งหรอกครับ ต้องรอให้ผมพู่แข็งแรงกว่านี้
อีกหน่อย”

ติต...ติต...ติต...

เสียงโทรศัพท์ในกระเป๋าสะพายของรินดาดังขึ้นชัดเจนจนหวน
คนเป็นเจ้าของหยิบขึ้นมาดูก็พบว่า เป็นเบอร์ของเพื่อนที่นัดกันไว้ จึง
เงยหน้าขึ้นส่งยิ้มบางๆ ให้ชายหนุ่มแล้วเอ่ยขึ้นโดยที่ยังไม่ได้รับสาย

“เพื่อนที่รินนัดไว้โทร.มาตามแล้ว ขอตัวก่อนนะค่ะ”

รินดารีบแยกตัวจากคนาวินและพวงชมพูทันทีเมื่อพูดจบ เมื่อ
ห่างออกมาจนพ้นจากสายตาของทั้งสองคนแล้ว สองเท้าบอบบางภายใต้
สั้นสูงราคาแพงก็ออกอาการเซเล็กน้อย จนต้องยกมือขึ้นจับฝ่าผืนเพื่อ
พยุงตัว มืออีกข้างกำโทรศัพท์แน่น รินดาสูดลมหายใจเข้าปอดยาวลึก
เมื่อเริ่มดีขึ้นก็กดโทรศัพท์หาเพื่อนแล้วบอกไปว่าติดธุระด่วน ไปตามนัด
ไม่ได้แล้ว

หลังจากที่ได้ข้อตามที่ต้องการแล้ว คนาวินก็พาหญิงสาวกลับ
ฟาร์ม ระหว่างที่รถกำลังแล่นไปตามถนน ทัศนียภาพด้านนอกก็เริ่ม
เปลี่ยนไป ตึกรามบ้านช่องค่อยๆ เว้นระยะห่างกัน สองข้างทางเริ่ม
เต็มไปด้วยต้นไม้ โดยเฉพาะสวนยางพาราและสวนปาล์ม เมื่อรถ
เลี้ยวออกจากถนนสายหลักเพียงไม่กี่นาทีก็เห็นรั้วขาวบอยสีขาว
ทอดยาวไปไกลสุดลูกหูลูกตา หญิงสาวรู้สึกตื่นตาตื่นใจไม่น้อย เมื่อ
ชายหนุ่มหักพวงมาลย์รถเข้าไปในเขตรั้วที่มีป้ายไม้ขนาดใหญ่เขียนว่า

‘ฟาร์มโคนมจิโรซติ’

พวงชมพูรู้สึกเหมือนหลุดเข้ามาอยู่ในเมืองเมืองหนึ่ง ริมฟิปากอิม
คลีเยี่ยมินิดๆ เมื่อเห็นรูปปั้นโคนมขนาดใหญ่ที่ตั้งเด่นอยู่ด้านหน้าอาคาร
รูปทรงทันสมัย เมื่อมองเข้าไปด้านในก็จะเห็นผู้คนทั้งที่ยืนคุยกันและ
นั่งอยู่ตามโต๊ะจำนวนหลายสิบคน ครั้นมองเลยไปอีกนิดก็จะเห็น

รถกระบะ รถตู้ รถบัสจอดเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ

หลังจากที่รถแล่นห่างจากตัวอาคารมาแล้ว ความตื่นตัวของเธอก็เพิ่มมากขึ้น แม้วัวจำนวนมากจนนับไม่ไหวกำลังเล็มหญ้าอยู่ในทุ่งเขียวขจีที่ถูกกั้นแบ่งพื้นที่กับถนนด้วยรั้วสีขาวเป็นทางยาวสุดสายตา อีกทั้งมีรถรางและรถม้าสีสันสดใสหลายคันแล่นไปตามถนนอย่างช้าๆ เป็นระเบียบ ภายในรถมีคนนั่งอยู่เต็มทุกที่นั่ง ทุกคนมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ในอิริยาบถสบายๆ หลายคนกำลังถ่ายรูปตัวเอง บางคนมีเพื่อนถ่ายให้

“นี่นะหรือคะ ฟาร์มของคุณ” หญิงสาวเอ่ยถามเสียงเบาราวกับละเมอ

“ครับ ที่นี่เป็นอาณาจักรของผม”

“ฉันบรรยายความรู้สึกไม่ถูกเลยคะ มันน่าทึ่งมาก”

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอเบาๆ “ขนาดนั้นเลยหรือครับ”

“คะ ฉันไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน” หญิงสาวพูดโดยไม่ได้สังเกตท่าทางของเขาที่ชะงักไปเล็กน้อย แต่แค่เสียวิวนาทีเท่านั้น

“คุณจำได้?” เขาเอ่ยถาม

หญิงสาวขยิบตา ก่อนจะส่ายหน้าออกมาช้าๆ “ไม่ค่ะ ฉันจำอะไรไม่ได้ แค่พูดไปตามความรู้สึกเท่านั้น”

ชายหนุ่มหักพวงมาลัยรถเข้าจอดข้างทางเมื่อหันมาเห็นสีหน้าแสดงความเจ็บปวดของหญิงสาว

“ปวดหัวหรือครับ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขาก่อนจะพยักหน้าออกมาเบาๆ แทนคำตอบ

“ถ้าปวดก็ไม่ต้องไปนึกถึง” ชายหนุ่มยกมือขึ้นแตะแก้มของเธอเบาๆ ทำเอาคนเป็นเจ้าของซึ่งไม่ทันได้ตั้งตัวออกอาการตกใจเล็กน้อย แต่เมื่อคิดว่าเขาเป็นสามี เธอจึงยอมรับสัมผัสอ่อนโยนนั้นด้วยหัวใจ

ที่เต็นท์แรง “อดทนอีกนิด ไกลจะถึงบ้านของเราแล้ว”

หญิงสาวพยักหน้า ขยับตัวนั่งตรงเมื่อเขาออกรถ ทั้งสองไม่พูดอะไรอีกจนกระทั่งรถแล่นขึ้นสู่เนินเล็ก ๆ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมอง เห็นบ้านไม้หลังกะทัดรัดยกพื้นสูง รูปทรงสวยงามที่ผสมผสานระหว่างความเป็นไทยกับความทันสมัยได้อย่างลงตัว มีระเบียงกว้างขวาง ล้อมรอบตัวบ้าน อยู่ท่ามกลางต้นไม้ขนาดใหญ่แผ่กิ่งก้านให้ความร่มรื่น หญิงสาวเผลอมองอย่างลึ้มตัวจนรถจอดสนิท

“ถึงแล้วครับ”

“บ้านของคุณสวยมากเลยคะ” หญิงสาวกวาดสายตาดูชื่นชมมองไปรอบๆ บริเวณบ้าน

“เข้าไปข้างในกันเถอะ”

ชายหนุ่มเปิดประตูรถก้าวลงเดินนำหญิงสาวขึ้นบันไดบ้านไปพร้อมกับถุงใส่ของที่ซื้อมา

“บ้านหลังนี้ผมอยู่คนเดียว แต่จะมีบางอาทิตย์ที่คุณแม่กับหลานๆ มาค้างด้วย” เขาหันมาบอกกับเธอหลังจากที่วางของในมือลงบนโซฟาในห้องนั่งเล่นเรียบร้อยแล้ว

“แล้วใครดูแลบ้าน ซักผ้า รีดผ้า แล้วก็ทำอาหารให้คุณคะ หรือว่าคุณทำเอง”

“จะมีแม่บ้านเอาอาหารมาส่งให้ทุกมื้อ ส่วนเรื่องเสื้อผ้าและก็เรื่องทำความสะอาดบ้าน จะมีคนงานมาจัดการให้อาทิตย์ละสองครั้ง”

หญิงสาวพยักหน้าเบาๆ หากแต่ยังไม่ทันได้ถามอะไรต่อ เสียงใครคนหนึ่งที่อยู่ไกลเรียกนายหัวก็ดังขึ้นชัดเจนหวั่นเสียวก่อน ชายหนุ่มจึงบอกให้เธอรออยู่ในบ้าน จากนั้นเขาก็เดินออกมาด้านนอก นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มมองตรงไปยังคนงานที่ยืนอยู่ข้างรถมอเตอร์ไซด์

“มีอะไร” เสียงเข้มเอ่ยถาม

“น้ำโหมกซีให้ผมมาตามนายหัวไปที่ลำธารท้ายฟาร์มครับ”

“กลับไปก่อน เดี่ยวฉันตามไป”

“ครีบนาย”

คล้อยหลังคนงานไปแล้ว ร่างสูงใหญ่ก็กลับเข้าไปในบ้านอีกครั้ง เดินเข้าไปใกล้หญิงสาวที่ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม หยิบตุงใส่ของที่วางอยู่บนโซฟามาได้ไว้ แล้วเอ่ยชวนหญิงสาวให้ตามขึ้นไปยังชั้นสองของบ้าน ซึ่งมีห้องนอนทั้งหมดสี่ห้อง เพียงพอสำหรับคนในครอบครัวของเขา หากมาพักพร้อมกัน

คนาวินวางตุงใส่เสื้อผ้าลงบนที่นอน แล้วเดินไปเปิดประตูระเบียง เพื่อให้แสงสว่างและลมเย็นพัดเข้ามา เมื่อเขาขยับตัว พวงชมพูก็ได้เห็น ระเบียงอันกว้างขวาง มีกลิ้งส่องดูดาวตั้งอยู่มุมหนึ่ง ด้านข้างมีเตียงที่มีลักษณะเหมือนไข่มุกคว้านครึ่ง

“คุณจะทำน้ำพักผ่อนสักสองสามชั่วโมงก็ได้นะ ตอนเที่ยงจะมีคนเอาอาหารมาส่งให้”

หญิงสาวได้แต่พยักหน้ารับ เพราะเธอไม่รู้จะพูดอะไรนอกจากฟังเขาเพียงอย่างเดียว

“ผมมีธุระต้องไปจัดการ ระหว่างนี้คุณอยู่คนเดียวไปก่อนนะ”

“ค่ะ” คราวนี้หญิงสาวรับคำเบาๆ แม้จะแอบกลัวอยู่สักๆ แต่ในเมื่อเขามีเรื่องต้องจัดการ เธอก็ไม่ควรทำตัวมีปัญหากับเขาต้องหนักใจ

“เก่งมาก” เขาเอ่ยชมเสียงนุ่ม ฟังแล้วไม่ต่างจากที่ใช้กับแม่หนูน้อย ผักบุ้งเลยสักนิด แต่ที่ทำให้เธอต้องสะดุ้งน้อยๆ ก็คือ ฝ่ามืออบอุ่นของเขาที่วางทับลงกับแก้มนุ่มของเธอแล้วลูบเบาๆ หญิงสาวเบิกตาโต ขณะฟังเขาพูดต่อ “ทำตัวตามสบายนะครับ ไม่ต้องเกร็ง จากนั้นไปบ้านหลังนี้เป็นของคุณ ของที่อยู่ในบ้านคุณสามารถใช้ได้ทุกอย่าง”

หญิงสาวเดินตามเขาลงมาชั้นล่าง มองตามร่างสูงใหญ่ที่เดินไป หยิบหมวกควายบอยที่เธอเพิ่งสังเกตเห็นว่ามันวางอยู่บนชั้นใกล้กับประตู กระทั่งเขาออกจากบ้านไป ไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็ได้ยินเสียงกุกกักๆ

ความอยากรู้อยากเห็นทำให้หญิงสาวเดินออกมาหน้าบ้าน และก็หันเห็น
ร่างสูงใหญ่ที่นั่งอยู่บนหลังม้าด้วยท่วงท่าสง่างาม บังคับให้เจ้าสี่ขาสี่ตา
ตัวใหญ่ควบไปเบื้องหน้าด้วยความรวดเร็ว

6 เด็กสาวหุนอวบระยะสุดท้ายที่เพิ่งพ้นวัยมัธยมมาได้ไม่ถึง
หนึ่งเดือนปั่นจักรยานขึ้นเนินมาพร้อมกับปั่นโตที่วางอยู่ในตะกร้า
จุดหมายปลายทางคือบ้านพักหลังงามของนายเหนือหัวทุกคนที่อาศัยอยู่
ในฟาร์มแห่งนี้ เพราะครึ่งชั่วโมงก่อนนายเหนือหัวคนวินได้สั่งให้แม่ของเธอ
ซึ่งเป็นแม่ครัวทำอาหารกลางวันมาส่งให้ใครคนหนึ่ง

ความสงสัยและอยากรู้ทำให้เจ้าของร่างอวบรับอาสานำอาหาร
มาส่งให้เอง และตอนนี้ความสงสัยนั้นก็ใกล้จะได้รับการคำตอบแล้ว มือ
อวบอุมหียบปั่นโตจากตะกร้าก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองไปบนบ้าน

“มาหาคุณรองเทรอจ๊ะ”

เสียงหวานนั้นทำให้ร่างอวบที่กำลังจะก้าวขึ้นบันไดเซซซัค ไบหน้า
กลมแป้น ดวงตาเล็กหยีที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตายาวหนาหันไปทาง
ต้นเสียง และก็ได้พบกับหญิงสาวร่างเล็กผิวขาวเนียนละเอียด ไบหน้า
งดงามหมดจดไม่มีไฟฝ้าให้เห็นแม้แต่ชนิดเดียว ยืนมองมาจากมุมหนึ่ง
ของระเบียง

“เอ่อ...” เด็กสาวอีกอีกเล็กน้อย รีบวางปั่นโตลงบนชั้นบันได แล้ว
ยกมือไหว้หน้าไปก่อนจะแนะนำตัว “สวัสดีค่ะ หนูชื่อโนรีค่ะ หนูเอาอาหาร
มาส่งให้คุณตามคำสั่งของนายหัว”

“เทรอจ๊ะ ขึ้นมาสิ” พวงชมพูยิ้มให้เด็กสาวหุนอวบจ๋าอย่างเป็นมิตร
รองจนอีกฝ่ายวางปั่นโตลงบนโต๊ะไม้สักตัวใหญ่แล้วจึงเอ่ยต่อ “ขอบใจ
โนรีมากนะจ๊ะ ฉันชื่อพวงชมพู โนรีจะเรียกฉันว่าพี่ชมพูก็ได้นะ”

“ได้เทรอคะ” เด็กสาวเอ่ยถามอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก ถึงแม้จะ
ไม่เคยเห็นหญิงสาวแสนสวยตรงหน้ามาก่อน แต่ก็ค่อนข้างมั่นใจว่า

จะต้องมีความสัมพันธ์แบบไม่ธรรมดากับนายหัว เพราะทุกคนในฟาร์ม
รู้ว่าคนที่เข้ามาอาศัยในบ้านหลังนี้ได้มีแต่คนในครอบครัวของ
นายหัวเท่านั้น

“ได้สิจ๊ะ ก็ฉันอนุญาตเอง แล้วทำไมจะไม่ได้ล่ะ”

“แล้วคุณเป็นอะไรกับนายหัวเหรอกะ” เด็กสาวอ้อมแอ้มถาม
เมื่อเห็นท่าทางเป็นมิตรของหญิงสาว ความกล้าที่จะไขข้อข้องใจของ
ตัวเองจึงค่อยๆ เผยออกมา เพราะหากคำตอบเป็นอย่างที่คิด คราวนี้ละ
เธอจะได้เข้าไปเยี่ยมคนบางคนที่กำลังทำตัวเป็นคางคกขึ้นวอ เพราะคิดว่า
ตัวเองเป็นหลานสาวของป้าสายใจ ซึ่งเป็นคนสนิทของนายหญิงคาร่าที่
ช่วยเหลือยาคูนายหัวคนาวินมาตั้งแต่เกิด แล้วจะมีสิทธิ์เหนือกว่าคนอื่น
คนถูกถามคลี่คลายบ้าง ให้เด็กสาว “โนรีรอถามนายหัวเอาเอง
แล้วกันนะ”

“โนรีไม่กล้าถามเหรอกะ” คนไม่ได้รับความกระจ่างอย่างที่
ใจหมายทำหน้าที่มุ่มด้วยความผิดหวัง

“ทำไมล่ะจ๊ะ นายหัวดูเหรอกะ”

“ไม่ดูเหรอกะ นายหัวใจดี แค่อย่า ‘ซัดใจ’ เท่านั้น”

หญิงสาวเลิกคิ้วขึ้น “แสดงว่านายหัวเป็นคนเอาแต่ใจ”

“ไม่คะ ไม่” เด็กสาวส่ายหน้าปฏิเสธเป็นพัลวันจนแก้มยู่ๆ
สิ้นไหว “นายหัวไม่ได้เป็นคนเอาแต่ใจนะคะ คุณอย่าเข้าใจผิด หนูไม่ได้
หมายความแบบนั้น” เด็กสาวยกมือขึ้นเกาหัว “หนูจะอธิบายให้คุณฟัง
ยังไงดี”

หญิงสาวหัวเราะขำกับท่าทางของเด็กสาว “ไม่เป็นไรจ๊ะ ถ้าอธิบาย
ไม่ถูกก็ไม่เป็นไร อยู่ไปเรื่อยๆ ฉันก็คงเข้าใจเอง”

เด็กสาวทำตาโต เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “พูดแบบนี้ แสดงว่า
คุณจะอยู่ที่นี้กับนายหัวเหรอกะ”

“จ๊ะ” หญิงสาวตอบรับ จากนั้นก็หันมาให้ความสนใจกับปิ่นโตที่

เด็กสาวนำมาให้ เมื่อเปิดออกก็พบกับข้าวสวยร้อนๆ และกับข้าวอีกสองอย่าง ทั้งจัดและเผ็ด

โนรีอาสาไปหยิบจานในครัวมาให้ ไม่นานก็กลับมาพร้อมกับจานหนึ่งใบ ช้อน ส้อม และชามอีกสองใบ

“กินด้วยกันสิจ๊ะ” หญิงสาวเอ่ยชวน เพราะดูจากปริมาณอาหารแล้ว เธอคงกินคนเดียวไม่หมด

“หนูกินเรียบร้อยแล้วค่ะ ว่าแต่คุณมีอะไรจะให้หนูทำหรือเปล่าคะ”

พวงชมพูขมวดคิ้วคิดอยู่เสี้ยววินาทีก่อนตอบปฏิเสธ เพราะคิดว่าเธอจัดการข้าวของที่ซื้อมาได้ จากนั้นก็เริ่มลงมือกินอาหารที่ค่อนข้างมั่นใจว่าจะต้องมีรสจัดจ้านอย่างแน่นอน เพราะเธอได้จากสีที่เหลืองจัดของเครื่องแกง และก็เป็นอย่างที่คิดไม่มีผิด แต่คำแรกปากของเธอก็เห่อร้อนจนกลายเป็นสีแดงและบวมเจ็บแล้ว ยิ่งเมื่อความเผ็ดร้อนแล่นผ่านลำคอลงไป น้ำตาของเธอก็ลล่อนหน่วยทันทันที หญิงสาวสูดปากแรงๆ ในขณะที่เด็กสาวรีบรินน้ำเย็นๆ จากเหยือกใส่แก้วแล้วส่งให้

“เผ็ดมากหรือคะ” เด็กสาวเอ่ยถาม

หญิงสาวตม้มน้ำเย็นลงคอตั้งอึกๆ สลับกับอมไว้ในปาก จนน้ำเกือบหมดเหยือกนั้นละ อาการของเธอจึงเริ่มดีขึ้น มือเรียวยืดทึชชูออกจากกล่อง ชับน้ำตา ชับน้ำที่ริมฝีปากจนเริ่มแห้งแล้วจึงเอ่ยขึ้นพร้อมกับอาการสูดปากเบาๆ

“ไม่หอรอกจ๊ะ แต่ฉันคงไม่ชินมากกว่า”

“คุณคงเป็นคนกรุงเทพฯ ละสิคะ ปกติคนใต้กินรสแบบนี้ถือว่าเบามาก และถ้าหนูเผาไม่ผิด คุณจะต้องเป็นคุณหนูลูกผู้ดีด้วยใช่ไหมคะ หน้าตาผิวพรรณถึงได้สวยแบบนี้ นี่ถ้าคนบางคนรู้ว่าคุณมาอยู่กับนายหัว มีหวังอกซิริโค่นระเบิดตายแน่เลยคะ” เด็กสาวหัวเราะหึๆ เมื่อพูดจบอยากให้การจามาเห็นผู้หญิงของนายหัวแน่ๆ จะได้เลิกเพ้อว่าตัวเองสวยที่สุดในแฟร์มเสียที

พวงชมพูเริ่มกินอาหารต่อ หลังจากที่ความเผ็ดร้อนในปากทุเลาแล้ว คราวนี้เธอเลือกที่จะกินแกงจืด ในขณะที่คอยฟังเด็กสาวเล่าเรื่องราวภายในฟาร์ม โดยเฉพาะเรื่องของคนซื้อรจนาซึ่งดูเหมือนว่าเด็กสาวเจ้าเนื้อคนนี้จะไม่ถูกจริตด้วย และพอจะสรุปได้ว่า รจนาชอบทิ้งสลายตัวย่อยวนให้เจ้าของฟาร์ม หรือที่เรียกตรงๆ ว่า ‘อ่อย’ นั่นเอง แต่ไม่ว่าจะอ่อยทำไหนด นายหัวก็ไม่เคยขายตาแล และก่อนที่เด็กสาวจะขอตัวกลับ พวงชมพูก็อดที่จะขำไม่ได้เมื่อได้รู้ฉาษาของรจนาที่เด็กสาวตั้งให้

‘ยายตุ๊กตาทายาง’

คณาวิณียืนกอดดอกมวงของเหลวลีซุ่นชั้นจำนวนมากที่ไหลปะปนมากับสายน้ำที่ในอดีตเคยใสสะอาดจนสามารถนำมาดื่มกินได้ หากแต่บัดนี้ความสะอาดเหล่านั้นได้ถูกทำลายลงด้วยสารพิษจำนวนมากที่ถูกปล่อยมาจากโรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งที่สูงขึ้นเมื่อไม่กี่เดือนก่อน โดยมีเจ้าของชื่อว่าเสี่ยธรรมรงค์

ชาวบ้านที่ได้รับผลกระทบเคยรวมตัวกันไปร้องเรียนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลายครั้ง แต่ดูเหมือนว่าเสียงของชาวบ้านจะดังไปไม่ถึงคนที่มีอำนาจจัดการ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เสียงเล็กๆ ของชาวบ้าน ตาดำๆ หาเข้ากินคำดังไม่เท่าเงินก้อนโตของเสี่ยธรรมรงค์

“เรื่องที่ได้ไปจัดการไปถึงไหนแล้ว” คณาวิณีย่อขึ้นหลังจากที่เสียบอยู่นาน

“เหลืออีกสองสามเจ้าที่ยังไม่ยอม” โมกข์เป็นคนตอบ

“เท่าที่รู้ ครอบครัวที่ไม่ยอม มีลูกหลานทำงานที่โรงงานนั่นด้วย” ตูลา สัตวแพทย์วัยยี่สิบแปดปีบอกข้อมูลที่รู้มาจากคนงาน

“คงกลัวตกงานกัน” โมกข์ถอนหายใจเบาๆ “แต่ก็น่าเห็นใจ พวกเขานะครับ ความจนมันน่ากลัว”

“มีอีกเรื่องหนึ่งที่ผมได้ข่าวมา” ตูลาหันมาสบตากับคณาวิณียและโมกข์ “เสี่ยธรรมรงค์กำลังทำแบบเดียวกับที่เราทำ”

“แต่วิธีการไม่เหมือนกัน” โมกข์เสริมด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ด้วยรู้จักสันดานของพวกนายทุนเห็นแก่ตัวดี เพื่อผลประโยชน์แล้วคนพวกนั้นทำได้ทุกอย่างโดยไม่เกี่ยงวิธีการว่ามันจะชั่วช้าแค่ไหน

ครี๊ด...ครี๊ด...

โทรศัพท์ของคนาวินสั้นขึ้น นายหัวหนุ่มหยิบขึ้นมาดู เห็นเป็นชื่อของเพื่อนสนิทก็เดาทันทีว่าโทร.มาด้วยเรื่องอะไร เมื่อกดรับสายเสียงของอีกฝ่ายดังขึ้น

“ไอร่อง แกอยู่ไหน”

“อยู่ฟาร์ม” คนาวินตอบเสียงเรียบ

“ร้ายนะแก ไปกรุงเทพฯ ไม่กี่วันก็พาลูกสะใภ้มาฝากนายหญิงคาร่าซะแล้ว ไหนบอกว่าไม่อยากผูกมัดกับผู้หญิงคนไหนไงวะ”

คนาวินยกยิ้มมุมปากบางๆ “บังเอิญได้เจอกับคนที่อยากผูกมัดก็เลยชวนมาอยู่ด้วยกัน”

“เอาจริงเหรอ” น้ำเสียงของอีกฝ่ายคล้ายไม่อยากจะเชื่อ

“แกเคยเห็นฉันทำอะไรเล่นๆ หรือไง” นายหัวหนุ่มยิ้มอ่อน

“รู้ตัวไหมว่าแกทำผู้หญิงอกหักทั้งเมือง โดยเฉพาะน้องสาวของฉัน ไอ่เพื่อนไม่รักดี” ตันกล้าตัดพ้อแทนน้องสาว

คนาวินเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ ถอนหายใจเบาๆ “รินเป็นน้อง ฉันคิดแบบนี้มาตลอด”

“ฉันรู้ แต่แกก็ไม่มีใคร ยายรินก็เลยยังมีความหวัง” ตันกล้าถอนหายใจด้วยความสงสารน้องสาว แต่ก็ไม่คิดโกรธเพื่อน เรื่องของหัวใจ บังคับกันไม่ได้ เพียงแต่ที่ผ่านมาคนาวินไม่เคยให้ความสำคัญกับผู้หญิงคนไหนเป็นพิเศษ รินดาจึงยังรอคอยว่าสักวันหนึ่งคนาวินจะหันมอง

คนาวินวางสายจากตันกล้าหลังจากที่ฟังเพื่อนคร่ำครวญแทนน้องสาวอยู่พักใหญ่ราวกับอกหักเสียเอง เมื่อเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าทางเกงเรียบร้อยแล้วก็หันมองคนสนิททั้งสองที่ยืนนิ่งอยู่ ท่าทางเหมือนจะซ็อกในเรื่องที่เขาพูดกับตันกล้า คนาวินยกยิ้มมุมปากบางๆ ขณะสบตาทั้งสองคน

“มีอะไรจะถามไหม” นายหัวหนุ่มเปิดโอกาสให้คนสนิททั้งสอง

ได้เข้ข้อข้องใจ

“คงไม่ต้องถามแล้วมั้งครับ ชัดเจนขนาดนั้น” ลั้วแพทย์หนุ่มเป็นคนตอบ ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะซึ่งที่กำลังนึกเป็นห่วงใครบางคนอยู่ “ในที่สุดผมก็ได้ครองตำแหน่งหนุ่มโสดที่หล่อที่สุดในฟาร์มสักที”

คนาวินหัวเราะในลำคอเบาๆ ในขณะที่โมกซ์ส่ายหน้าพร้อมกับรอยยิ้มขำ

ตีนกล้านั่งอยู่บนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงาน ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะงยหน้าขึ้นมองน้องสาวที่นั่งร้องไห้อยู่บนโซฟา ร่างสูงลุกขึ้นเดินเข้าไปใกล้ ทั้งตัวลงนั่งข้างๆ ยกมือขึ้นโอบไหล่มนแล้วลูบขึ้นลงเบาๆ อย่างปลอบโยน

“ร้องไห้เสียให้พอ ร้องเสร็จแล้วก็ตัดใจซะ”

คนเป็นน้องส่ายหน้า น้ำตายังไหลไม่หยุด ก่อนจะซุกหน้าลงกับอกพี่ชายแล้วเอ่ยเสียงเครือ “รินตัดใจไม่ได้ รินรักพี่รอง รักมานานแล้ว พี่กล้าก็รู้”

“พี่รู้ แต่ตอนนี้ไอ้รองมันมีเมียแล้ว เราทำอะไรไม่ได้อีกแล้ว”

รินดาสูดจมูกเบาๆ ก่อนงยหน้าขึ้นมองพี่ชาย “แต่ผู้หญิงคนนั้น ยังไม่ได้แต่งงานกับพี่รอง แสดงว่ารินยังมีหวังอยู่”

“โอ้ ริน” คนเป็นพี่คราง สงสารน้องสาวจับใจ แต่ก็ไม่อาจปล่อยไว้เพื่อพอกต่อไปได้อีก “ไอ้รองมันเป็นคนยังไงที่รู้ดี ลองมันบอกว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นเมีย แสดงว่ามันเลือกแล้ว รินเชื่อพี่เถอะนะ ตัดใจซะ แล้วเปิดใจมองคนอื่นบ้าง แล้วรินจะรู้ว่ายังมีผู้ชายดีๆ ให้เลือกอีกเยอะ”

“ไม่ค่ะ รินไม่เลือกใครอีกแล้วทั้งนั้น” รินดาส่ายหน้าปฏิเสธ

“แม่แต่หมอตุ่นนะเธอ”

“รินกับตุ๋นเป็นแค่เพื่อนกันค่ะ” รินดาหลบตาพี่ชาย หันมองไปทางอื่น

“แต่ไอ้หมอวัวร์มันไม่อยากเป็นเพื่อนกับริน รินก็น่าจะดูออก”

“รินไม่เคยคิดกับตุ๋นเป็นอย่างอื่นนอกจากเพื่อน ความรักมันบังคับกันไม่ได้ พี่กล้าเข้าใจไหมคะ” รินดาหันมาพูดกับพี่ชายเสียงสละอื่น

“เหมือนที่รินบังคับให้ไอ้รองมารักไม่ได้” คนเป็นพี่ย้อนเสียงอ่อนไม่ยอมพูดจาทำร้ายจิตใจน้องสาวเลยสักนิด เพราะเฝ้าดูแลมาตั้งแต่แบเบาะ แต่ก็ต้องทำใจแข็งเอ่ยออกไป

“พี่กล้า” รินดาลุกขึ้นยืนมองหน้าพี่ชายด้วยสายตาคิดหวัง

“เชื่อพี่เถอะนะริน ตัดใจจากไอ้รองมันซะ” ต้นกล้าพยายามดึงมือน้องสาวมากุม แต่รินดาขยับหนีแล้วเอ่ยถ้อยคำตัดพ้อ

“ไม่ค่ะ รินไม่ตัด เมื่อก่อนพี่กล้าไม่เคยห้ามริน แล้วทำไมตอนนี้...”

“ก็เพราะตอนนี้ไอ้รองมันไม่เหมือนเดิมแล้วนะสิ มันกลายเป็นผู้ชายมีเจ้าของไปแล้ว” ต้นกล้าเอ่ยแทรกก่อนที่รินดาจะพูดจบ

“รินไม่ยอมพูดกับพี่กล้าแล้ว พี่กล้าไม่ช่วยรินก็ไม่ใช่เป็นไร รินช่วยตัวเองก็ได้ เพราะตราบไคที่พี่รองกับผู้หญิงคนนั้นยังไม่แต่งงานกัน รินก็จะถือว่าไม่ได้ทำผิดศีลธรรม” น้องสาวบอกอย่างตื้อตึง ก่อนจะออกจากห้องทำงานของพี่ชายกลับไปยังห้องทำงานของตัวเอง

ต้นกล้าส่ายหน้าถอนหายใจเฮือกใหญ่ ที่ผ่านมา รู้ทั้งรู้ว่าคนวินไม่มีใจให้รินดาแบบซู้สาว แต่เพราะเห็นว่าคนวินยังไม่มีใคร จึงไม่คิดห้ามปรามรินดา อีกทั้งยังคาดหวังว่าความน่ารัก อ่อนหวาน และเพียบพร้อมของรินดาจะชนะใจคนวินได้สักวัน แต่มาถึงตอนนี้จึงรู้แล้วว่าคิดผิดที่ปล่อยให้้องสาวปักใจกับคนวินนานเป็นสิบปีแบบนี้

6เสียงโทรศัพท์ของรินดาดังขึ้นตอนที่เธอเปิดประตูห้องทำงานเข้ามาพอดี เมื่อหยิบขึ้นมาดูหน้าจอก็เห็นชื่อของคนที่พี่ชายอยากให้

เธอเปิดใจรับไว้พิจารณา

‘ตุลา’

รินดาวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ ไม่คิดจะรับสาย ปล่อยให้ดังอยู่
อย่างนั้น ตอนนั้นเธอไม่อยากได้ยินเสียงของใครทั้งนั้น โดยไม่รู้เลยว่า
คนโทร.มากำลังเป็นห่วงตัวเองแค่ไหน

ตุลาแหมโทรศัพท์ไว้กับหู สีหน้าฉายแววกังวลเมื่อคนปลายสาย
ไม่ยอมรับเสียงที่ ‘ไม่รู้หรือว่ามีคนเป็นห่วง โทร.อยู่สามครั้ง รินดาก็ยังไม่ยอมรับสาย ตุลาจึงเปลี่ยนเป็นส่งข้อความทางไลน์แทน

ริน ทำอะไรอยู่

เป็นห่วงนะ

ไม่รับสายก็ไม่ใช่ไร แต่ตอบข้อความสักหน่อยได้ไหม

รินดาเปิดไลน์ และทันทีที่เห็นข้อความที่แสดงถึงความห่วงใย
น้อยนัยน์ตาคู่สวยที่มีหยดน้ำใสๆ เอ่อคลออยู่ที่หัววูบเล็กน้อย รินดา
กะพริบตาถี่ๆ สูดจมูกแรงๆ ก่อนจะกดสติ๊กเกอร์รูปเด็กผู้หญิงนอนหลับ
ส่งไปให้

เมื่อได้รับสติ๊กเกอร์จากคนที่เป็ห่วง สัตว์แพทย์หนุ่มก็ถอนหายใจ
ออกมาเบาๆ รู้สึกโล่งอกขึ้นมาเล็กน้อย แสดงว่าอาการยังไม่หนักมากนัก

๖๖ ละไม่ใช่รินดาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่กำลังสูญเสียการควบคุม
ตัวเอง ยังมีสาวๆ อีกหลายคนที่กำลังตกอยู่ในอาการที่เรียกว่าหัวใจสลาย
เพียงแต่มีคนเดียวเท่านั้นที่ออกอาการหนักกว่าใคร นั่นคือเจ้าของฉายา
‘ตุ๊กตาดายาง’ ของสาวน้อยร่างอวบระยะสุดท้าย

“เธอพูดโกหกใช่ไหมโนรี!” รจนากรีดเสียงใส่เด็กสาวที่นำข่าวมา
บอก หรืออีกนัยหนึ่งก็คือเอามาเขี่ยนั่นเอง

“พี่จริงไม่เชื่อที่ฉันพูดก็ตามใจ ฉันไม่บังคับ คอยดูเอาเองก็แล้วกัน”
เด็กสาวลอยหน้าลอยตาตอบ มุมปากอึมกยืมบางๆ ด้วยความสะใจ

เมื่อเห็นสาวรุ่นพี่ที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากัน กำลังอยู่ในอาการที่เรียกว่า ‘ออกจิ้ง’ เด็กสาวอ้าปากงับหลอดที่ปักอยู่ในแก้วน้ำผลไม้ปั่นแล้วดูดแรงๆ จนเกิดเสียงดังจ๊วบๆ

รจนาหันรีหันขวางมองหน้าเพื่อนร่วมงาน อยากจะกรี๊ดให้ลั่น แต่เมื่อเห็นสายตาของทุกคนจึงได้แต่ข่มอารมณ์เอาไว้ด้วยการกำมือแน่น หายใจแรง จนหน้าอกซิลิโคนขนาดสี่สิบนิ้วภายในใต้เสื้อเซ็กซี่ลายสกอต สีแดงรัดตัวกระเพื่อมขึ้นลง

พนักงานประจำออฟฟิศลืบกกว่าคนซึ่งกำลังตื่นเต้นกับข่าวนายหัวคนาวินมีผู้หญิงมาอยู่ด้วย มองท่าทางของรจนาแล้วต้งก็ถอนหายใจอย่างระอา ทุกคนรู้ว่ารจนาคิดฝันเกินตัว อยากครอบครองตำแหน่งที่เกินเอื้อมถึง แต่ก็ไม่มีใครตักเตือนหรือห้ามปรามด้วยคิดว่าเตือนไปก็เปล่าประโยชน์ อยู่เฉยๆ ดีกว่าถูกแม่สาวปากร้ายที่คิดว่าตัวเองมีอภิสิทธิ์เหนือกว่าคนอื่น เพราะเป็นหลานสาวของคนที่น่ายหัวคนาวิน ให้ความเคารพตาเอา

ยกเว้นคนหนึ่งที่ชอบยั่วโมโหรจนาเป็นชีวิตจิตใจ นั่นคือ โนรี เด็กสาวยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะหึๆ ก่อนจะเล่าถึงรูปร่างหน้าตาของหญิงสาวที่เจ้าตัวลงมคิดว่าสวยแข่งยิ่งกว่านางเอกละครทุกเรื่องมารวมกันให้ทุกคนฟัง

รจนากัดปากตัวเองจนรู้สึกลึบ เจ็บ มองเด็กสาวจอมยั่วโหดตาเขียวบัด เห็นใบหน้าน้ำกลมๆ เหมือนซาลาเปาเซตขึ้นพร้อมกับยักคิ้วกวนๆ ส่งมาให้ทำปากขมุบขมิบตาเบาๆ ก่อนจะสะบัดหน้าพริตไใส่เดินกระเท็บเท้าออกไปจากห้องทำงาน

“ฮ่าๆ” โนรีปล່อยเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น

‘โอ้ยยย สมน้ำหน้า ชอบจิกตามองคนอื่นแบบเหยียดๆ นักครวนี้แหละ ตกสวรรค์ทั้งที่ยังไม่ได้ขึ้น สะใจจริงวู้ยยย’

คนาวินแฉะไปดูแม่วู้ที่กำลังจะตกหลุมพร้อมกับตุลาและโมกซ์ ลุ้นอยู่เกือบครึ่งชั่วโมง ลูกวู้ก็คลอตออกมาอย่างปลอดภัย โดยมีตุลา คอยดูแล เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว คนาวินก็กลับบ้านในเวลาใกล้ค่ำ กลิ่นหอมของเครื่องแกงที่ลอยมาเตะจมูกส่งผลให้ห้องของ ชายหนุ่มส่งเสียงประท้วงขึ้นมา ร่างสูงใหญ่เดินไปตามทิศทางของ กลิ่นหอมชวนน้ำลายสอ นั่น ครั้นเมื่อเห็นว่าใครกำลังทำอะไรอยู่ก็ยกยิ้ม มุมปากบางๆ ยืนกอดดอกฟิงกรอบประตูกองอยู่เงียบๆ

คนที่ไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกมองยังคงสนุกกับการทำอาหารที่เพิ่ง ค้นพบว่าตนเองสามารถทำได้ และไม่ใช้แค่ทำได้เท่านั้น แต่รสชาติยัง จัดว่าเลิศอีกต่างหาก

พวงชมพูรู้สึกคุ้นเคยกับข้าวของในครัวทุกชิ้น ตอนแรกก็ไม่คิดว่า จะทำได้ถึงขนาดนี้ แต่พอลองหยิบจับดู เธอถึงได้รู้ตัวและมั่นใจว่า ก่อนที่ความทรงจำในอดีตจะหายไป เธอจะต้องมีความเกี่ยวพันกับ ของพวกนี้พอสมควร และโชคดีที่ในตู้เย็นมีของสดอยู่หลายอย่าง เธอ จึงถือวิสาสะเอาออกมาใช้ เพราะเจ้าของบ้านเป็นคนบอกเองว่าเธอ สามารถใช้ของทุกอย่างที่อยู่ในบ้านหลังนี้ได้

อาหารหน้าตาน่ากินหลายอย่างถูกวางลงบนโต๊ะ ส่งกลิ่นหอมพุ่ง ไปทั่ว ทำให้คนที่คิดจะรอให้เธอหันมาเห็นเขาเองเริ่มจะทนต่อความหอม ยวน้ำลายนั้นไม่ไหว ชายหนุ่มส่งเสียงกระแอมไอและก็เห็นไหล่เล็กๆ ของคนที่กำลังเปล็ดเปลือกกับการทำอาหารสะดุ้งเบาๆ พวงชมพูหันขวับ มามอง ชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะส่งยิ้มให้ชายหนุ่ม

“กลับมาตั้งแต่เมื่อไรคะ”

“ลึกลับแล้วละ เห็นคุณกำลังสนุกก็เลยไม่อยากกวน” ชายหนุ่ม เดินเข้ามาในห้องครัว นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มกวาดมองอาหารที่วางอยู่ บนโต๊ะด้วยความพอใจ “กินได้ไหมครับ”

คนถูกถามเกือบจะตัวตื้อก่อนให้เขาอยู่แล้วเชียว เพราะคำถาม

ของเขาชวนให้คิดไปว่าเขาไม่ไว้ใจในฝีมือการทำอาหารของเธอ “กินได้
ลึคะ”

“รับรองความอร่อยด้วยหรือเปล่า” ชายหนุ่มแก้มแดง นัยน์ตา
ของเขากรุ้มกริมอย่างที่ไม่เคยทำกับผู้หญิงคนไหนมาก่อน

“ก็ต้องแล้วแต่ความชอบค่ะ” หญิงสาวตอบ ก่อนจะหลบสายตา
พรวาระยับของเขา เมื่อรู้สึกร้อนวูบวาบบริเวณพวงแก้มขึ้นมา

นายหัวหนุ่มมอเมี่ยมก่อนจะขอตัวขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ก็เกือบ
ครึ่งชั่วโมงต่อมาร่างสูงใหญ่ในชุดล่าลองก็เดินมาที่โต๊ะอาหารพร้อมกับ
กลิ่นกายที่หอมฟุ้ง เป็นกลิ่นที่พวงชมพูไม่คุ้นเคยเอาเสียเลย ซึ่งทำให้
เธออดที่จะแปลกใจตัวเองไม่ได้ ขนาดของใช้ในครัวเธอยังคุ้นเคย แต่
กับเขาซึ่งเป็นสามี เธอกลับไม่มีความรู้สึกนั้นสักนิดเดียว

‘ทำไมนะ’ หญิงสาวขมวดคิ้วครุ่นคิดด้วยความแปลกใจ อากา
รหน้านิ้วคิ้วขมวดของเธอทำให้คนที่กำลังทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้มองด้วย
ความสงสัย

“เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น”

เสียงของเขาทำให้หญิงสาวรู้สึกตัว “ไม่ค่ะ ไม่เป็นอะไร กินข้าว
กันเถอะค่ะ”

หญิงสาวจัดแจงตักข้าวใส่จานให้เขาก่อนจะตักให้ตัวเอง เรียบร้อย
แล้วก็นั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับเขา

“อยากไปตุลลูวัวไหม” อยู่ๆ เขาก็เอ่ยถาม หลังจากที่ยืนอาหาร
กันไปได้สักพัก และก็เป็นคำถามที่ทำให้แวตาคู่หวานของเธอไหวระริก
ริมฝีปากอิมสีชมพูระเรื่อคลี่ยิ้มออกมา

“ฉันไปได้เหรอคะ ไปแล้วจะไม่เกะกะคุณใช่ไหม”

“ตัวคุณเล็กนิดเดียว แล้วฟาร์มของผมนี้ออกจะกว้าง จะเกะกะ
ไต่ยังง” ชายหนุ่มตอบยิ้มๆ

“ขอบคุณนะค่ะ งั้นคุณกินไปก่อนนะ เต๋ียวฉินมา” พุดจบก็ทำท่า

จะลุกขึ้นจากเก้าอี้

“จะไปไหน” ชายหนุ่มรีบถาม

“ไปหยิบรองเท้าผ้าใบค่ะ” หญิงสาวตอบ

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “จะใส่ไปไหน”

คำถามของเขาทำให้สีหน้าที่กำลังระริระอยู่ของหญิงสาวเปลี่ยนเป็น
งองำเล็กน้อย

“ก็ไหนคุณบอกว่าจะพาฉันไปดูลูกวัวไงคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอเบาๆ เมื่อเห็นสีหน้าคล้ายเด็กถูกขัดใจ
ของหญิงสาว ทำให้อึดใจที่จะคิดถึงท่าทางของหลานสาวตัวน้อยๆ ของเขา
ไม่ได้ ช่างเหมือนกันราวกับแกะ

“ผมหมายถึงพຽ່ງนี้ต่างหาก วันนั้นมันมีดแล้ว”

หญิงสาวเบิกตาโต หันมองออกไปนอกบ้านด้วยความรวดเร็ว
ครั้นเมื่อเห็นอย่างที่เขาว่าจริงๆ ก็เริ่มริมฝีปากแน่น พวงแก้มเนียนใส
ค่อยๆ แต้มจุดแดง ได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอของเขา ยิ่งทำให้อาย
หนักขึ้นไปอีก เผลอตวัดค้อนส่งไปให้อย่างลืมหืมตา

คนวินกินข้าวไปเข้าไป อีกทั้งรสชาติอาหารก็ยังถูกปาก ประกอบ
กับการมีใครสักมานั่งหนึ่งชั่วโมงเวลากินข้าวก็ให้ความรู้สึกเจริญอาหาร
ไปอีกแบบ สำหรับคนที่เคยชินกับการอยู่คนเดียว ทำอะไรคนเดียว
เพราะหากไม่ใช่วันหยุดที่จะมีแม่และหลานๆ มาค้ำด้วยในบางอาทิตย์
เมื่อเสร็จจากงานในฟาร์ม กลับถึงบ้าน อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า กินข้าวเสร็จ
เขาก็จะขึ้นไปนอนดูดาว กิจกรรมประจำวันของเขาวนเวียนอยู่แค่นี้ เรื่อง
แสงสีเสียงไม่ต้องพูดถึง เพราะเขามัวมัวจวนกลายเป็นความเบื่อหน่าย
ตั้งแต่เรียนอยู่เมืองนอกแล้ว

“อืมแล้วไซ้ใหม่คะ” เสียงหวานเอ่ยถามอย่างกระเจ้ากระงอด
มองท่าทางมีความสุขของเขาอย่างขัดใจ ความสุขที่แลกมากับอาการ
หน้าแตกของเธอ

ชายหนุ่มวางแก้วน้ำลงบนโต๊ะหลังจากดื่มไปเกือบหมดแก้ว
“อืมแล้วครับ”

อาการกลืนยี่มของเขาทำให้เธอเหม็นปากแน่น ร่างบางลุกขึ้นจาก
เก้าอี้ หยิบจานมาถือไว้ นัยน์ตาคู่หวานเหลือบมองหน้าเขาแวบหนึ่ง
เห็นเขายังอมยี่มอยู่ก็ยิ่งขัดใจ

“จะทำอะไรนักหนานะ ไม่เห็นจะตลกตรงไหนเลย” เสียงหวาน
บ่นอุบขณะเดินเข้าไปในครัว

คนถูกบ่นได้ยืนจิ่งหัวเราะออกมาเบาๆ ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นจากเก้าอี้
เดินตามคนแสบงอนเข้าไปในครัวพร้อมกับจานซามที่จะทำความสะอาด
เมื่อเห็นเธอยังทำหน้ามุ่มอยู่ก็อาสาล้างจานให้เป็นการง้องอน

พวงชมพูไม่ซัดศรัทธาของเขา เธอเดินไปหย่อนสะโพกลงนั่งบน
เก้าอี้ ยกขาขึ้นไขว่ห้าง มองเขาหยิบผักกั้นเบือนมาสวมแล้วลงมือล้างจาน
อย่างคล่องแคล่ว เมื่อเขาหันมายกคิ้วส่งยี่มให้ราวกับจะบอกกับเธอว่า
เรื่องล้างจานสำหรับเขาแล้วเป็นเรื่องกล้วยๆ ก็ให้รู้สึกหมั่นไส้ขึ้นมาตึงตึง
พยายามย้อนคิดไปว่า เธอรักผู้ชายมาตั้งแต่แอบร้ายคนนี้ได้อย่างไร
เพราะในความรู้สึกของเธอ ไม่มีเงาของเขาอยู่เลย พวงชมพูยกมือขึ้น
กุมขมับตัวเองเอาไว้เมื่อรู้สึกปวดตบๆ

“ปวดหัวอีกแล้วหรือ” เขาเช็ดมือกับผักกั้นเบือนหลังจากจัดการ
กับจานใบสุดท้ายเสร็จก่อนจะถอดออกจากตัว แล้วพาดไว้กับพนักเก้าอี้
ที่เธอนั่ง ฝ่ามือหนาวางลงบนหลังมือนุ่มของเธอ “ผมบอกแล้วใช่ไหมว่า
อย่าพยายามคิดถึงเรื่องเก้าอี้”

หญิงสาวค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองเขาโดยปราศจากคำพูด

“ขึ้นไปอาบน้ำ แล้วก็กินยา จะได้พักผ่อน” เขาออกคำสั่งด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยน ช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้น

พวงชมพูยอมทำตามโดยไม่อึดออด เพราะอาการปวดหัวมัน
รุนแรงจนเธอแทบจะทนไม่ไหว แต่จะให้เลิกคิดอย่างเด็ดขาดก็ยังไม่

ทำไม่ได้ เมื่อความอยากรู้มันคอยรบกวนจิตใจอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะเรื่องระหว่างเธอและเขา อะไรที่ทำให้รักกันจนถึงขั้นตัดสินใจใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันทั้งที่ทำได้แต่งงานอย่างถูกต้อง

“**อ**ยากรู้อะไรให้ถามผม จะได้ไม่ต้องคิดเองให้ปวดหัว” เขาบอกกับเธอขณะยื่นยาและแก้วน้ำให้หลังจากที่เธออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนเรียบร้อยแล้ว

“แล้วเวลาที่คุณไม่อยู่ จะให้ฉันถามใครล่ะคะ” หญิงสาวถามเสียงเบา ก่อนจะส่งเม็ดยาเข้าปากแล้วดื่มน้ำตามไปเกือบครึ่งแก้ว

ชายหนุ่มดึงแก้วมาจากมือของเธอไปวางไว้บนโต๊ะ “งั้นผมคงต้องหางานให้คุณทำแล้วละ จะได้ไม่มีเวลาว่างให้คิดมาก”

“คุณจะให้ฉันทำงานอะไรหอรคะ”

“สนใจเป็นคนงานในฟาร์มหรือเปล่า”

“คุณจะให้ฉันเลี้ยงวัว”

“ก็ทำนองนั้น”

หญิงสาวเลิกคิ้วขึ้น ไม่เข้าใจคำว่าทำนองนั้นของเขาหมายความว่าอย่างไร ไม่ใช่จะให้เธอเลี้ยงวัวหอรกหรือ

ชายหนุ่มอมยิ้มเมื่อเห็นสีหน้ามึนๆ งงๆ ของเธอ “ผมยังไม่บอกตอนนี้หอรกนะว่าจะให้คุณทำอะไร แต่รับรองว่าคุณจะต้องชอบ ส่วนคินนี่คุณต้องนอนก่อน”

หญิงสาวถอนหายใจ ทำหน้ามึนๆ ไม่อยากบอกก็ไม่ง้อ แต่เรื่องที่จะให้เขานอนตั้งแต่หัวค่ำนี้สิ่งที่เธอขอประท้วง “เพิ่งจะหนึ่งทุ่มเอง ฉันยังไม่่วงเลยคะ”

“งั้นไปดูดาวกันไหม”

“เอาสิคะ” หญิงสาวพยักหน้ารัวเร็ว

“ตามผมมา” เขาคว่ำมือหนุ่มมากุม แล้วจับจูงไปยังระเบียง

“ไม่เห็นมีดาวสักดวงเลยนี่คะ” หญิงสาวถอนหายใจเฮือก สีหน้าแสดงออกว่าผิดหวังขณะถูกเขารั้งให้นั่งลงบนขอบเตียงรูปร่างแปลกๆ แต่ก็สยบไปอีกแบบหนึ่ง

“ขยับเข้าไปข้างในแล้วหลับตา” เขาออกคำสั่งเสียงนุ่ม

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองคนลี้ลับคนคอต้งป่า คิ้วเรียวสวยเล็กขึ้นเล็กน้อยด้วยความสงสัย แต่ก็ยอมขยับตัวคลานเข้าไปนั่งขัดสมาธิอยู่ด้านใน แล้วหลับตาลง ผ่านไปไม่กี่วินาทีเขาก็สั่งให้เธอลืมตาขึ้น

ภาพที่ปรากฏตรงหน้าทำให้ดวงตาคู่หวานของเธอเบิกโต เรียวปากอิมคลียิ้มออกมอย่างตื่นตาตื่นใจ เมื่อเห็นว่าเตียงนอนที่มีรูปร่างแปลกๆ ในความรู้สึก ได้กลายเป็นห้องฟ้าจำลอง มีดวงดาวส่องแสงระยิบระยับละลานตาให้ความรู้สึกเหมือนกำลังล่องลอยอยู่บนท้องฟ้า

“ชอบไหม” เสียงทุ้มนุ่มเอ่ยถาม

“ชอบค่ะ ชอบมาก” หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น คนตัวใหญ่ขยับขึ้นมานบนเตียงแล้วทิ้งตัวลงนอน ประสานมือรองใต้ท้ายทอยของตัวเองเอาไว้

“ไม่ว่าสภาพดินฟ้าอากาศจะเป็นแบบไหน ผมก็สามารถนอนดูดาวได้ทุกคืน ด้วยเตียงหลังนี้”

หญิงสาวชูสองมือขึ้นสูง คล้ายโอบประคองดวงดาวไว้ใต้ฝ่ามือ

“อีกว่าคุณจึงเลยคะ ได้นอนดูดาวทุกคืน ตอนอยู่กรุงเทพฯ เราเคยดูดาวด้วยกันแบบนี้ไหมคะ”

“ที่กรุงเทพฯ ไม่ค่อยมีดาวให้ดูหรอก เวลาส่วนใหญ่ที่เราเจอกันเราจะทำอย่างอื่นกันมากกว่า”

หญิงสาวหันมามองเขา ครั้นเมื่อเห็นแวตาทวารระยับที่ส่องแสงไม่ต่างจากดวงดาว แก้มใสก็ร้อนวูบวาบขึ้นมาทันที เธอความจำเสื่อมนะ ไม่ได้ปัญญาอ่อน ถึงจะได้ไม่มีความหมายในคำพูดและแวตาทวารของเขา หญิงสาวรีบถอนสายตาดูเขาโดยไว แล้วพยายามเรียกสติกลับมา

ให้ความสนใจกับห้องฟ้าจำลองต่อ

“นั่งงยหน้านานๆ ไม่เมื่อยคอหรือไง” น้ำเสียงนุ่มๆ ของเขาดังแทรกเข้ามาก่อนวนในตอนที่เธอกำลังทำสมาธิอยู่

“ไม่เมื่อยค่ะ” เสียงหวานเอ่ยตอบ รู้ทันหรือคะว่าจะให้เธอนอนลงไป ไม่เอาด้วยหรือ แค่นั่งใกล้หัวใจของเธอก็ทำงานหนักมากพอแล้ว นี่ก็พยายามทำตัวให้เป็นปกติสุดฤทธิ์แล้วนะ เธอไม่รู้ตัวหรือว่าความหล่อเหลาแบบไร้ที่ติบวกกับความอ่อนโยนของเขากำลังเขย่าหัวใจของเธออย่างรุนแรง

แต่เอ๊ะ! เขาเป็นสามีของเธอไม่ใช่หรือ แล้วจะอายุไปทำไม

คิดเท่าไรก็คิดไม่ตก กระทั่งเวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงเธอก็ถูกความง่วงเข้าครอบงำ นั่งคอพับคอก่อนอยู่ได้ไม่นานก็ถูกรั้งให้นอนลงในอ้อมแขนของเขาโดยไม่รู้ตัว เมื่อตื่นขึ้นมาในตอนเช้าก็พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงในห้อง ส่วนเขาหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ เมื่อหันมองด้านข้างเห็นที่นอนยับยู่ก็รู้ว่าเขานอนอยู่ข้างๆ ทั้งคืน

การทำงานวันแรกของพวงชมพูเริ่มขึ้นในเวลาเจ็ดโมงเช้า หญิงสาวออกอาการตื่นเต้นเมื่อเห็นลูกแก้วสีขาวแต่มีจุดดำ หรือบางตัวสีดำแต่มีจุดขาวจำนวนมากยื่นอยู่ในคอกระสวยสะอ้าน แวตตาของมันแป้วแหวซ่างน่าเอ็นดูนัก บางตัวกำลังดูดนมจากขวดนมใบใหญ่ที่คนงานจับป้อนให้ พวงชมพูได้แต่มองภาพนั้นพร้อมกับรอยยิ้ม

คนงานหลายสิบคนมีอากรที่เรียกว่าเหล่มองเจ้านายกับหญิงสาวร่างบางเจ้าของใบหน้าสวยหวานที่ยืนอยู่ใกล้กัน หลายคนรู้เรื่องที่นายหัวคนาวินมีผู้หญิงมาอยู่ด้วยจากโนรีที่กระจายข่าวไปทั่วฟาร์มตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ยิ่งเห็นเจ้านายควมม้าตัวโปรดโดยมีหญิงสาวนั่งอยู่ด้านหลังก็ยิ่งมั่นใจว่า คนนี้ละ ‘นายหญิง’ ของฟาร์มโคนมจิริโซติ ไม่ผิดแน่ เพราะนอกจากหลานสาวแล้ว นายหัวคนาวินไม่เคยให้ใครได้สัมผัสแผ่นหลัง

ของม้าตัวโปรดเลยสักคน

“นี่นะหรือค่างานที่คุณจะให้ฉันทำ คุณจะให้ฉันป้อนนมลูกวัวพวกนี้ใช่ไหมคะ” พวงชมพูเงยหน้าขึ้นถามคนตัวใหญ่ที่ยืนอยู่ด้านข้างด้วยนัยน์ตาเป็นประกายตื่นเต้น

ชายหนุ่มพยักหน้า “ทำได้ไหม”

“ได้สิคะ ได้แน่นอน” หญิงสาวบอกด้วยท่าทางกระตือรือร้น

ชายหนุ่มอมยิ้ม หันไปรับอุปกรณ์สำหรับป้อนนมลูกวัวมาจากคนงาน เป็นขวดนมขนาดใหญ่มากเท่าที่พวงชมพูเคยเห็นมา บรรจุน้ำนมอยู่เต็มขวดประมาณสองลิตร แล้วป้อนเข้าปากลูกวัวให้หญิงสาวดูเป็นตัวอย่าง

“ขอฉันลองบ้างสิคะ” หญิงสาวเอ่ยขอ นัยน์ตาคู่หวานจับจ้องอยู่ที่ปากของลูกวัวที่กำลังดูดนมจากขวดอย่างเอร็ดอร่อย

คนาวินปล่อยมือจากขวดนมเมื่อหญิงสาวมารับช่วงต่อ พวงชมพูต้องใช้สองมือช่วยพยุง เพราะแรงดูดของลูกวัวใช้แค่มือเดียวเอาไม่อยู่

“อร่อยไหม” หญิงสาวเอ่ยถามเจ้าตัวเล็กเสียงหวานก่อนหันมาทางชายหนุ่ม “ตัวนี้ชื่ออะไรคะ”

“เพิ่งคลอดเมื่อวานตอนเย็น ยังไม่มีชื่อ”

“งั้นขอฉันตั้งชื่อให้ไหม” หญิงสาวเอ่ยขออย่างนឹกลูก

“เอลิ” ชายหนุ่มอนุญาต

หญิงสาวทำสีหน้าครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งก่อนจะฉีกยิ้มกว้างแล้วเอ่ยคำว่า ‘ต่าง’ ออกมา ทำเอาคนรอบฟังถึงกับสะอึกอึ้ง

“ต่างมันใช้กับหมาไม่ใช่เหรอคุณ” ชายหนุ่มแย้งด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ

หญิงสาวหัวเราะหึๆ “ก็มันเหมือนนี่คะ คุณดูสิ ลายขาวดำเหมือนน้องหมาเลย เอาชื่อนี้แหละ น่ารักดีออก นะคะ”

ชายหนุ่มอยากจะยื่นไว้้อาลัยให้กับชื่ออันแสนเซยนั้นนัก แต่ก็ยอม

พยักหน้าอนุญาตไปจนได้ “ตามใจ ผมให้สิทธิ์คุณไปแล้วนี้ ฉันผมยกเจ้าต่างให้คุณไปด้วยเลยแล้วกัน”

“คุณพูดจริงๆ นะคะ” ดวงตาของหญิงสาวเป็นประกายวาววับ

ชายหนุ่มพยักหน้า เรียวปากหยักคล้ายยิ้มเอ็นดู เมื่อเห็นท่าทางตื่นเต้นเหมือนเด็กได้ของเล่นถูกใจ ท่าทางเหมือนหลานสาวตัวน้อยที่แสนจะน่ารักสองคนของเขาไม่มีผิด หนูนั่งตัวแทบเส่นขนของอารองกับน้องซิมที่แสนอ่อนหวานน่าเอ็นดูของลุงรอง

“นายหัวครับ” เสียงเรียกของตุลาตั้งอยู่ด้านหลังของคณาวิณและพวงชมพู่ เมื่อสัตว์แพทย์หนุ่มเดินมาถึงจึงได้รับการแนะนำให้รู้จักกับหญิงสาวอย่างเป็นทางการ ตุลาโค้งศีรษะให้ด้วยท่าทางสุภาพ

“สวัสดิ์ครับนายหญิง”

“สวัสดิ์ค่ะคุณหมอ เรียกฉันว่าชมพู่ก็พอค่ะ” หญิงสาวอ้อมแอ้มบอก ด้วยยังไม่ชินกับฐานะใหม่ รู้สึกอายทุกครั้งที่มีคนเรียก

ตุลาหันมองคณาวิณแวบหนึ่ง เมื่อนายหัวหนุ่มพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาตตุลาจึงยิ้มให้หญิงสาว

“ครับ คุณชมพู่”

โมกซ์ตามมาสทบบด้วยอีกคน และได้รับการแนะนำให้รู้จักกับพวงชมพู่ หญิงสาวบอกให้โมกซ์เรียกเธอเหมือนอย่างที่ตุลาเรียกหลังจากทักทายพูดคุยกันสองสามประโยค คณาวิณก็แยกไปกับคนสนิททั้งสอง ซึ่งพอดีกับที่โนรีมาช่วยพ่อดูแลลูกวัว และก็ทำให้รู้ฐานะที่แท้จริงของพวงชมพู่ โนรีร้องไชโยออกมาดังลั่น

“นี่ก็เพี้ยนอะไรขึ้นมาอีกนี่โน อยู่ๆ ก็ร้องกรี๊ดกร๊าดออกมาเข้าตักใจหมด” คนเป็นพ่อเอ็ดลูกสาวเสียงขรึม

“ก็คนมันดีใจนี่พ่อ เห็นไหม คุณพวงชมพู่เป็นเมียนายหัวจริงๆ ด้วย หนูขอไปช่วยนายหญิงตรงโน้นนะพ่อนะ” ไม่รอให้คนเป็นพ่ออนุญาต โนรีก็รีบวิ่งปรี๊ดไปหานายหญิงของฟาร์มด้วยความรวดเร็ว

คนเป็นพ่อมองตามพร้อม กับสายหน้าอย่างระอาให้กับท่าทางเหมือน
ม้าติดกะโหลกของลูกสาว

๕

ตั้งแต่ว่าตัวเองทำอาหารได้ พวงชมพูก็บอกกับคนาวินว่าจะ
ขอเป็นคนจัดการเรื่องอาหารในแต่ละวันเอง นายหัวหนุ่มซึ่งตั้งใจใน
รสชาติของเมียกำมะลอเข้าให้แล้ว จึงสั่งให้แม่ครัวเตรียมของสดให้
ตามที่หญิงสาวต้องการ โดยให้โนรีนำมาส่ง เด็กสาวถูกใจหน้าที่ที่ใหม่มาก
เพราะได้ใกล้ชิดกับนายหญิงของฟาร์ม เพิ่มราศีให้กับตัวเองได้มากโข

โนรีวางเนื้อสดลงในตะกร้าก่อนจะเดินไปหยิบผักปลอดสารพิษที่
คนงานปลูกไว้กินกันเองมาวางซ้อน ร่างอวบกำลังจะขึ้นคร่อมจักรยาน
คันเก่ง หากแต่เสียงแหลมๆ ของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้นเสียก่อน

“จะไปไหนนะโนรี”

โนรีจำเสียงแหลมๆ นั้นได้ จึงเช็ดหน้าเส็กน้อยแล้วเอ่ยตอบ
โดยไม่หันมองคนถาม

“จะไปส่งของให้นายหญิง”

“เรียกนายหญิงเต็มปากเต็มคำเชียวนะ ยังไม่แต่งงานกันซะหน่อย
รีบประจบแบบนี้ระวังจะหน้าแตก”

“ยังไม่แต่งงานแต่ก็เป็นเมีย อยู่บ้านเดียวกัน อีกหน่อยก็จะมีคุณหนู
ตัวเล็กๆ ออกมาวิ่งเล่น เพราะฉะนั้นเรียกนายหญิงให้ติดปากไว้นะดีแล้ว
จริงไหมแม่” ท้ายประโยคเด็กสาวหันหาพวก ซึ่งก็คือแม่ของตัวเอง

“เออ...” คนเป็นแม่รับคำแบบส่งๆ ก่อนออกปากไล่ เพราะ
ไม่ต้องการให้ลูกสาวมีเรื่องกับคนเส้นใหญ่ “เอาของไปให้นายหญิง
ได้แล้วไป มัวแต่พูดมากอยู่นั้นแหละ”

“งั้นฉันไปละนะแม่ ไปก่อนนะจะพีรจ” เด็กสาวยิ้มหน้าระรื่น

รจนาบิดปากไล่เด็กสาวด้วยความหมั่นไส้ ยืนมองร่างเจ้าเนื้อที่
ปั่นจักรยานห่างออกไป ก่อนจะหันมาทางแม่ครัวของฟาร์มแล้วเอ่ยถาม

ด้วยท่าทางเย่อหยิ่ง

“ได้ยินว่านายหัวบอกยกเลิกอาหารจากรัวแล้วหรือ”

คนเป็นแม่ครัวพยักหน้า ส่งเสียงอือตอรับในลำคอ

“แล้วนายหัวไปกินข้าวที่ไหน” รจนาทถามต่อด้วยความอยากรู้ แม่
จะเริ่มไม่พอใจกับท่าทางของแม่ครัวที่เหมือนไม่อยากจะสนทนาด้วย

“ก็กินที่บ้านนั่นแหละ นายหญิงทำให้ จะถามแค่นี้ใช้ไหม อิจัน
จะขอทำงานต่อ”

รจนาบิตปากใส่แม่ของโนรี นึกหมั่นไส้ขึ้นมาอีกคน เหมือนกัน
ทั้งแม่ทั้งลูก และไม่ใช่แค่สองแม่ลูกคู่นี้เท่านั้นที่ทำท่าทางเหมือนไม่อยากจะ
คุยกับเธอ ยังมีคนงาน พนักงานออฟฟิศอีกหลายคนที่มีท่าทางแบบนี้
แต่เธอไม่แคร์หรอก คนพวกนี้จัดอยู่คนละชั้นกับเธอ เธอเป็นหลานสาว
ของป้าสายใจซึ่งเป็นคนสนิทของนายหญิงคาร่า นายหัวทั้งสามให้ความสำคัญ
เคารพป้าสายใจมาก คิดจะมีเรื่องกับเธอ ขอบอกว่า คิดผิด!

โนรีถือถุงใส่เนื้อสัตว์และผักสดเข้ามาในบ้านของนายหัวคณาวิ
นของทีโนรีเอามาให้เพียงพอกับการทำอาหารทั้งสามมื้อของวัน หลังจาก
ส่งของเรียบร้อยและกำลังจะกลับไปช่วยงานที่คัรวของฟาร์มต่อ
บีเอ็มดับเบิลยูราคาแพงหูฉี่ของใครคนหนึ่งก็แล่นเข้ามาจอดใกล้กับ
จักรยานของเธอ

เด็กสาวยกมืออวบอวมขึ้นกระพุ่มไหวเพื่อสนิทของนายหัว
คณาวินโดยปราศจากคำพูดทักทาย เพราะความเจ้าชู้ของชายหนุ่มที่
เล่าลือไปทั่วเมืองทำให้เด็กสาวไม่ถูกชะตาและไม่อยากเข้าใกล้

“สวัสดี โนรี” ต้นกล้าทักทายเจ้าของร่างอวบพร้อมกับกระตุกยิ้ม
ตรงมุมปาก “ปิ่นจิบมัธยมแล้วใช่ไหม แล้วจะไปเรียนต่อตรีที่ไหนล่ะ”

“มหาวิทยาลัยบ้านเรานี้แหละค่ะ พอกับแม่ไม่อยากจะไปไหนไกล”

ต้นกล้าพยักหน้า “ก็ดี เรียนแถวนี้แหละ ค่าใช้จ่ายไม่เยอะ

กลับบ้านจะได้ช่วยพ่อแม่ทำงานอีกด้วย”

“คะ” เด็กสาวรับคำด้วยน้ำเสียงกระแทกเล็กน้อย ร่างอวบทำท่าจะป็นขึ้นจักรยาน แต่กลับถูกหนุ่มเจ้าสำราญขวางทางเอาไว้พร้อมกับการใช้มือจับที่แฮนด์ ทำเอาเด็กสาวต้องรีบชักมือหนีด้วยความรวดเร็วราวกับมือของอีกฝ่ายนั้นเป็นเชื้อโรค

ต้นกล้าหัวเราะทีในลำคอ “เห็นหน้าฉันแล้วทำไมต้องรีบหนีกลัวเธอ”

“เปล่าคะ ฉันจะรีบกลับไปช่วยแม่ทำกับข้าว” เด็กสาวปฏิเสธเพราะไม่อยากมีเรื่องกับเพื่อนสนิทของนายหัวที่ชอบทำตัวเป็นพ่อบุญทุ่ม มีความสุขสำราญกับการให้สาว ๆ ล้อมหน้าล้อมหลัง หวานแสนที่ไปทั่วทำตัวไม่ต่างจากหนุ่มสาธารณะ ไม่เคยขาดคู่คงที่ซื้อได้ด้วยเงิน คิดแล้วก็ขมลุกชูด้วยความขยะแขยง

“เป็นเด็กพูดกับผู้ใหญ่ทำไมไม่แทนตัวเองว่าหนูหรือไม่ก็ชื่อเล่นแทนตัวเองว่าฉันมันดูแก่แดด ไม่น่ารักเลยรู้ไหม แต่เอ...” หนุ่มเจ้าสำราญเอียงหน้าไปทางซ้ายที่ขวาที่ นัยน์ตาคู่คมฉายแววล้อเลียนขณะมองสำรวจรูปร่างของเด็กสาวไปด้วย “ฉันว่าอย่างเธอแทนตัวเองว่า ‘หมู’ น่าจะเหมาะกว่านะ”

เด็กสาวเม้มปากแน่น ใบหน้ากลมเป็นแดงก่ำเมื่อถูกล้อเรื่องหุ่นที่เกินพิกัดของตัวเอง

“ปล่อยมือจากแฮนด์รถของฉันเดี๋ยวนี้เลยนะ!” โนรีตะคอกเสียงดังด้วยความโมโห

“อื๊ๆ ๆ ๆ เมื่อกี้ฉันได้เียนเสียงแปร้นๆ ด้วย เอ แถ่นี้มีข้างด้วยเธอ” ต้นกล้าสันทกกับการกลั่นแกล้งเด็กสาว

“มีอะไรเธอโนรี” เสียงหวานติดจะเข้ของพวงชมพูตั้งขึ้น

สองคนที่กำลังก่อกวนกันหันมองเจ้าของเสียง ต้นกล้าปล่อยมือจากแฮนด์จักรยานของโนรี เด็กสาวจึงรีบดึงพาหนะคู่ใจออกห่างจาก

เพื่อนสนิทของนายหัวคณาวิน หันไปบอกกับนายหญิงว่าไม่มีอะไร แล้วรีบตัวตขาววบๆ ขึ้นคร่อมจักรยาน ออกแรงปั่นโดยไม่หันกลับมามองคนที่อยู่เบื้องหลัง เพราะตอนนี้нынตาของเด็กสาวพร่าพรายไปด้วยหยาดน้ำตาแห่งความแค้นใจระคนน้อยใจ

พวงชมพูมองตามแผ่นหลังอวบๆ ของโนรีด้วยความสงสาร ก่อนจะหันมาทางชายหนุ่มที่ยืนมองเธอตาค้างอยู่แล้วเอ่ยถาม “มาหาคุณรองหรือคะ”

“...”

“คุณคะ”

“...”

“คุณ!”

ต้นกล้ากะพริบตาปริบๆ “เอ่อ”

“คุณมาหาคุณรองใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ” หนุ่มเจ้าสำราญตอบรับเสียงเบาราวกับละเมอ...ละเมอ ที่เห็น ‘นางฟ้า’ ตัวเป็นๆ

“คุณรองอาบน้ำอยู่ค่ะ เชิญคุณ...”

“ผม...ต้นกล้าครับ เป็นเพื่อนสนิทของไอ้รอง”

“ค่ะ คุณต้นกล้า เชิญเข้ามาในบ้านก่อนนะคะ”

เพราะจำได้ว่าคณาวินเคยแนะนำให้รู้จักกับรินดาในฐานะน้องสาวของเพื่อนสนิทที่มีชื่อว่าต้นกล้า พวงชมพูจึงเอ่ยเชิญชายหนุ่มปากเสียวในความรู้สึกของเธอ ให้เข้ามารอคณาวินที่ห้องรับแขก

ฝ่ายชายหนุ่มปากเสียวได้แต่มองตามแผ่นหลังบางของหญิงสาวที่มีความสูงไม่น่าจะเกินหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตรด้วยสายตาเคลิบเคลิ้ม ผู้หญิงรูปร่างออรชรอ่อนแอ้น หน้าตาสวยหวานกระจ่างใสราวกับถูกเนรมิตด้วยปลายพู่กันของจิตรกรเอก ผ่านผู้หญิงมานานจนหน้าไม่ไหว แต่ก็ไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนงดงามน่าสัมผัสขนาดนี้

“อะแฮ่ม”

เสียงกระแอมไอเรียกสติของหนุ่มเจ้าสำราญให้กลับเข้ร้าง

“คุณต้นกล้ามาคะ” พวงชมพูบอกกับสามี

“รู้จักกันแล้วหรือ” คนาวินเอ่ยถาม

“คะ” พวงชมพูตอบรับ หันไปทางชายหนุ่มที่ยืนอยู่ด้านหลัง

“คุณรองมาแล้ว ขอตัวไปทำอาหารต่อนะคะ”

หลังจากมองพวงชมพูเดินหายเข้าไปในครัวแล้ว คนาวินก็เดินนำเพื่อนไปยังมุมเครื่องดื่ม จัดการชงกาแฟสำหรับตัวเอง ไม่ลืมเพื่อแวะไปถึงคนที่กำลังทำตัวสอดรู้สอดเห็นที่เดินตามมาทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าเคาน์เตอร์ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มเหลือบมองหน้าแสนกะล่อนของเพื่อนสนิทแวบหนึ่งก่อนเอ่ยถาม

“มาทำไมแต่เช้า ไม่มีงานการทำหรือไง”

“มี แต่ไม่สำคัญ มาดูหน้าเมียเพื่อนสำคัญกว่า” หนุ่มเจ้าสำราญตอบพร้อมกับเลิกคิ้วเข้มๆ ขึ้นมองใบหน้าหล่อเหลาแบบลูกผสมระหว่างไทย-อเมริกันของนายหัวหนุ่ม

“เห็นเต็มตาหรือยัง”

“ชัดแจ้ว และก็ได้อำตอบแล้วด้วยว่าทำไมแกถึงตบะแตก” ต้นกล้าวางฝ่ามือลงกับแผงอกแน่นๆ ของเพื่อนแล้วตบหนักๆ “เพราะถ้าเป็นฉันก็คิดขนาดวะ”

คนาวินหัวเราะในลำคอเบาๆ “ทุกวันนี้แกยังถือศีลอยู่ด้วยหรือ”

“น้อยๆ หน่อยเพื่อน ถึงฉันจะกะล่อน แต่ก็ไม่ได้เลวทรอกนะ และเพราะไม่ใช่มีเพื่อนแบบฉันทรอกหรือ แกถึงได้กลายเป็นหนุ่มหล่อในฝัน สุภาพบุรุษแสนดีของสาวๆ อย่างทุกวันนี้”

คนาวินส่ายหน้า ยกยิ้มตรงมุมปากบางๆ ก่อนจะยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ ปล่อยให้เพื่อนผู้เสียสละพร่ำเพ้อต่อ

“แกนี่โคตรใจร้ายเลยวะ ทำสาวๆ ออกหักไปกี่คนรู้หรือเปล่า”

“ก่อนจะกล่าวหาฉัน แกล้งไปส่องกระจกแล้วถามคนที่อยู่ข้างใน ก่อนดีกว่าไหม” คนาวินย่อน เพราะเขาไม่เคยให้ความหวังผู้หญิง เหมือนอย่างที่เพื่อนทำ แต่ถ้าจะผิดต่อใครสักคน ก็คงมีอยู่คนเดียว คือคนที่อยู่ในครัว ‘เมียกำมะลอ’ ของเขา ผิดที่ปิดบังความจริง

“ของฉันมันเป็นข้อแลกเปลี่ยน ยื่นหมูยื่นแมวกันอย่างสมน้ำ สมเนื้อ ไม่มีการผูกมัดใดๆ ทั้งสิ้น คิดจะกินให้อร่อยมันต้องฉลาด”

“ระวังเถอะ ความฉลาดของแกจะทำให้ผู้หญิงดีๆ หนีหมด”

“ขอโทษค่ะ” เสียงหวานของหญิงสาวหนึ่งเดียวในบ้านดังขึ้น ชัดจังหวะสองหนุ่ม “อาหารเสร็จแล้ว เชิญคุณต้นกล้าด้วยนะคะ”

“ขอบคุณครับ” หนุ่มเจ้าสำราญรีบตอบรับในทันที ฉีกยิ้มกว้าง จนแทบเห็นลิ้นไก่

ระหว่างที่เดินไปยังโต๊ะอาหาร เสียงโทรศัพท์ของต้นกล้าก็ดังขึ้น เป็นเลขฯ หน้าห้องของเขาโทรมาเตือนเรื่องประชุมตอนเก้าโมงเช้า เมื่อยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูก็พบว่าเหลือเวลาไม่ถึงชั่วโมง คนที่คิดจะ ล้มภาชนะเมียเพื่อนจึงถอนหายใจเฮือกก่อนจะเอ่ยขอตัวกลับ

เมื่อเพื่อนจอมกะล่อนจากไปแล้ว คนาวินกับพวงชมพูก็เริ่ม กินอาหารเข้ากัน จนกระทั่งอิมท้องก็เป็นหน้าที่ของชายหนุ่มที่ต้อง ทำความสะอาดจานชาม พวงชมพูมียิ้มใส่แผ่นหลังกว้างของเด็ก ล้างจานประจำบ้าน ก่อนจะเดินขึ้นบันได เข้าไปในห้องนอนเพื่อ เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นกางเกงยีนส์รัดรูปอวดช่วงขาเรียวยาว และเสื้อเซิต ลายหมากรุกสีชมพูเข้ากับสีผิวของเธอ ครั้นเมื่อกลับลงมาก็พบว่า คนาวินทำหน้าที่เสร็จพอดี

“เรียบร้อยแล้วครับ ไปกันเลยไหม” ชายหนุ่มเอ่ยชวนเสียงนุ่ม

“ไปสิคะ” หญิงสาวตอบรับพร้อมกับรอยยิ้มหวาน

คนาวินจัดการถือกระเป๋าตุงบ้าน แล้วซ่อนกุญแจไว้ใต้กระถางต้นไม้ เหมือนทุกวัน เรียบร้อยแล้วก็คว่ำมือหนุ่มของพวงชมพูมากุมไว้ ทั้งสอง

เดินไปหาเจ้าแบล็กซึ่งเป็นม้าคู่ใจชายหนุ่ม สองมือแข็งแรงรวบรวมเอา เล็กคอดของหญิงสาวเอาไว้ ก่อนจะยกร่างบางในชุดทะมัดทะแมง ขึ้นหลังเจ้าแบล็กเมื่อหญิงสาวนั่งเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็กระโดดขึ้น ด้านหลังของเธออย่างคล่องแคล่ว

“พร้อมนะ”

“พร้อมค่ะ”

สิ้นเสียงหวานตอบรับ เสียงกุกกักของเกือกม้าก็ดังขึ้นพร้อมกัน ที่เจ้าแบล็กค่อยๆ เยื้องย่างไปเบื้องหน้าอย่างระมัดระวัง เพราะรู้ว่า บนหลังของมันมีเจ้าชีวิตสองคนนั่งอยู่

6 บล่าผ่านไปราวกับติดปีกบิน ตอนนี่ ‘เจ้าต่าง’ ของพวกชมพู่ อายุได้เกือบเดือนแล้ว นั่นก็เท่ากับว่าพวกชมพู่มาอยู่กับคนาวินได้ เกือบเดือนแล้วเช่นกัน การเข้ามาช่วยงานในฟาร์มทำให้พวกชมพู่ได้ รู้ว่าคนาวินต้องทำงานหนักมากแค่ไหนกว่าที่จะมีฟาร์มโคนมใหญ่โต ขนาดนี้ได้ ได้ยินคนงานที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่รุ่นบุกเบิกพูดว่า นายหัว คนาวินแทบจะไม่มีเวลาพักเลยด้วยซ้ำ กินนอนกับลูกน้องในฟาร์ม อยู่เกือบปีว่า ทุกอย่างจะเข้าที่เข้าทาง ยิ่งทำให้เธออยากช่วยแบ่งเบา ภาระเขาให้มาก แต่ก็ยังไม่รู้จะเริ่มต้นที่ตรงไหน เพราะไม่ว่าจะหยิบจับ อะไรก็จะมีคนงานมาคอยแย่งไปทำเสมอ ด้วยเกรงว่านายหญิงจะเหนื่อย แล้วทำให้ไม่มีเวลาดูแลนายหัวเมื่อกลับถึงบ้าน

พวกชมพู่ไม่เข้าใจว่าเธอจะต้องดูแลอะไรเขาอีกนอกเหนือจาก การทำอาหารให้กิน เป็นเพื่อนพูดคุย และนอนดูดาวด้วยกัน แม้จะ รู้สึกอายอยู่บ้างที่หลังลึกลงไม่รู้ตัวว่าถูกเขาอุ้มมานอนบนเตียงในห้อง ทุกคืน ครั้นเมื่อลืมหืมตาขึ้นในทุกเช้าก็ไม่เคยเจอเขาเลยสักครั้ง ทั้งที่ที่นอน ข้างตัวมีร่องรอยการนอน

กระทั่งช่วงเย็นของวันนี้เอง ที่ทำให้เธอได้รับความกระจ่างจาก

คำพูดของคนงาน ส่งผลให้เกิดความรู้สึกหวามไหวในอกแบบแปลกๆ พวงแก้มร้อนนวบวาบราวกับจับไข้และใจสั่นอย่างไรชอบกล เริ่มจะเข้าใจแล้วว่าเธอมีอีกหน้าที่หนึ่งที่จะต้องทำ หลังจากได้ยินบรรดาสาวๆ ในฟาร์มซึ่งส่วนใหญ่มีสามีแล้วคุยกันถึงเรื่อง ‘บนเตียง’ อย่างเปิดเผย

“นายหญิงเป็นอะไรไปคะ ไม่สบายหรือเปล่า เอ๊ะ หรือว่าจะมีน้องคะ” กลอยใจ คนงานหญิงวัยกลางคนเอ่ยถาม อีกทั้งยังตั้งข้อสันนิษฐานที่ทำให้พวงแก้มของคนเป็นนายหญิงร้อนผะผ่าวจนกลายเป็นสีแดงระเรื่อ

คนที่ผ่านการมีลูกมาแล้วสองคนอมยิ้มเมื่อเห็นท่าทางของหญิงสาว ถึงแม้พวงชมพูจะไม่ได้เข้ามาในฟาร์มทุกวัน แต่ทุกครั้งที่มาก็จะพูดคุยกับทุกคนอย่างเป็นกันเอง ไม่ถือตัว กลอยใจซึ่งมีนิสัยทะลึ่งนิดๆ จึงกล้าที่จะพูดตรงๆ

“ไม่ต้องอายหรอกค่ะ เกิดเป็นผู้หญิง มีผิวแล้วก็ต้องมีลูกเป็นเรื่องปกติธรรมดา ว่าแต่นายหญิงมีวีแววหรือยังคะ”

“อะ...อะไรจ๊ะ วีแววอะไรเธอจะบ้า” พวงชมพูเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก

กลอยใจมองนายหญิงคนสวยด้วยสายตาเอ็นดู “ก็วีแววเรื่องคุณหนูตัวเล็กๆ ไรคะ”

พวงชมพูเบิกตาโต เวลานี้พวงแก้มของเธอร้อนจนแทบจะระเบิดอยู่รอมร่อแล้ว

กลอยใจยิ้มกว้าง “ป่าจะบอกเคล็ดลับมัดใจผัวให้เอาไหมคะ รับรองว่าอยู่หมัด ไปไหนไม่รอด มาค่ะ มานั่งตงนี่”

เพราะยังมีอื่นๆ งงๆ อยู่ พวงชมพูจึงเดินตามกลอยใจไปนั่งลงบนแคร่ไม้ไผ่ใต้ต้นมะม่วงเบาโดยแทบจะไม่รู้ตัว หลังจากหย่อนก้นลงนั่งเรียบร้อยแล้ว กลอยใจจึงเริ่มบรรยายขั้นตอนการมัดใจสามีไม่ให้ออกนอกกลุ่มนอกทางด้วย ‘เจ็ดลีลารักบนเตียง’ ท่าทางของกลอยใจราวกับ

วิทยากรผู้เชี่ยวชาญที่กำลังบรรยายให้ผู้เข้าร่วมสัมมนาฟังก็ไม่ปาน โดยเริ่มจาก

“ข้อหนึ่ง...เราต้องสร้างบรรยากาศชวนสัมผัสด้วยชุดเสื้อผ้าที่ทรูสุดเซ็กซี่ เป็นการเชิญชวนปลุกเร้าอารมณ์ของสามี เพราะมันย่อมดีกว่าให้สามีเป็นคนคุมเกมแต่เพียงฝ่ายเดียว แม้มันจะดูเหมือนเป็นเรื่องดี แต่ถ้าเราปล่อยให้เขาเป็นคนคุมเกมเรื่องนี้ตลอดไป เราก็จะไม่มีโอกาสบอกความต้องการของเรา และต้องเป็นฝ่ายรอรับแต่เพียงอย่างเดียว”

“...”

“ข้อสอง...จูบเบาๆ พร้อสัมผัสแบบพิเศษจุดชนวนรักแต่คำคินอันแสนหวาน อย่าให้เขาเป็นฝ่ายรุก แต่เราต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายรุก เข้าหาเขา ค่อยๆ ปลดเสื้อผ้าของเขาออกอย่างช้าๆ อย่าเพิ่งให้เขาสัมผัสตัวเรา ให้เขาโหยหาและต้องการมันจนถึงที่สุดก่อน ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในช่วงของการปลดลิ่งพันธนาการร่างกายของเขาและเราไม่จำเป็นต้องถอดหรือปลดทุกสิ่งออกจากร่างกาย เพราะผู้ชายหลายคนมักชอบที่จะใช้จินตนาการมากกว่าการได้รู้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แล้ว”

“...”

“ข้อสาม...ขบกัดเบาๆ ช่วยให้มีลึกลับจิตใจผู้ชายสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ในระหว่างที่กำลังรุกรับกันอย่างดุเดือดเหมือนการรบก็ไม่ปาน การขบกัดเขาเบาๆ ที่ต้นคอจะช่วยปลุกเร้าอารมณ์ของผู้ชายให้พุ่งถึงขีดสุดได้ไม่ยาก และเกมรักของเราจะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อเลยทีเดียว”

ฟังได้เพียงสามข้อ พวกชมพูก็รู้สึกหือ้อตาลายไปหมดแล้ว มันใจว่าไม่ว่าจะเป็นความทรงจำในอดีตหรือความทรงจำใหม่ที่กำลังถูกบ่อนอยู่ตอนนี้ เธอไม่เคยทำเรื่องน่าอายพวกนั้นมาก่อน ที่เหลืออีกสี่ข้อจึงไม่เข้ามาอยู่ในหัวของเธอเลยสักนิดเดียว

คำบรรยายของกลอยใจยังติดอยู่ในหัวของเธอ แม้แต่ตอนที่ม้ากลับบ้านพร้อมกับคนาวินเธอก็ยังสลัดมันออกไม่ได้ ทั้งที่ทุกครึ่งเวลานั่งอยู่บนหลังเจ้าแบล็ก เธอจะมีสติเสมอ เพราะต้องระวังตัวไม่ให้ตกจากหลังของมัน ทว่าครั้งนี้อ้อมแขนที่เคยให้ความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยที่โอบกอดเธอจากทางด้านหลัง กลับให้ความรู้สึกอึดอัดแบบแปลกๆ พาให้สติสตั้งของเธอก็ยิ่งเตลิดไปไกล จนลูกทุกครั้งก็คิดถึงคำว่า

‘เจ็ดลิลลารักบนเตียงและหน้าที่ของภรรยา!’

หน้าที่ที่เธอยังทำไม่ครบสมบูรณ์

คนาวินเป็นสุภาพบุรุษ นั่นคือความจริงที่พวงชมพูนุ้สึกและสัมผัสได้ เขาไม่เคยล่วงเกินเธอแม้แต่ปลายเล็บ ก่อนหน้านี้เธอรู้สึกดีมากๆ ที่เขาปฏิบัติตัวต่อเธอแบบนี้ แต่หลังจากที่ได้ฟังกลอยใจบรรยายเรื่อง ‘เจ็ดลิลลารักบนเตียง’ เพื่อมัดใจสามีอันเป็นหน้าที่ของภรรยาแล้ว ก็ทำให้พวงชมพูนุ้ที่จะระแวงไม่ได้ว่าเขาอาจจะแอบมีใครซ่อนอยู่นอกบ้าน ถึงได้ไม่เคยเรียกร้องเรื่อง ‘บนเตียง’ จากเธอเลยแม้แต่ครั้งเดียว

คืนนั้น หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนเรียบร้อยแล้ว ระหว่างที่คนาวินเข้าไปอาบน้ำ พวงชมพูนุ้ก็มานั่งอยู่บนเตียงดูดาว... ดวงดาวกระจ่างใสเต็มท้องฟ้าจนไม่ต้องพึ่งดาวที่อยู่บนเตียงของคนาวิน หญิงสาวบีบมือตัวเองแน่นขณะแหงนหน้าขึ้นมองแสงระยิบระยับของมันแล้วถอนหายใจเฮือก เสียงหวานพึมพำออกมาเบาๆ อย่างคนที่กำลังตัดสินใจที่จะทำอะไรบางอย่าง

“ดาวบนฟ้า ช่วยบอกหน่อยได้ไหม ถ้าผู้หญิงเป็นฝ่ายเริ่มก่อน มันจะนำเกลียดหรือเปล่า”

เจ็ดลีลารักบนเตียงและหน้าที่ของภรรยา

๖๖กรีก...

เสียงบานประตูดังขึ้นก่อนจะเลื่อนเปิดอย่างช้าๆ ทำให้คนที่กำลังนั่งเหม่ออยู่สะดุ้ง มีोन้อยกำผ้าปูที่นอนเอาไว่นั่น ริมฝีปากอ้มเม้มเข้าหากันจนแทบจะเป็นเส้นตรงเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าที่เดินเข้ามาใกล้ กระทั่งที่นอนข้างตัวยุบลง ร่างบางก็เกิดอาการเกร็งขึ้นมาทันที สายลมเย็นพัดพาเอากลิ่นหอมสะอาดสะอาดอันของสบู่และยาสระผมจากคนตัวใหญ่มาปะทะจมูก ยิ่งทำให้เธอเกิดอาการวาบวามในอกอย่างประหลาด ต้องลอบกลับหน้าลายลงคอเบาๆ

“ดีจริง คินนี่ดาวเต็มท้องฟ้าเลย” เสียงทุ้มนุ่มเอ่ยขึ้น ก่อนที่ร่างใหญ่จะทิ้งตัวลงนอนโดยไม่ได้สังเกตว่าตอนนี้คนตัวเล็กกำลังนั่งเกร็งอยู่ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มทอดมองขึ้นไปบนท้องฟ้า เรียวปากหยักสวยจะคลี่บางๆ “คุณเคยฟังเรื่องเล่าจากดาวลูกไก่หรือเปล่า”

“มะ...ไม่เคยค่ะ” คนตัวเกร็งตอบด้วยน้ำเสียงติดๆ ชัดๆ เคยหรือไม่เคยเธอจะไปรู้ได้อย่างไรกันเล่า ลืมไปแล้วหรือไรว่าเธอความจำเสื่อม และตอนนี้หัวใจเธอก็เต้นแรงจนน่ากลัวว่ามันจะหลุดออกมาจากอกอยู่แล้ว ไม่รู้หรือไรนะ!

“งั้นผมเล่าให้ฟังนะ”

เป็นคำถามที่ทำให้คนซึ่งกำลังต่อสู้อยู่กับความรู้สึกปั่นป่วนภายในใจชะงักก่อนจะหันมาถามเขา “คุณเล่านิทานเป็นด้วยหรือคะ”

ชายหนุ่มยิ้มกว้างอวดฟันขาวสะอาดเรียงตัวสวย รอยยิ้มของเขาสวยมากจนทำให้ดวงตาของเธอพร่าลาย

“มานอนตรงนี้” มือหนาตบลงบนที่นอนข้างตัวดังตบๆ สองที ครั้น

เมื่อเธอยังอึดออด แขนยาวๆ แข็งแกร่งด้วยกล้ามเนื้อก็ตัวดกอดเอว เล็กคอดแล้วรั้งลำตัวบอบบางของเธอให้นอนลงเคียงข้าง

หญิงสาวหลุดเสียงร้องวี๊ดออกมาเบาๆ หลับตาปี นอนตัวแข็งทื่อ อยู่ในอ้อมแขนแกร่ง ในขณะที่เจ้าของอ้อมแขนเริ่มเล่าเรื่องราวของ ดาวลูกไก่

“ที่ชายป่าแห่งหนึ่ง ไม่ไกลจากเชิงเขา ตากับยายปลูกกระท่อม อาศัยอยู่กันตามลำพัง มีอาชีพเก็บผักและของป่าไปขายพอเลี้ยงชีพได้ ตากับยายเลี้ยงไก่ไว้ตัวหนึ่ง ต่อมาแม่ไก่ออกไข่และฟักออกมาเป็น ลูกน้อยๆ น่ารักถึงเจ็ดตัว ทุกเช้าแม่ไก่จะร้องกุกๆ เรียกลูกออกไปหากิน สอนให้คุ้ยเขี่ยอาหารและแมลงเล็กๆ ตามพื้นดิน บางวันยาก็จะไปรยข้าวสุกเหลือๆ จากก้นหม้อให้กินด้วย แม่ไก่กับลูกๆ ทั้งเจ็ด มีความสุขมาก และรู้สึกตัญญูต่อตายายที่เลี้ยงดูพวกตนอย่างเมตตา ส่วนตากับยายนั่นก็เฝ้าดูแม่ไก่และลูกเจี๊ยบน้อยที่คลอเคลียตามแม่ ไม่ยอมห่างด้วยความเอ็นดู”

เมื่อเขาเล่ามาถึงตรงนี้ คนที่นอนกริ่งตัวอยู่ก็รู้สึกสนใจขึ้นมา ร่างบางที่ถูกกอดขยับเล็กน้อยเพื่อที่จะนอนในท่าที่ถนัดและเขาจะได้ไม่ต้องเมื่อยมากนัก ชายหนุ่มมอมยิ้มน้อยๆ ก้มหน้าลงมองคนในอ้อมแขนแวบหนึ่งแล้วเริ่มเล่าต่อ

“ยายตั้งชื่อลูกเจี๊ยบตัวเล็กที่สุดว่าเจ้า ‘จิว’ แล้วยายก็พูดว่า...ดู เจ้าจิวลิตา ทำทางมันซื่ออ่อนแม่มันน่าดู”

คนตัวใหญ่ท้อปากทำเสียงแหบสั่นเพื่อเลียนเสียงของหญิงชรา ทำเอาคนฟังหลุดหัวเราะคิกออกมาด้วยความขบขัน

“มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่แม่ไก่พาลูกๆ คุ้ยเขี่ยอาหารอยู่ที่ลานดิน หน้ากระท่อม แม่ไก่รู้สึกว่ามีเงาดำทะมึนแผ่กว้างอยู่บนฟ้า แม่ไก่ตกใจ รีบส่งเสียงเรียกลูกๆ แต่ลูกๆ ก็ไม่ได้ยิน แม่ไก่แหงนหน้าขึ้นมอง เห็นเหยี่ยวตัวใหญ่กำลังถลาร่อนลงมาจะโฉบเอาเจ้าจิวลูกรัก”

แล้วชายหนุ่มก็ทำเสียงเป็นแม่ไก่

“โอ...แม่แล้ว...กุกๆ ๆ เจ้าจิ้งจุกรักกิ้งหนีไปเร็วๆ ลูก วิ่งเร็วๆ ...แม่ไก่พวไปหาลูก แล้วกางปีกป้องกันลูกรัก เรียกลูกมาซุกใต้ปีกของตัวเองแล้วพาวิ่งไปหมอบที่กอไผ่อย่างรวดเร็ว ตากับยายได้ยินเสียงลูกไก่ร้องจึงรีบวิ่งออกมาช่วยเหลือเหยี่ยวบินหนีไป แม่ไก่และลูกๆ จึงปลอดภัยและยิ่งรักตากับยายมากขึ้น”

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ ชายหนุ่มก็เงิบไป เพราะกำลังจะเข้าสู่โหมดเศร้า ทำเอาคนที่กำลังตั้งใจฟังลืมหูลืมตา ใช้มือหนุ่มๆ ของตัวเองวางแหมชะลงบนหน้าอกแข็งๆ ของเขาแล้วเขย่าแรงๆ พร้อมกับเอ่ยเร่ง

“แล้วเรื่องเป็นยังไงต่อ รีบๆ เล่ามาสิคะ”

ชายหนุ่มยกมือขึ้นลูบไหล่มนของคนใจร้อนเบาๆ แล้วเริ่มเล่าต่อ

“เย็นวันหนึ่งมีพระพุทธรูปมาปักกลดอยู่ริมเชิงเขา ตากับยายจึงเข้าไปนมัสการและตั้งใจว่าจะทำอาหารไปถวายพุทธรูปนี้ แต่เมื่อคันทูเสียบอาหารในครวก็ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย ตากับยายสงสารพระมากเกรงว่าจะอดอาหาร เพราะในละแวกนี้มีบ้านของตนเพียงหลังเดียว จึงปรึกษากันว่าอาจจะต้องฆ่าแม่ไก่แล้วทำอาหารถวายพระ ทั้งตาและยายรู้สึกเศร้าใจมาก ด้วยความรักและสงสารแม่ไก่และลูกเจี๊ยบต้องกลายเป็นลูกไก่กำพร้า บังเอิญว่าแม่ไก่แอบได้ยินตากับยายปรึกษากันจึงตัดสินใจยอมสละชีวิตเพื่อตอบแทนบุญคุณของตากับยาย แม่ไก่เรียกลูกๆ มาเล่าเรื่องให้ฟัง และลั้งสอนให้รักกัน อย่าทะเลาะกัน... แม่ไก่พูดกับเจ้าจิ้งจุกสุดท้วงว่า อย่ากวนใจพี่มากนัก อย่าซื่ออ่อน อย่าอแง จากนั้นก็หันไปมองลูกน้อยอีกหกตัวที่เหลือแล้วพูดว่า จำไว้นะลูกๆ ต้องรักกัน สามัคคีกัน อย่าทำให้ตากับยายร้อนใจ”

เสียงสุดท้ายเบาๆ ทำให้คนเล่าชะงักไปเล็กน้อย คนาวินพวงศิระชะมองคนที่กำลังซุกหน้าลงกับอกของเขา และรู้สึกว่่าตอนนี้เนื้อของเขา กำลังเปียกชุ่มไปด้วยน้ำตาของเธอ เสียงของเธอสั้นๆ ครือชขณะเปล่ง

คำพูดบอกให้เขาเล่าต่อ คราวนี้ชายหนุ่มจึงสวมบทบาทเป็นลูกเจี๊ยบตัวน้อยบ้าง

“ฮือๆ หนูจะไปอยู่กับแม่ หนูคิดถึงแม่ แม่อย่าทิ้งลูกๆ ไปนะจ๊ะ... ลูกๆ ไร่ไร่ให้รำพันอย่างน่าสงสาร ทุกตัวต่างกอดซุกอยู่กับอกแม่เป็นครั้งสุดท้าย กระทั่งเช้ามีตะวันรุ่งขึ้น เมื่อตากับยายก่อไฟเตรียมจะประกอบอาหาร ทันใดนั้นตากับยายก็ต้องตกตะลึงจนร้องไม่ออกเมื่อเห็นลูกไก่ทั้งเจ็ดวิ่งตามกันกระโดดเข้ากองไฟด้วยความรักแม่ไก่”

“ฮึก! พอแล้ว ไม่ต้องเล่าแล้ว” เสียงหวานอู้อืออยู่กับอกของเขา สลับกับเสียงสูดจมูกแรงๆ

ชายหนุ่มหัวเราะขำเมื่อเห็นท่าทางขี้แยของคนในอ้อมแขน “ไหนเมื่อกี้ยังเร่งให้เล่าอยู่เลย”

“ก็เรื่องมันเศร้านี่คะ”

“โอ้ๆ ไร่ไร่อย่าร้องนะ ไร่ไร่ เรื่องราวต่อจากนี้ไม่เศร้าแล้วละ และก็เป็นตอนจบแล้วด้วย” ชายหนุ่มเอ่ยปลอบเสียงนุ่ม

คนที่กำลังหลั่งน้ำตาเงยหน้าขึ้น และก็ทำให้คนที่คิดว่าสามารถควบคุมตัวเองได้ดีเริ่มสูญเสียความมั่นใจเมื่อเห็นเครื่องหน้าแสนสวยนั้นกำลังแดงก่ำทั้งแววตา ปลายจมูกโด่งเล็กและริมฝีปากอ้มสีชมพูระเรื่อ น่าจวบนั้นก็ด้วย ให้ตายเถอะ! ตั้งแต่เกิดมา นอกจากหลานสาวตัวน้อยของเขาแล้ว สาบานได้เลยว่าเขาไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนร้องไห้ให้น้ำรักน่าสงสาร และน่าทะนุถนอมขนาดนี้มาก่อน ชายหนุ่มไม่อาจละสายตาไปจากใบหน้าสวยหวานที่ล้อมกรอบด้วยเส้นผมสีดำขลับยาวสลวยราวกับเส้นไหมชั้นดีนั้นได้เลย

“จริงๆ นะคะ ไม่เศร้าแล้วจริงๆ นะ” เสียงหวานลั่นเครือเอ่ยขอคำมั่น

“ผมสัญญา” ชายหนุ่มรับคำเสียงพราวโดยไม่รู้ตัว ครั้นเมื่อหญิงสาวพยักหน้ารับเขาจึงหลับตาลงเพื่อรวบรวมสมาธิ ฝ่ามือหนา

กตศรัทธาของเธอลงกับอกเพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นใบหน้าที่อาจจะทำให้ความอดทนของเขาขาดสะบั้นลง เมื่อเริ่มควบคุมตัวเองได้ระดับหนึ่ง เสียงห่มห่มจึงเปล่งออกมา

“เหตุการณ์นั้นทำให้เวอดนางฟ้าผู้พิทักษ์ความดีต่างก็ซาบซึ้งในความกตัญญูของแม่ไก่และลูกไก่ จึงเอาลูกไก่ทั้งเจ็ดไปอยู่บนฟากฟ้า มีแสงระยิบระยับเป็นประกาย ประกาศถึงความดี ความรักความสามัคคีของพี่น้องทั้งเจ็ด เด็กๆ มักได้ฟังนิทานเรื่อง ‘ดาวลูกไก่’ อยู่เสมอเมื่อมองฟากฟ้ายามปราศจากเมฆฝน และก็จะเห็นดาวลูกไก่ดวงเล็กๆ ที่อยู่กันเป็นกลุ่มส่องแสงระยิบระยับน่าเอ็นดู...จบแล้วครับ”

“ถึงจะได้ไปเกิดใหม่เป็นดาว แต่แม่ไก่กับลูกเจี๊ยบก็ไม่ได้อยู่ด้วยกัน” เสียงหวานลั่นเครือเอ่ยออกมาก่อนจะเงยหน้าเปื้อนคราบน้ำตาลขึ้นประสานสายตากับเขา “ถ้าต่อไปเรามีลูก ฉันจะไม่ยอมแยกจากลูกจากคุณเด็ดขาด”

คำพูดของเธอทำให้เขาชะงักอึ้ง นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มมองดวงหน้าหวานที่เปราะคราบน้ำตาลราวกับต้องมนตร์สะกด ในขณะที่คนถูกมองไม่รู้ตัวว่ากำลังทำให้เส้นของความอดทนของเขาซึ่งเป็นเพียงแค่เส้นบางๆ ขาดสะบั้นลง ยังคงพูดด้วยน้ำเสียงเจือใสอื่น

“ลูกของเราจะต้องน่ารักเหมือนหนูบ๊องแน่เลยล่ะ เด็กผู้หญิงเหมือนตุ๊กตา มีเสื้อผ้าของใช้ให้เลือกเยอะแยะ ฉันจะให้ลูกไว้ผมยาวจะได้ถักเปีย ตัดก๊ีบ แต่งชุดเจ้าหญิง วันก่อนที่คุณพาฉันไปซื้อของที่ห้างเห็นของใช้เด็กน่ารักๆ ทั้งนั้นเลยล่ะ ไว้คุณวางพาฉันไปคู่อีกนะคะ”

“คุณอยากมีลูกเหรอครับ” เสียงห่มแหบพร่าและเบาหวิวราวกับเสียงกระซิบ

หญิงสาวพยักหน้าเร็วๆ “ค่ะ ฉันอยากมีลูก จะได้อยู่เป็นเพื่อนกันเวลาคุณไปทำงานแล้วฉันไม่ได้ไปด้วยนะคะ”

“แล้วถ้าลูกเป็นเด็กผู้ชายล่ะ คุณจะรักเหมือนเด็กผู้หญิงไหม”

“รักสิคะ ไม่ว่าจะเด็กผู้หญิงหรือเด็กผู้ชายฉันก็รักทั้งนั้น ขอให้
เป็นลูกของเรา”

คำตอบของเธอทำให้หัวใจของเขาพองโตจนคับอก เกือบเดือน
แล้วที่เขาต้องอดทนอดกลั้น พยายามข่มความต้องการทางกายยามที่มี
ร่างนุ่มนิ่มนอนหลับตาพริ้มอยู่ในอ้อมกอด เพราะแค่เธอต้องกลายเป็น
คนไม่รู้จักรอคอยของตัวเองก็น่าสงสารพอแล้ว เขาจึงไม่ยอมได้ชื่อว่าเป็น
คนเห็นแก่ตัว หลอกผู้หญิงความจำเลื่อมว่าเป็นเมียแล้วยังจกจวยโอกาส
กับร่างกายของเธออีก ถึงแม้จะยอมรับอยู่สักๆ ว่าเกิดความรู้สึกพิเศษ
กับเธออย่างที่ไม่เคยรู้สึกกับผู้หญิงคนไหนมาก่อน ที่สำคัญ เขายังไม่รู้
ว่าเธอรู้สึกเช่นไรกับเขา

แต่ตอนนี้คำพูดของเธอบอกชัดเจนแล้วว่าไม่รังเกียจที่จะเป็น
ภรรยาของ นายหัวคนาวิน จิรโชติ อย่างสมบูรณ์แบบ!

“เอาดีไหม ถ้าคนแรกเป็นเด็กผู้ชาย เราก็มีคนที่สองกัน และถ้า
คนที่สองเป็นเด็กผู้ชายอีก เราก็จะมีคนที่สาม ที่สี่ ที่ห้า และคนต่อไป
เรื่อยๆ จนกว่าจะได้เด็กผู้หญิง และผมก็จะยอมเสียน้ำไปรักษาพี่ชาย
กับน้องชายว่าต้องทำเท่าไหนถึงจะได้ลูกผู้หญิงน่ารักๆ”

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำพร้อมกับบรอยยิ้มหวาน

และก็เป็นรอยยิ้มเดียวของคำคืนนี้ เพราะหลังจากนั้นริมฝีปาก
สีหวานของเธอก็ถูกริมฝีปากหยักสวยสีเข้มของเขาประกบลงมา
ครอบครองเอาไว้ บดคลึงเหน็บนาบด้วยความอ่อนโยน ตวัดไล่เลีย
ตูดกลิ่นความหวานครึ่งแล้วครึ่งเล่าอย่างไม่รู้เบื่อ จนรู้สึกได้ถึงลมหายใจ
ติดขัดของคนไต่ร้าง ร่างหนาหนักด้นบนจึงผละห่างอย่างแสนเสียดาย
แต่ก็ยังคลอเคลียอ้อยอิ่งไม่ยอมห่าง

“เราจะมีลูกด้วยกันหัวปีท้ายปี คุณจะไม่มีความเหงา ผมสัญญา”
เสียงกระซิบแหบพร่าและลมหายใจอุ่นๆ ที่เป่ารดใบหูทำให้ส่มองน้อยๆ
ของหญิงสาวหยุดการประมวลผลชั่วขณะ ลืม ‘เจ็ดสิลารักบนเตียง’

ของกลอยใจเสียดสนิท

“คุณรอง...” หญิงสาวเรียกชื่อของเขาเสียงลั่น รู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก แม้จะเตรียมตัวเตรียมใจทำหน้าที่ภรรยาของเขาอย่างสมบูรณ์แล้วก็ตาม

“ไม่ต้องกังวลนะ ผมจะทะนุถนอมคุณ” เขาปลุกปลอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แม้จะไม่แน่ใจว่าเป็นครั้งแรกของเธอหรือไม่ แต่สำหรับเขาและเธอแล้ว มันคือครั้งแรก และเขาก็จะทำให้เธอประทับใจที่สุด

ดวงชมพูปิดเปลือกตาลง รอรับสัมผัสจากเขาด้วยความเต็มใจ ริมฝีปากอิมสีชมพูระเรื่อถูกเขาคบครองอีกครั้ง และครั้งนี้เธอก็เปิดรับให้ปลายลิ้นของเขาซอกซอนเข้ามากวาดต้อนความหวานอย่างเต็มที่ ปลายลิ้นหนาเกี่ยวกระหวัดรัดปลายลิ้นเล็กอย่างชำนาญ อีกทั้งยังล่อลวงให้ไล่ตามอย่างเปลือยไหล ก่อนจะถูกดูดกลืนเข้าไปในโพรงปากของเขา ขณะที่ฝ่ามือหนาร้อนนุ่มก็ทำหน้าที่ปลดเปลื้องสิ่งกีดขวางออกจากร่างกายของเธอทีละชิ้น

ชุดนอนตัวบางหลุดออกเป็นสิ่งแรก ต่อด้วยบราเชียร์ลู้กไม้สีขาวสะอาด ลมหายใจของเขาเริ่มติดขัดเมื่อเห็นก้อนเนื้อกลมกลิ้งสีเขาวนลดขนาดพอดีมือประดับด้วยเม็ดทับทิมสีหวานชูช่อทำทนายสายตาและกำลังกระเพื่อมขึ้นลงตามแรงหายใจของคนเป็นเจ้าของ ฝ่ามือหนาค่อยๆ วางทาบลงไป ลูบไล้เบาๆ

หญิงสาวเปิดเปลือกตาขึ้น ไรชนอ่อนบนกายสาวลุกชันเมื่อก้อนเนื้อนุ่มหยุ่นถูกฝ่ามือหนาของเขาเคล้นคลึงเบาๆ สลับไปมาทั้งสองข้าง ก่อนจะถูกกรวบเข้าไปไว้ในอุ้งปาก

“คุณรอง...” สมองน้อยๆ ของเธอจำได้เพียงชื่อและสัมผัสของเขา ฝ่ามือนุ่มที่กอบกุ่มไหลลื่นบิ่บนเลื่อนขึ้นขย้าเส้นผมดกหนาสีน้ำตาลเข้มของเขาเพื่อระบายความทรมานและเสียวซ่าที่กำลังก่อตัวเป็นเกลียวคลื่นหมุนวนอยู่ในช่องท้อง พยายามนึกถึงคำสอนของกลอยใจเพื่อจะได้

เป็นฝ่ายควบคุมเขาบ้าง แล้วก็หนีขึ้นมาได้หนึ่งข้อ

“จวบเบาๆ พร้อมล้มผัสแบบพิเศษจุดชนวนรัก”

ครั้นเมื่อเขาตีมด้ายอดทรงสีหวนจนพอใจในระดับหนึ่งแล้ว ร่างสูงใหญ่ก็ผละห่างเพื่อจัดการกับเสื้อผ้าของตัวเองด้วยความรวดเร็ว จังหวะที่เขากลับเข้ามา พวงชมพูหลับตาปีแล้วฉกจวบไปที่ริมฝีปากของ เขาอย่างรวดเร็วจนเกิดเสียงดังจ๊วบ หญิงสาวหน้าแดงกำร้อนผะผ่าว ไปทั่วพวงแก้ม ก่อนที่ความร้อนนั้นจะลามเลียไปทั่วอณูเนื้ออันเกิด มาจากความอับอายเมื่อเห็นรอยยิ้มขำของเขา เรือนกายแข็งแกร่ง บดเบียดเข้ามาชิดร่างบางที่ยังมีซบในตัวจิวปิดบังเนินเนื้อแห่งความ เป็นหญิงอยู่ ชายหนุ่มก้มมองใบหน้าสวยหวานของคนใจกล้าด้วยแววตา พราวระยิบ

“แบบนี้เขาไม่เรียกว่าจวบหรือก มามะ เตี้ยวผมสอนให้”

ริมฝีปากร้อนผ่าวประกบลงมาบนกลีบปากนุ่มด้วยความอ่อนโยน ก่อนจะค่อยๆ ทวีความร้อนแรงขึ้นทีละนิด เพราะจวบแบบเด็กกอนุบาล ของเธอทำให้เขารู้ว่าเธอจวบไม่เป็น เขาจึงต้องทำตัวเป็นอาจารย์สอนวิชา ให้ลูกศิษย์คนสวยอย่างใจเย็นและใจดีที่สุด ครั้นเมื่อเธอเปลือยเปล เเคลิบเคลิ้มในรสจวบของเขาแล้วนั้น ปรากฏการณ์สุดท้ายของเธอก็ถูก พรากไปโดยที่คนเป็นเจ้าของไม่รู้ตัว

ไอลู่นจากอวกกว้าง กลิ่นหอมอ่อนๆ ของสบู่และยาสระผมจก ร่างกายของเขาก่อวนสติที่มีอยู่น้อยนิดของเธอให้เตลิดเปิดเปิงไปไกล ร่างนุ่มอ่อนปวกเปียกไม่ต่างจากเหยเหลวที่พร้อมจะไอนอ่อนไปตามการ ชักนำของเขาตลอดเวลา

คนวินกอดรัดร่างบางเอาไว้แน่นหลังจากปลุกเร้าจนล้มผัสได้ว่า เธอพรักพร้อมสำหรับตัวตนที่มีขนาดไม่ธรรมดาของเธอแล้ว ฝ่ามือหนา ค่อยๆ ดันเรียวซาเสลาให้ขยับแยกออกจากกันทีละนิด กลิ่นกุหลาบ หอมหวานจากกลางกายสาวโชนมาปะทะจมูก ทำให้ต้องกลืนน้ำลาย

ลงคอเบาๆ มือของเขาค่อนข้างสั้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนทั้งที่ผ่าน
สังเวียนรักมาไม่น้อย ขณะค่อยๆ ลูบไล้จุดอ่อนนุ่มที่สุดในร่างกายเธอ
ก่อนจะเริ่มขั้นตอนสอดประสานเขาก็รับรู้ได้ถึงความยากลำบากในการ
ล้วงล้ำ

“เจ็บ...”

เสียงประท้วงดังออกมาจากริมฝีปากนุ่มบวมเฉ่อของคนใต้ร่าง
คนาวินเงยหน้าขึ้นมองคนที่กำลังหลับตาปี เห็นปลายหางตามี
หยดน้ำใสๆ เกาะพราวอยู่ก็ให้รู้สึกสงสาร เพียงแค่นี้เขาก็รู้แล้วว่าเธอ
บริสุทธิ์ผุดผ่อง ความดีใจแล่นพลาผ่านไปทั่วร่างของเขา อยากจะโชนจ้วง
ให้สาสมกับความรู้สึกอึมเมมใจที่บรรยายไม่ถูกอยู่ตอนนี้ แต่เพราะ
ความสดใหม่ของเธอทำให้เขาต้องสูดลมหายใจเข้าปอดยาวลึกจน
สามารถข่มอารมณ์ร้อนๆ ของตัวเองลงได้ระดับหนึ่ง แล้วจึงก้มลงกระซิบ
ปลุกปลอบคนเจ็บตัวด้วยถ้อยคำหวานหู ดึงความสนใจของเธอด้วย
จุมพิตอ่อนโยน เมื่อเธอเริ่มผ่อนคลายและคล้อยตาม สะโพกสอ
ของเขาก็เริ่มทำงานต่อ ผลักดันความแข็งแกร่งที่กำลังเจ็บร้าวเข้าไป
ในความอ่อนนุ่มที่แสนจะคับแน่นของเธอ

“อื้อ...” เสียงครางหวาดงอ้ออึ้งอยู่ในลำคอระหรงก่อนจะถูก
กลืนหายเข้าไปในลำคอหนาของคนที่ด้านบน ร่างบางดั้นเร้าด้วยความ
เจ็บร้าวราวกับถูกจับฉีกออกเป็นชิ้นๆ พยายามกระดกสะโพกหนี แต่
ก็ไร้ซึ่งหนทางรอด เพราะร่างหนาหนักของเขาก็อาบหับเอาไว้ไม่ต่างจาก
กำแพงหินมีชีวิตที่มีเลือดเนื้ออุ่นๆ และตอนนี้ก็กำลังหลอมละลายเป็น
เนื้อเดียวกับร่างกายเธอ

หลังจากที่ร่างกายสอดประสานกันอย่างแนบแน่นแล้ว คนาวิน
ก็หยุดนิ่งเอาไว้เพื่อให้ร่างกายของเธอปรับตัวให้คุ้นชินกับร่างกายของเขา
เสียงสะอื้นแผ่วที่ดังอยู่ในลำคอระหรงค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเสียงครางเบาๆ
ความเจ็บร้าวที่เกิดขึ้นกับกลางร่างเริ่มทุเลาลงเมื่อความรู้สึกอีกนัยค่อยๆ

เข้ามาแทนที่ เป็นความรู้สึกทรมานระคนเสียวซ่า รอคอยให้เขาช่วย
ปลดปล่อย

“ยังเจ็บมากไหม” เสียงทุ้มเอ่ยถามด้วยความอ่อนโยนและแสนจะ
เป็นห่วงคนไม่เคย

คนเบื้องหลังส่ายหน้าแทนคำตอบ พาให้น้ำใสๆ ที่ปริ่มหางตาอยู่
ร่วงริน

“ผมขอโทษ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันรู้ว่าคุณพยายามทำดีที่สุดแล้ว”

“งั้นผมทำต่อนะ”

ใบหน้าหวานที่กำลังแดงก่ำพยับขึ้นลงเบาๆ พร้อมกับที่ดวงตา
หวานหยดเยิ้มเสมองไปทางอื่นด้วยความเขินอาย ความรู้สึกเจ็บเกิดขึ้น
เพียงช่วงแรกเท่านั้น เพราะวินาทีถัดมาเขาก็พาเธอท่องไปในดินแดน
ที่สวยงามที่สุด ร่างของเธอราวกับล่องลอยอยู่ในวิมานที่มีดอกไม้แสนสวย
ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่ว

ไม่ใช่เรื่องยากเลยสักนิดสำหรับ นายหัวคนาวิน จิรโชติ
ที่จะทำให้ใครสักคนมีชื่ออยู่ทะเบียนบ้านของเขา และสามารถทำ
บัตรประชาชนได้อย่างง่ายดายดวยราวกับพลิกฝ่ามือ เมื่อได้ทั้งสองอย่าง
มาแล้ว ไม่กี่นาทีต่อมาใบทะเบียนสมรสก็มาอยู่ในมือของเขาและ
พวงชมพู หลังจากรับคำอวยพรจากนายทะเบียนแล้ว คนาวินก็งும்มือ
ภรรยาคนสวยมาขึ้นรถ หญิงสาวรู้สึกแปลกๆ แต่เป็นความแปลกที่
อึดอึดใจและสุขใจเป็นที่สุดยามอ่านชื่อของตัวเอง

นางพวงชมพู จิรโชติ

ความสัมพันธ์ทางกายของทั้งคู่เกิดขึ้นในทุกคำคืน ในขณะที่
ความสัมพันธ์ทางใจค่อยๆ ถักทอขึ้นจนกลายเป็นสายใยแน่นหนาเกี่ยวรัด
หัวใจสองดวงเอาไว้ด้วยกัน คนาวินกลายเป็นคนติดบ้านโดยที่เขาเอง

ก็ไม่รู้ตัว จากเมื่อก่อนที่ยังไม่มีพวงชมพูมาอยู่ด้วย เขามักทำงานหามรุ่งหามค่ำ บางวันก็กินนอนที่บ้านพักคนงานเลยด้วยซ้ำ แต่ทว่าตอนนี้ ทุกครั้งที่มีโอกาสเขาก็จะกลับมาหาคนที่บ้านทันที แล้วหลังจากนั้น ทั้งสองก็ตัวติดกันตลอดเวลา

พวงชมพูครางเสียงแผ่วยามเมื่อร่างกายถูกล้วงล้ำ มือเล็ก ๆ เกาะเกี่ยวไหล่บึกบึนของคนบนร่างเอาไว้แน่น ปากจิ้มลิ้มบวมแจ่มเม้ม เข้าหากันแน่นจนแทบจะเป็นเส้นตรงเพื่อกลั่นเสียงแห่งความเสียดเสียว ทรมานที่มาพร้อมกับความสุขสม เสียงหอบกระเส่าที่เปล่งออกมาจาก ลำคอระหังกระตุ้นให้สติของคนที่กำลังเพลิดเพลिनกับเนิ่นเนื้อแห่ง ความเป็นหญิงกระเจิดกระเจิงไปไกล

คนวานิลลาใกล้ริมฝีปากและจมูกโด่งจุ่มพิตไปทั่วเรือนร่างแสนสวย เมียของเขาหอมหวานไปทุกสัดส่วน ยิ่งได้รู้ว่าเป็นคนแรกของเธอก็ยิ่ง หวงเห่น หลายครั้งหลายหนที่เกิดคำถามขึ้นในใจ เขาหวงเธอ หลงเธอ เพราะความบริสุทธิ์ผุดผ่องใช่หรือไม่ เคยทดสอบตัวเองอยู่หลายครั้งว่า จะทนได้แค่ไหนหากไม่ได้แนบสนิทกับเธอ ไม่ได้นอนหลับไปพร้อมกัน แล้วตื่นขึ้นมาเห็นเธอเป็นคนแรก และคำตอบที่ได้คือ เขาต้องควบ เจ้าแบล็กกลับมาบ้านในเวลาเกือบเที่ยงคืน ความรู้สึกของเขาค่อยๆ เด่นชัดขึ้นเมื่อความคิดในหัวของเขามีแต่เธอวนเวียนอยู่ตลอดเวลา เขามั่นใจว่าความรู้สึกนั้นไม่ใช่ความหลง แต่เป็น ‘ความรัก’

“ผมรักคุณ” ยามที่ตักอยู่ในห้องอารมณ์แห่งความวาบววม ถ้อยคำบอกรักก็จะหลุดออกมาจากปากของเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ความอ่อนล้าจากการถูกสูบรีวแรงทำให้หญิงสาวแทบจะล้มต่า ไม่ขึ้น แต่เมื่อได้ยินคำว่า ‘รัก’ จากเขา ริมฝีปากอímสีหวานบวมแจ่ม ก็คลี่ยิ้มอ่อนๆ ออกมา ก่อนที่เสียงหวานจะกระซิบตอบกลับไป

“ฉันก็รักคุณล่ะ”

ความน่ารักของเธอได้รับการตอบแทนด้วยบทรักอ่อนโยน

ทะนุถนอม จนเธอแทบสำลักความสุขสมที่เข่าเฝ้าปรนเปรอให้ เขาเป็น
สุภาพบุรุษที่สุด ไม่เคยเอาเปรียบเธอเลยสักครั้ง เขาจะทำให้เธออึดอ้อม
ก่อนเสมอ แม้ตัวเองจะต้องทนกับความทรمانแค่นี้ก็ตาม แต่ก็นั่นละ
พ่อสุภาพบุรุษเชื่อว่าจะหมดพลังง่าย ๆ เสียเมื่อไร หากไม่แตะยกที่สาม
ก็อย่าหวังว่าเขาจะยอมปล่อยให้เธอได้นอนหลับง่าย ๆ

ช่วงค่ำของวันหนึ่ง หลังจากทำให้พวงชมพูหมดแรงแล้ว คณาวิ
นก็ได้รับโทรศัพท์จากโมกซ์ เรื่องที่อีกฝ่ายรายงานให้ฟังนั้นเรียกรอยยิ้ม
บาง ๆ ให้ระบายบนเรียวกปากของชายหนุ่ม ขณะที่เจ้าของร่างน้อยซึ่ง
นอนขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มผืนหนาค่อย ๆ ลืมตาขึ้น พวงชมพูรอจนเขาคุย
โทรศัพท์เสร็จจึงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงจ้วงเจียง

“ดีใจเรื่องอะไรหะคะ”

คณาวิมองหญิงสาวด้วยแววตาอ่อนโยน “เรื่องงานนะครับ
นำโมกซ์โทร.มาบอกข่าวดี”

พวงชมพูพยักหน้า ทำท่าปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง ขณะที่ร่าง
สูงใหญ่ในชุดเสื้อคลุมสีน้ำเงินเข้มรัดเอวสอดด้วยสายรัดสีเดียวกันไว้
หลวม ๆ เปิดเปลือกให้เห็นแก้มอกแข็งแกร่งที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อและ
ไรขนสีน้ำตาลเข้มพอประมาณเดินมาหึ่งตัวลงนั่งใกล้ ๆ

“ไม่หิวหะหรือครับ ยังไม่ได้กินข้าวเย็นกันเลยนะ”

ใบหน้าหวานพยกขึ้นลงเบา ๆ แทนคำว่าหิว

“หิวก็ลุกขึ้นมาสิครับ จะได้ลงไปกินข้าว”

คราวนี้คำตอบที่ได้คือใบหน้าหวานส่ายไปมาเป็นการปฏิเสธ

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอเบา ๆ “ตกลงหิวหรือไม่หิวเนี่ย ผมงงแล้ว
นะครับที่รัก”

“หิวค่ะ แต่ลูกไม่หิว” เสียงหวานตอบอู้อี้

ชายหนุ่มก้มลงหอมแก้มแดง ๆ ของคนที่ถูกเขาทำให้หมดแรงเบา ๆ

“เข้าใจแล้วละ งั้นอย่าเพิ่งหลับนะ เดี่ยวผมมา”

หญิงสาวพยักหน้าเนิบนาบอย่างเกียจคร้าน และก็ได้รับจุมพิต หนักๆ ลงบนริมฝีปากอิม เสียงฝีเท้าของเขาเดินห่างออกไป ตามด้วย เสียงเปิดปิดประตูเบาๆ ผ่านไปหลายนาที เสียงเปิดปิดประตูก็ดังขึ้น อีกครั้ง กลิ่นหอมชวนน้ำลายสอของอาหารลอยมาเตะจมูกของคนที่กำลัง จะพรี้มหลับ ส่งผลให้เกิดเสียงประท้วงดังขึ้นในห้อง เปลือกตาบางใส จึงค่อยๆ เปิดปรือขึ้น ซึ่งพอดีกับที่ร่างสูงใหญ่ถือถาดอาหารเดินมาถึง เตียง

“บริการพิเศษสำหรับคุณผู้หญิง”

คนตัวใหญ่บอกเสียงหวาน พลังส่งยิ้มที่เห็นที่ไรเป็นต้อง หวามไหวในอกมาให้ พวงชมพูคลี่ยิ้มบางๆ ก่อนจะค่อยๆ ดันตัวขึ้น กิ่งนั่งกึ่งนอน มองเขาวางถาดอาหารลงบนเตียง

“แค่นั่งอ้าปากเฉยๆ ก็พอ ที่เหลือปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของผมเอง”

“ฉันไม่ได้เป็นข่อยนะคะ” เธอประท้วงเสียงอ่อน

“แต่ก็ไม่มีแรง”

“เพราะคุณนั่นแหละ รู้แบบนี้จะไม่ยอมเด็ดขาด”

ชายหนุ่มยกยิ้มมุมปากบางๆ มองคนหน้างออย่างแสนเอ็นดู

“นี่ผมอุตส่าห์จัดบริการพิเศษแบบชุดใหญ่ไฟกะพริบให้ทุกคืน แล้วนะ ยังไม่ถูกใจอีกหรือ”

“ทะเล้ง” หญิงสาวตัวคัดอันใส่คนตัวโตจ่อมหินไปหนึ่งที “บริการ พิเศษของคุณทำให้ฉันไม่มีแรงไปดูเจ้าต่างมาหลายอาทิตย์แล้วนะคะ ป่านนี้คงลืมน้ำแม่ไปแล้วมั้ง”

“ที่รัก นี่คุณอยากมีลูกถึงขนาดยอมเป็นแม่เจ้าต่างเลยหรือ” เขา แกล้งแหง่

หญิงสาวทำหน้ามุก “ก็แล้วเมื่อไรลูกของเราจะมากล็ดสักทีล่ะคะ”

“ผมก็พยายามอยู่นี่ไงครับ ไม่นั่นนะ บางทีตอนนี้เจ้าตัวเล็ก อาจจะทำงอนนอนอยู่ในห้องของคุณแล้วก็ได้ มานี่มะ” เขาตบเบาๆ

ลงข้างตัวเพื่อให้เธอขยับเข้ามาใกล้

พวงชมพูยอมทำตามอย่างว่าง่าย เธอหนึ่งอยู่ในอ้อมแขนข้างหนึ่งของเขา ในขณะที่อีกข้างก็ทำหน้าที่ป้อนอาหารเข้าปากน้อยๆ ของเธอ สลับกับป้อนเข้าปากตัวเอง ในแต่ละครั้งที่ส่งอาหารเข้าปากเธอก็รีบร้อยแล้ว เขาก็จะเรียกค่าตอบแทนเป็นจ๊ิบที่ริมฝีปากอímเบาๆ หนึ่งที่ทุกครั้งกว่าอาหารจะหมด ปากของเธอก็แทบขี้

“นี่มันอะไรกัน ครั้งที่สองแล้วนะที่แกทำพลาด!” เสียงทุ้มแข็งกระด้างของชายร่างสูงวัยสีลิปที่ตะคอกออกมา ทำให้ชายร่างสันทัดที่ยืนก้มหน้าอยู่สะดุ้ง

“ผมพยายามแล้วครับเสี่ย แต่คนของนายหัวคนาวินไวมาก แล้วก็ทุ้มหนักกว่าเราด้วย” เสียงพูดในท่ายประโยคค่อนข้างเบาเล็กน้อย ไม่กล้าพูดออกไปตรงๆ ว่าที่พลาดมาตลอดเป็นเพราะเงินที่เสี่ยธรรมรงค์ทุ้มลงไปนั้นน้อยกว่าคู่แข่งเกือบเท่าตัว

เสี่ยธรรมรงค์ขบฟันกรอด ที่ดินตาบอดเท่าแมวดินตาย ราคาที่เสนอไปก็มากเกินจริงแล้ว แต่ก็ยังแพ้ให้อั้เด็กเมื่อวานขึ้นอีกจนได้ นี่มันคิดจะเป็นศัตรูกับเขาจริงๆ ใช่มั้ย!

“ยังมีอีกที่แปลงที่ติดกับโรงงานของเรา แล้วเจ้าของยังไม่ยอมขาย”

“อีกแปลงเดียวครับ ประมาณี่ลิปไร่ เป็นที่ดินรกร้างทั้งหมด เจ้าของเป็นครุอาศัยอยู่ในเมือง รายนี้ค่อนข้างยากครับ”

“ยากยังไงก็ต้องเอามาให้ได้” เสี่ยธรรมรงค์สั่งเสียงเหี้ยม ครั่งนี้จะพลาดไม่ได้ เพราะหากปล่อยให้ที่ดินที่มีลำธารสายนั้นไหลผ่านตกไปอยู่ในมือของั้เด็กเมื่อวานขึ้นนั้นทั้งหมด น้ำเสียที่ถูกปล่อยออกจากโรงงานมีอันต้องกองอยู่แค่หลังกำแพงแน่ ถึงตอนนั้นต่อให้เงินหนาแค่ไหนก็อดไม่มิด “ไปจัดการให้รีบร้อย ครั่งนี้อ้วไม่ยอมได้ยินคำว่าพลาดอีก เข้าใจไหม”

“ครับเสี่ย” ชายร่างสันทัดรับคำแบบไม่ค่อยเต็มเสียงนัก เพราะเป็นคนในพื้นที่ทำให้รู้จักครอบครัวจิระโชติดี ลูกชายตระกูลนี้ล้วนแต่แข็งแรงแง่งน่ายำเกรงทั้งนั้น คนที่คิดเป็นศัตรูด้วยส่วนมีจุดจบที่น่าอวดคิดแล้วก็อยากจะตีตัวออกห่างจากเสี่ยธรรมรงค์ แต่ก็ทำไม่ได้ในทันที เพราะเสี่ยธรรมรงค์ก็มีอิทธิพลพอตัว อีกทั้งยังโหดเหี้ยมถึงขนาดสั่งฆ่าคนได้อย่างหน้าตาเฉย เขามีครอบครัวที่ต้องดูแล จึงไม่อยากเสี่ยงในตอนนั้น แต่ถ้ามีโอกาสเมื่อไรก็จะรีบฉวย

“อารมณ์เสี่ยอะไรแต่เข้ากะเสี่ย” เสียงหวานของสตรีวัยสามสิบห้าปี ดั่งขึ้น แสงโสม หม้ายสาวพราวเสน่ห์เจ้าแม่เงินกู่ที่คอยเป็นหูเป็นตาให้เสี่ยธรรมรงค์ อีกทั้งยังควบคุมตำแหน่งคู่นอนในช่วงที่เสี่ยธรรมรงค์มาพักอยู่ที่โรงงานแห่งนี้

“ไม่มีอะไร แค่นี้ก็มันทำงานพลาดนิดหน่อย” เสี่ยธรรมรงค์บอกเสี่ยเรียบ ร่างสูงขยับลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินมาโอบร่างอวบของหม้ายสาวเอาไว้ เพราะรู้สึกประสงค์ของอีกฝ่ายที่มาหา จึงอยากสนองตอบให้ถึงใจ อีกทั้งยังได้ปลดปล่อยอารมณ์ขุนมัวไปในตัว “มาหาผมแต่เข้าแบบนี้ อยากได้ใช่ไหม”

“แหม เสี่ยก็” มือเรียวฟาดเบาๆ ลงบนอกของเสี่ยใหญ่อย่างมีจริตจะก้าน “อย่าพูดตรงนักสิคะ แสงก็อายเป็นเหมือนกันนะ”

เสี่ยธรรมรงค์กระตุกยิ้มตรงมุมปาก หัวเราะในลำคอเบาๆ ก่อนจะปล่อยมือจากร่างอวบแล้วเดินไปกดลิ้นประตู บล็อกกันคนด้านนอกเปิดเข้ามา หม้ายสาวที่รู้ฐานะเป็นอย่างดีจึงเดินไปปิดผ้าม่านหน้าต่าง เรียบร้อยแล้วก็หันมาส่งสายต่ายั่ววนให้เจ้าของห้องที่กำลังเดินเข้ามาใกล้พร้อมกับถอดเสื้อผ้าไปด้วย

“ยกแรกอยากได้มุ่มไหน” เสี่ยธรรมรงค์ถามเสี่ยพร่า

หม้ายสาวหน้าสวยเหลือบมองโตะทำงานเป็นเชิงตอปล คนเป็นเจ้าของมองตามสายตาของเจ้าหล่อนจึงไม่รอช้า ใช้มือกวาดขั้วของที่อยู่

บนโต๊ะตระหนะหนาดลงเคลื่อนพื้น เรียบร้อยแล้วก็ยกร่างอวบที่เจ้าของ
ถอดเสื้อผ้าเสร็จพอดีขึ้นวางหมิ่นๆ ตรงขอบโต๊ะ แสงโสมขยับแยก
เรียวขาออกกว้างเปิดทางให้ร่างของเสี่ยใหญ่แทรกกายเข้ามาอย่างรู้งาน
ดวงตาที่นกระหายส่องคู่สบประสานกันในระยะประชิด

เสี่ยใหญ่ก้มหน้าลงซุกไปซอกคอขาวผ่อง เสียงหอบกระเส้าดังขึ้น
จากริมฝีปากของคนทั้งคู่ ร่างสูงค่อยๆ เคลื่อนลงต่ำ คลอเคลียจมูก
ไปตามสัดส่วนชนวนลุ่มหลงจนใบหน้าคมอยู่ในระดับเดียวกับเนินเนื้อ
แห่งความเป็นหญิง จงใจพ่นลมอุ่นๆ ออกจากปากลงไป

“เสี่ยขา” แสงโสมครางเสียงกระเส้า “ช่วยแสงด้วย แสงทนไม่ไหว
แล้ว”

สิ้นคำขอของหม้ายสาวพราวเสน่ห์ เสี่ยธรรมรงค์ก็ทำเอาร่างอวบ
ถึงกับดิ้นพลา่่นด้วยความเสียดเสียวทรมาณ เมื่อเขาปรนเปรอจน
หม้ายสาวตะตะขอบสวรรค์ไปครั้งหนึ่งแล้วก็ถึงคราวที่เสี่ยใหญ่จะ
ปลดปล่อยความต้องการของตัวเองบ้าง ร่างสูงยัดตัวขึ้นส่งความแข็งซึ่ง
ที่กำลังร้อนผ่าวเข้าไปทักทายเนินเนื้อสอดลึกจนเป็นเนื้อเดียวกัน ค่อยๆ
ขยับขึ้นลงอย่างเนิบนาบ ก่อนจะเพิ่มความรุนแรงกระแทกกระทุ้ง
ลงไปพร้อมกับโน้มตัวลงกอดร่างอวบเอาไว้ ปิดเสียงครางด้วยริมฝีปาก
ร้อนรุ่ม มือและปากของคนทั้งคู่ทำงานประสานกันอย่างลงตัว นานนับ
ชั่วโมงกระทั่งพากันตะตะขอบสวรรค์พร้อมกับเสียงครางกระหึ่มด้วย
ความสุขสม

จบจากบนโต๊ะ หยุดให้ร่างกายได้พักไม่กี่นาที ทั้งสองก็พากัน
ไปต่อที่โซฟา จบจากโซฟาก็พากันไปต่อในห้องน้ำ กว่าที่ความต้องการ
ของคนทั้งคู่จะสิ้นสุดดวงอาทิตย์ของวันก็คล้อยต่ำ เมื่อต่างก็เต็มอ้อม
กับรสสาวที่สลับกันปรนเปรอแล้ว แสงโสมก็อ่อนของให้เสี่ยธรรมรงค์
พาไปกินอาหารมื้อค่ำ ก่อนจะมาจบที่ของหวานมื่อตึกภายในบ้านพักของ
เสี่ยใหญ่อีกหลายยก

ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เกิดขึ้นเมื่อเกือบห้าเดือนก่อน ในตอนที่ เลียธรรมรงค์เข้ามาลงทุนสร้างโรงงานบนพื้นที่แห่งนี้ใหม่ๆ และต้องการ ผู้กว้างขวางในพื้นที่มาช่วยให้การทำงานสะดวกขึ้น และคนที่ถูกตาต้องใจ เลียใหญ่ที่สุดก็คือหม้ายสาวพราวเสน่ห์นามว่าแสงโสมคนนี่

“รอบนี้เสียจะอยู่ที่วันคะ” แสงโสมเอ่ยถามเสียงหวาน หลังจาก สิ้นสุดสิ่งเวียนรักหนักหน่วงแล้ว

“ประมาณหนึ่งอาทิตย์” เลียธรรมรงค์ก้มลงจูบขมับของหม้ายสาว แรงๆ ก่อนจะพลิกตัวขึ้นคร่อมร่างอวบเอาไว้ “ถามทำไม เมื่อก่อนไม่เห็น เคยถาม”

“ถามไปนั่นแหละคะ ไม่มีอะไร”

“แน่ใจนะไม่ได้ถามเพราะหึง”

“แสงไม่มีสิทธิ์หึงหรือคะ ตัวจริงของเสียต่างหากที่ต้องหึงหาก รู้เรื่องของเรา” แสงโสมอดไม่ได้ที่จะพูดถึงภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมาย ของเลียใหญ่ แม้เขาจะบอกว่าไม่ได้ยุ่งเกี่ยวฉันผิวเมียมานานแล้ว เพราะ เมียของเขาเป็นผู้หญิงซีโรค เข้าออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น แต่ชนิด แต่ะหน่อยก็แทบจะหัก แล้วจะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนมารองรับอารมณ์ที่เหี้ยม ของเขาที่ต้องปลดปล่อยทุกวัน นั่นก็หมายความว่าช่วงที่เขากลับ กรุงเทพฯ เขาไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับภรรยา แต่ไปหาผู้หญิงคนอื่นเพื่อระบาย ข้อนี้ต่างหากที่ทำให้แสงโสมรู้สึกไม่สบายใจ เพราะเกรงว่าเลียธรรมรงค์ จะไปหลงผู้หญิงพวกนั้นมากกว่าตน

“จะไปพูดถึงเขาทำไม เขาก็อยู่ส่วนเขา เราก็อยู่ส่วนของเรา ต่างคนต่างอยู่” ฝ่ามือหนาขอเลียธรรมรงค์รั้งไบหน้าสวยของแสงโสมให้ แหงงเงยขึ้น “รู้ตัวหรือเปล่าว่าผมหลงคุณ”

“แค่หลงหรือคะ”

“ตอนนั้นแค่หลง แต่ถ้าอยากให้ผมรัก คุณก็ต้องทำตัวดีๆ อย่าหึง อย่าหวงให้มากนัก เพราะผมไม่ชอบผู้หญิงเงี้ยว เข้าใจไหม”

“เข้าใจค่ะ” แสงโสมพยักหน้าตอบรับ

“น่ารักมาก ผมมีรางวัลให้กับความน่ารักของคุณ” เสี่ยธรรมรงค์ สอดมือเข้าไปใต้หมอนที่แสงโสมหนุนอยู่แล้วหยิบเอากำไลทองคำ ผังเพชรออกมา แสงโสมเบิกตาโตด้วยความตื่นตะลึง “ชอบไหม”

“ชอบค่ะ”

แสงโสมพยักหน้าตอบรับเร็วเร็ว ลืมความไม่สบายใจก่อนหน้านี้ไปสิ้น ยื่นมือให้เสี่ยธรรมรงค์สวมของกำไลราคาแพงให้ แสงโสมตอบแทนความน่ารักของเสี่ยธรรมรงค์ด้วยการกลายร่างเป็นจิ้งจอกก็สาวร่างอวบเปลือยขาวผ่องควบซีเสี่ยใหญ่อย่างเร้าร้อนจนครางลั่นห้อง

ปายวันอาทิตย์ คนาวินได้รับโทรศัพท์จากนายหญิงคาร่า บอกให้ลูกชายพาเมียมากินข้าวเย็นและนอนค้างที่ไร่จิรัชิตด้วยกัน คนาวินจึงกลับบ้านเร็วกว่าปกติเพื่อรับพวงชมพู หลังจากที่ขับรถเกือบครึ่งชั่วโมง คนาวินก็พาพวงชมพูมานั่งอยู่ตรงหน้ามารดาและครอบครัวของพี่ชาย วันนี้เป็นวันหยุด แม่หนูน้อยผัดบั้งตามพ่อใหญ่เข้าไปในไร่ ตั้งแต่เช้า เล่นสนุกกับลูกคนงานอยู่หลายชั่วโมงจนแบตหมด กลับถึงบ้านอาบน้ำ กินขนมเสร็จก็หลับปุ๋ย

“หายหน้าหายตาไปเลยนะพ่อคุณ นี่ถ้าแม่ไม่โทร.ไปตามก็คงไม่โผล่หน้ามา” นายหญิงคาร่าเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางที่บ่งบอกว่ากำลังน้อยใจ โดยที่บนตักมีร่างอวบของหลานชายนั่งซ้อนอยู่

คีแแกนกับพุดน้ำบุศย์หันสบตากันเพราะรู้ว่านายหญิงใหญ่แห่งไร่จิรัชิตกับคนสนิทกำลังคิดจะทำอะไรกัน คนาวินเองก็รู้ เรียวปากของเขาคลี่ยิ้มบางๆ ในขณะที่พวงชมพูก้มหน้าลงเพราะยังไม่รู้อารมณ์ของแม่สามี

นายหญิงคาร่าใช้สายตาส่องไปทั่วเรือนร่างบอบบางของสะใภ้รอง โดยเฉพาะหน้าท้องที่ยังแบนราบนั้นนั่งอยู่นานเป็นพิเศษ

“ทำไมยังแพบ” นายหญิงใหญ่แห่งไร่จิโรโซติพูดเบาๆ คล้ายพึมพำ
นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มฉายแววไม่พอใจที่เห็นหน้าห้องของพวงชมพูไม่มี
วีแววว่าจะขยายเพิ่มจากที่เห็นครั้งก่อนเลยสักนิด

“คุณแม่ว่าอะไรนะครับ” คีแกนเอ่ยถาม เพราะเขานั่งอยู่ห่าง
จึงได้ยินไม่ถนัด

คนเป็นแม่ถอนหายใจเฮือก ไม่ตอบคำถามของลูกชายคนโต
แต่กลับตัวดสายตาแข็งๆ มองไปหน้าหล่อเหลาของลูกชายคนรอง

“ตอนตาใหญ่แต่งงานกับหนูพูดไม่ถึงสองอาทิตย์หนูพูดก็ห้อง
หลานของแม่แล้ว ถึงคราวตาสามเจอหน้าหนูชมพู แม่ก็ได้หลานทันที
แล้วเราละตารอง มีเมียมาเดือนกว่าแล้ว ทำไมถึงยังไม่มีหลานให้แม่อีก
มัวแต่ทำอะไรอยู่ ทำไมไม่เอาพี่กับน้องเป็นตัวอย่างบ้าง”

พอมาเป็นเรื่องนี้ นายหญิงคนเก่งกลับยกหางลูกชายคนเล็ก
อย่างออกนอกหน้า ทั้งที่เมื่อก่อนมีแต่บ่นถึงความร้ายกาจเอาแต่ใจ
ไม่เว้นวัน ในขณะที่ใบหน้าของพวงชมพูร้อนระอุแดงสลับซีดจน
พูดน้ำบุศย์สงสาร

“คุณแม่ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ ให้เวลาคุณรองกับคุณชมพูอีกสักนิด
เดี๋ยวหลานคุณแม่ก็มาละ”

“หนูพูดไม่ต้องมาออกรับแทน อีกหน่อยพอตาฉอนเข้าโรงเรียน
แม่ก็ไม่เหลือใคร น้องชมพูก็อยู่ถึงสมุย แม่ไม่เอากให้หลานเดินทาง
ข้ามน้ำข้ามทะเลบ่อยนัก เป็นห่วง หนูชมพูต้องอยู่ก็จริง แต่อีกหลายเดือน
กว่าจะคลอด แล้วกว่าหลานแม่จะแข็งแรงเดินทางไกลได้ก็อีกหลายเดือน
ถึงตอนนั้นแม่จะอยู่กับใคร” ท้ายประโยคเสียงของนายหญิงคาร่า
ลั่นเครือเล็กน้อย พลางซุกหน้าลงกับศีรษะขมุกขมูยของหลานชายสุดที่รัก
เอียงหน้าไปอิงคาบทางคนสนิทซึ่งรับรับมุกในทันที

“นั่นนะสิคะ ถึงตอนนั้นนายหญิงก็คงเหงามาก ช่างน่าสงสาร
เหลือเกิน ยายแก่คนนี้ก็เหมือนกัน...” ป้าสายใจยกมือขึ้นทุบที่อกของ

ตัวเองเบาๆ บีบน้ำตาจนร่วงแถมะ ตีบทแดงกระเจิง “ดูเอาเถอะ อุตส่าห์
เลี้ยงดูมาตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย เรื่องแค่นี้ก็ทำให้ไม่ได้ คนแก่ไม่มีค่า
คนนี้จะเหนื่อยใจนัก”

พวงชมพูน้ำตาร่วงเพาะ หยิงสาวเม้มปากแน่นกลืนเสียงสะอื้น
ก้มลงมองมือตัวเองที่อยู่ใต้อุ้งมือหนาของสามี แม้จะสัมผัสได้ถึงความ
อบอุ่นจากแรงบีบเบาๆ แต่เธอก็กลืนความเสียใจเอาไว้ไม่อยู่จริงๆ
เพราะไม่เคยเจอเหตุการณ์ดราม่าชุดใหญ่จัดเต็มแบบนี้ หยิงสาวจึง
ตั้งตัวไม่ทัน ประกอบกับสองสามวันที่ผ่านมาเธอรู้สึกว่าการณ์ของ
ตัวเองไม่ค่อยคงที่เท่าไร หากไม่ได้อยู่กับใกล้คนวิ่น เธอจะรู้สึกว้าวุ่นอย่าง
บอกไม่ถูก แต่ก็ไม่ได้แสดงออกเพราะไม่อยากทำให้เขาเป็นห่วง

“อาชมนพู่ร้องให้ทำไมคำ” เสียงเล็กหวานจ้อยที่เปรียบเสมือน
เสียงระฆังช่วยชีวิตของทุกคนดังขึ้น แม่หนูน้อยผัดกั๋งเดินขี้ตากลมๆ
ของแกเข้ามาหาอรองและอาชมนพู่ ก่อนจะเงยใบหน้ากลมเล็กที่แสนจะ
น่ารักขึ้นมอง หัวคิวสีน้ำตาลอ่อนยื่นเข้าหากัน “ถูกอรองรังแกเธอคำ”

พวงชมพูสูดจมูกเบาๆ ส่งยิ้มจืดเจื่อนให้หนูน้อย “เปล่าค่ะ อรอง
ไม่ได้รังแกอาชมนพู่”

“แล้วใครทำอาชมนพู่ร้องให้คำ บอกหนูนึ่ง หนูนึ่งลุยเอง”

แม่หนูน้อยอาสาด้วยท่าทางซิงซัง นัยน์ตากลมแป้วฉายแวว
เอาเรื่องอย่างเปิดเผย ท่าทางนักเลงเหมือนพ่อใหญ่ตอนเป็นวัยรุ่นใจร้อน
ไม่มีผิด

เมื่อได้ยินว่าหลานสาวสุดที่รักจะลุยเอง นายหญิงคนเก่งถึงกับ
หน้าถอดสี ในขณะที่บรรดาลูกๆ ต่างพากันเม้มปากแน่นเพื่อกลืนยิ้ม
พวงชมพูก็อดที่จะอมยิ้มทั้งน้ำตาไม่ได้

“ลุยเลยอะไรกันลูก เป็นสาวเป็นนาง ห้ามทำดีทำต่อกับใคร
รู้ไหมจ๊ะ มานี่มา มานั่งกับย่า” นายหญิงคารำรับกลบเกลื่อนความผิด
ด้วยการกรวักมือเรียกหลานสาวสุดที่รักให้มานั่งใกล้ๆ ชักชวนให้กิน

ลูกงุ่นไร่ไม่ลืตรสหวานอร่อยที่วางอยู่ในตะกร้าผลไม้

แม่หนูน้อยผักบั้งเอร็ดอร่อยกับงุ่นรสหวานอยู่พักหนึ่งก็กลับมาสนใจเรื่องที่ทำให้อาชมพुरू้งให้ต่อ นัยน์ตากลมแป้วมองตาแดงๆ ของอาชมพู่แล้วเอ่ยถามด้วยท่าทางขิงขัง “ถ้าอารองไม้ได้รังแกอาชมพู่ งั้นก็แสดงว่าอารองดีอกับอาชมพู่ใช่ไหมคะ”

ลูกสาวตัวน้อยแสนฉลาดและแสนสันทัดของนายหัวคีแกนถอนหายใจเฮือก ไบหน่ากลมบ็อกที่แสนจะน่ารักนั้นส่ายไปมาจนแก้มย้วยๆ สิ้นไหว พलयกมือขึ้นกอดดอก ท่าทางถอดแบบจากคนเป็นย่าอย่างไม่มีผิดเพี้ยน ก่อนจะหวัดสายตากลมๆ ไปมองอารองแล้วเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งเครียด น้ำเสียงจริงจัง

“ทำไมอารองไม่เอานิสัยดีๆ ของพ่อใหญ่มาใช้คะ ไปเอานิสัยแยๆ ร้ายกาจของอาสามมาใช้ทำไม ทำอาชมพुरू้งให้เลยเห็นไหมคะ ไม้ไหวๆ หนูบั้งไม่รู้จะดัดนิสัยอารองยังไงแล้วค่า” ท้ายประโยคแม่หนูน้อยส่ายหน้าด้วยท่าทางที่เลียนแบบมาจากคนเป็นย่าอีกนั่นละ

พวกผู้ใหญ่ต่างก็พากันเลิกคิ้วขึ้นอย่างอึ้งๆ พุดน้ำบุศย์ได้สติ ก่อนใครรีบถลาเข้าไปนั่งใกล้ลูกสาวแล้วยกตัวกลมๆ ของแม่จอมยุ่ง ขึ้นนั่งซ้อนตัก ใช้มือขึ้นปิดปากจิ้มลิ้มช่างจำนรรจານั้นเอาไว้ แล้วกระซิบอะไรบางอย่างข้างหู ในขณะที่คีแกนหัวเราะพรีตออกมาอย่างไม่คิดจะกลั้น พวงชมพู่ซึ่งอยู่พักหนึ่ง เมื่อตั้งสติได้ก็หัวเราะออกมาเช่นกัน ส่วนคนที่ตกเป็นจำเลยของหนูน้อยช่างจำส่งเสียงหัวเราะหึๆ ในลำคอ ด้านต้นฉับบ่นะหรือ รีบรับยาตมจากคนสนิทมาจ่อจุมูกแล้วสุดแรงๆ ทันทึ

บรรยาการคราฆ่าที่นายหญิงคาร่าและคนสนิทช่วยกันสร้างขึ้น เพื่อกดดันให้คนวินมีลูกเร็วๆ เปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะขึ้นมาจากคำพูดไร้เดียงสาที่มาพร้อมกับท่าทางเป็นผู้ใหญ่เกินตัวของแม่หนูน้อยผักบั้ง พาให้บรรยาการคนโต๊ะอาหารพลอยสดชื่นไปด้วย

หลังจากอาหารมื้อค่ำผ่านพ้นไปแล้ว นายหญิงคาราก็พาหลานๆ ไปดูการ์ตูนในห้องนอน เพราะคืนนี้ตัวเล็กทั้งสองจะต้องนอนเป็นเพื่อน คุณย่า คิแกนชวนคนาบินไปที่ระเบียงเพื่อคุยเรื่องที่ได้รู้มาจากโมกซ์ ส่วนพุดน้ำบุศย์ก็นั่งดูละครหลังข่าวอยู่ในห้องนั่งเล่นกับพวงชมพู ระหว่างพักโฆษณาพุดน้ำบุศย์ก็ชวนพวงชมพูคุย

“คุณชมพูอย่าน้อยใจคำพูดของคุณแม่เลยนะคะ ท่านก็เป็นแบบนี้แหละค่ะ ‘งกหลาน’ ”

“...”

พุดน้ำบุศย์ยิ้มขำเมื่อเห็นสีหน้าต่างๆ ของพวงชมพู เธอจึงอธิบายต่อ

“คุณแม่เป็นคนขี้เหงาค่ะ เมื่อก่อนลูกๆ สามคนไปเรียนต่อเมืองนอกกันหมด ตอนที่คุณพ่อยังมีชีวิตอยู่ท่านก็เอาแต่ทำงานหนัก พอกลับมาถึงบ้านก็เหนื่อย คุณแม่ก็เลยไม่ค่อยยกวนใจให้มาก หลังจากที่คุณพ่อเกิดอุบัติเหตุจากทุกคนไป คุณแม่ก็แทบจะทำอะไรไม่ถูก จนพี่ใหญ่ต้องทิ้งการเรียนปริญญาโทเพื่อกลับมาดูแลคุณแม่และทุกคนในไร่แทนคุณพ่อ คุณแม่ถึงอาการดีขึ้น แต่สุดท้ายพี่ใหญ่ก็กลับเหมือนคุณพ่ออีกคน ทำงานหนักจนไม่มีเวลาให้คุณแม่ ตอนนั้นพุดเพิ่งเรียนจบมัธยม ไร่ของปู่ย่าของพุดอยู่ติดกับไร่จิรัชติ พุดมาเที่ยวเล่น ตอนช่วงปิดเทอม ก็เลยได้เจอกับพี่ใหญ่และก็คุณแม่ตอนนั้น พุดกับพี่ใหญ่มีเรื่องทะเลาะกันแรงมากถึงขั้นได้เลือดเลยละคะ แต่คุณแม่เข้าข้างพุดทุกครั้ง...”

เรียวกปากอิมสีหวานของพุดน้ำบุศย์ระบายยิ้มอ่อนบางตลอดเวลา ขณะเล่าเรื่องราวทั้งทุกข์และสุขที่เกิดขึ้นในช่วงหลายปีที่ผ่านมาให้พวงชมพูฟัง และก็ทำให้พวงชมพูเข้าใจในคำพูดและการกระทำของนายหญิงคารามากขึ้น เปลี่ยนความน้อยเนื้อต่ำใจให้กลายเป็นความสงสารเห็นใจในโชคชะตาของผู้หญิงที่ต้องสูญเสียสามีไปตั้งแต่ลูกๆ

ยังเรียนหนังสือไม่จบ ครั้นเมื่อลูกชายทั้งสามกลับมา ต่างคนต่างก็มีหน้าที่ของตัวเอง เวลาในแต่ละวันหมดไปกับการทำงาน แม่ที่รอคอยลูกอยู่ตลอดเวลาจึงลุกขึ้นมาประท้วง เรียกร้องจะเอาหลานให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อชดเชยความอ้างว้าง

“ขอบคุณคุณพุดมากนะคะ ที่ทำให้ผมพุดเข้าใจคุณแม่ ใต้รู้แบบนี้แล้วก็รู้สึกสงสารท่านจังเลยคะ ที่ผ่านมาท่านคงเหงามากจริงๆ” พวงชมพูเอ่ยขึ้น สีหน้าเศร้าสร้อยก่อนหน้านั้นเริ่มมีรอยยิ้มขึ้นมา

“พุดอยากให้พวกเราทุกคนอยู่กันด้วยความรัก ความเข้าใจ ช่วยเหลือดูแลกัน มีเรื่องไม่เข้าใจก็ต้องพุดคุยกัน”

“คุณพุดเก่งมากเลยนะคะ ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนก็สนใจเรื่อง”

พุดน้ำบุศย์หัวเราะ “ก็โตจนมีลูกแล้วนี่คะ จะสนใจเหมือนเมื่อก่อนได้ยังไง แค่นู๋นึ่งคนเดียวก็ปวดหัวจะแย่ คุณชมพูก็เห็น ถ้าอยากรู้ว่าพุดสนใจไหน ก็ดูจากนู๋นึ่งได้เลยคะ”

สองสาวประสาสนเสียงกันหัวเราะเมื่อคิดถึงคำพุดและท่าทางของแม่หนูน้อยผักนึ่ง

“คุยเรื่องสนุกอะไรกันอยู่หรือครับสาวๆ หัวเราะกันใหญ่เชียว” เสียงของคีแกนดังขึ้น พร้อมกับที่ร่างสูงใหญ่พอกันของสองพี่น้องเดินเข้ามาหาสองสาวในห้องนั่งเล่น

“หลายเรื่องค่ะ คิดว่าคืนนี้จะนอนคุยกันต่อ” พุดน้ำบุศย์ตอบเสียงหวาน

“ไม่ได้นะคะ”

“พี่ไม่ยอมหรือคะ”

เสียงของสองหนุ่มดังขึ้นพร้อมกัน

“เข้าห้องกับพี่เดี๋ยวนี้เลยนะคะหนูพุด ลืมไปแล้วหรือว่าเราต้องทำยอด” คีแกนพุดอย่างไม่อายปาก

“พี่ใหญ่!” พุดน้ำบุศย์แหง พวงแก้มเนียนใส่ขึ้นสีแดงระเรื่อด้วย

ความเขินอาย “พูดอะไรเกรงใจคุณรอกกับคุณชมพูนั่งสิคะ”

“ไม่ต้องเกรงใจผมหรอกครับ” คนวินเอย์ขึ้นก่อนจะหันไปมอง พวงชมพูด้วยสายตาครุ่นครึ้ม “เพราะผมก็ตั้งใจจะลงสนามแข่งกับ พี่ใหญ่แล้วพี่เจ้าสามเหมือนกัน”

สองสาวเบิกตาโต และโดยไม่ทันตั้งตัว ร่างเล็กของทั้งคู่ก็ถูก สามี่จอมหื่นตวัดขึ้นอุ้มด้วยความรวดเร็ว สองพี่น้องหันมองหน้ากัน ด้วยแววตาเจ้าเล่ห์พร้อมกับยกยิ้มบางๆ ตรงมูมปาก จากนั้นก็แยกย้าย กันเข้าห้องนอนของตัวเอง ไม่สนใจเสียงประท้วงของคนตัวเล็กที่ตอนนี ้โบหน้าหวานๆ ของทั้งคู่อ่อนผ่วไปหมดแล้ว

ช่วงสายของวันต่อมา ก่อนที่คนวินและพวงชมพูจะกลับฟาร์ม หญิงสาวก็ขอไปหานายหญิงคาร่าที่กำลังล่อมหลานชายตัวน้อยให้นอน กลางวันอยู่ในห้องนั่งเล่น นายหญิงคาร่าเหลือบสายตาขึ้นมองสระน้ำร่อง แวบหนึ่งก่อนจะขยับผ่านวมขึ้นห่มร่างจ้าม่าของหลานชายที่หลับสนิท แล้วเบาๆ

พวงชมพูคลานเข้าเข้าไปนั่งลงใกล้ๆ มารดาของสามี่ก่อนเอย์ขึ้น เสียงหวาน

“คุณแม่ขา หนูมีเรื่องจะพูดกับคุณแม่ค่ะ”

นายหญิงคาร่าพยักหน้าเบาๆ อย่างไว้พ้อ “อยากพูดอะไร ก็พูดมาเถอะ”

พวงชมพูสุดลมหายใจเข้าปอดยาวลึก

“ตั้งแต่หนูมาอยู่กับคุณรอก หนูยังไม่ได้ฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกสาว ของคุณแม่อย่างเป็นทางการเลยนะคะ คุณแม่รับหนูเป็นลูกสาวอีกคน ได้ไหมคะ” หญิงสาวประนมมือขึ้นแล้วก้มกราบลงบนตักของนายหญิง คาร่า

คนที่ไม่เคยใจแข็งกับบรรดาลูกๆ ได้เลยสักครั้งถึงกับน้ำตาคลอ

นายหญิงคาร่ายกมือขึ้นลูบศีรษะของพวงชมพูเบาๆ ก่อนจะรวบรวมมือบางของหญิงสาวเอาไว้ด้วยสองมือ พวงชมพูเงยหน้าขึ้น น้ำตาของหญิงสาวคลอเบ้าตา

“แม่ก็มีเรื่องจะพูดกับหนูเหมือนกัน แม่อยากจะบอกหนูว่า ที่แม่ทำไปทั้งหมดเพราะแม่อยากได้หลาน แม่อยากมีหลานเยอะๆ ตอนนี้เหลือแต่ตารางคนเดียวที่ยังไม่มีให้แม่ แม่ก็เลยโมโหนิดๆ แต่ไม่ได้โมโหมากนัก และก็ได้โมโหหนูด้วย คนที่แม่โมโหคือลูกชายของแม่ หนูฟังแม่นะ แม่ไม่เคยคิดรังเกียจหนู แม่ยินดีรับหนูเป็นลูกสะใภ้”

พวงชมพูน้ำตาร่วงเฉาะ ยิ้มออกมาทั้งน้ำตา “หนูขอบคุณคุณแม่มากนะคะ”

นายหญิงคาร่ากางแขนออก “มาให้แม่กอดที่ แม่ยังไม่ได้อกอดหนูเลย”

พวงชมพูโผล่เข้ากอดนายหญิงคาร่าแล้วร้องไห้โฮออกมาด้วยความดีใจ รู้สึกอบอุ่นในหัวใจเป็นที่สุด นายหญิงคาร่าเป็นแม่ที่น่ารักและน่าสงสารจริงๆ อย่างที่พุดน้ำบุศย์เล่าให้ฟัง เธอเข้าใจแล้วว่าทำไมทุกคนถึงยอมตามใจท่าน เพราะทำดีที่สุดแล้วท่านก็ยอมตามใจทุกคนเช่นกัน

ภาพที่พวงชมพูอยู่ในอ้อมกอดของนายหญิงคาร่าอยู่ในสายตาของคนาวิน คีแกน และพุดน้ำบุศย์ คุณแม่ลูกสองน้ำตาคลออยู่ในอ้อมแขนของสามี ในขณะที่คนาวินมองผู้หญิงที่รักสองคนกอดกันกลมด้วยสายตาอ่อนโยน ในที่สุดเมียของเขาก็เอาชนะใจแม่ของเขาสำเร็จ ตอนนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเขที่ต้องตอบแทนความน่ารักของทั้งคู่ ทำความหวังของแม่และเมียให้บรรลุล เขาจะทำให้พวงชมพูตั้งท้องให้เร็วที่สุด

